
HARVARD
UNIVERSITY
LIBRARY

SIGILLVM ACADEMIAE HARVARDIANAE IN NOV ANG
CHRISTO ET ECCLESIAE
VE RI
TAS

ANNOTATIONES CRITICAE

IN

COMICOS (MED. COM. FRAGM.), AESCHYLUM, ISOCRATEM, DEMOSTHENEM, AESCHINEM, THEOPHRASTUM, LUCIANUM.

SCRIPSIT

G. A. HIRSCHIG.

IN

ARISTOPHANEM ET XENOPHONTEM.

SCRIPSIT

R. B. HIRSCHIG.

TRAJECTI AD RHENUM,
APUD KEMINK ET FILIUM,
MDCCCXLIX.

VIRIS CLARISSIMIS

JOHANNI BAKIO

ET

JACOBO GEELIO

D. D. D.

AUCTORES.

INDEX.

ANNOTATIONES CRITICAE

IN

COMICOS (MED. COM. FRAGM.), AESCHYLUM, ISOCRATEM, DEMOSTHENEM, AESCHINEM, THEOPHRASTUM, LUCIANUM.

SCRIPSIT

G. A. HIRSCHIG.

MEDIAE COMOEDIAE

POETARUM

FRAGMENTA QUAEDAM EMENDANTUR.

ANTIPHANES. (Cf. Edit. horum fragm. Aug. Meineke. Berolini 1841).

ΑΚΟΝΤΙΖΟΜΕΝΗ.

Γείτων ἐστί τις
κάπηλος. οὗτος εὐθὺς, ὅταν ἔλθω ποτὲ
διψῶσα, μόνος οἶδ' ὥς γ' ἐμοὶ κεράννυται,
οὔθ' ὑδαρὲς οὔτ' ἄκρατον. οἶδα δ' ἐγώ ποτε
πιοῦσα.

Athenaeus X. p. 441 b. A verbis οἶδ' ἐγὼ (sic enim legendum) nova persona loqui incipit.

ΑΛΙΕΤΟΜΕΝΗ.

Μισγόλας γὰρ οὐ πάνυ
τούτων ἐδεστής. ἀλλὰ κίθαρος οὑτοσὶ,
ὃν ἂν ἴδῃ τὰς χεῖρας οὐκ ἀφέξεται.
καὶ μὴν ἀληθῶς τοῖς κιθαρῳδοῖς ὡς σφόδρα
ἅπασιν οὗτος ἐπιπεφυκὼς λανθάνει.

Athenaeus VIII. p. 338 e. Lege ἐμπεφυκώς. Sed vs. 17 et 18 καὶ μὴν — λανθάνει suspicor non esse Antiphanis; etenim his verbis, (quum poëta uti Meinekius aliique observarunt per totum hoc fragm. in piscium certorumque hominum similibus nominibus ludat, numquam autem hoc ipse explicet,) quid vss. 15 et 16 ingeniose

significetur lectori diserte explicatur, quo ὄλωλε τὸ χαρίεν: verba καὶ μὴν ἀληθῶς κτἑ. librarii manum sapiunt, qui margini adscripserit καὶ μὴν ἀληθῶς ὡς σφόδρα ἅπασι τοῖς κιθαρῳδοῖς ἐμπέφυκε Ἀντιφ. λέγει vel simile quid pro illorum more; id est, et quidem revera Ant. dicit Misgolam ἐσπουδακέναι περὶ τοὺς κιθαρῳδούς: haec dein facile in hos senarios redacta in textum irrepsisse videntur: denique Athenaeus hos duo versus non videtur legisse, quos si legisset scribere ista non potuisset. c. 22. πιθανώτατ' (non diserte sed πιθανῶς) ἐν τούτοις ὁ Ἀντιφάνης καὶ τὸν Μισγόλαν κεκωμῴδηκεν, ὡς ἐσπουδακότα περὶ κιθαρῳδοὺς καὶ κιθαριστὰς ὡραίους. Cff. quae diximus ad Alexidis fragm. ex Epidauriis. Cf. et Athen. X. p. 441. Alexidis Ὀρχηστρίδος vs. 6.

ΑΦΡΟΔΙΣΙΟΣ.

14 Α. κασιόπνουν δ' αὔραν δι' αἴθρας; Β. σμύρναν εἰπὲ,
μὴ μακρὰν, κτἑ.

Athen. X. p. 449 b. Pro κασιόπνουν legendum videtur ἀδύπνουν. Dorica forma adhibetur cf. vs. 7. Cf. Meinekii nota: si persona A. κασιόπν. κτἑ. dixisset, respondisset persona B. κασίαν.

ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ ΓΟΝΑΙ.

7. Β. πλάστιγγα ποίαν; Γ. τοῦτο τοὐπικείμενον
ἄνω τὸ μικρὸν, τὸ πινακίσκιον, λέγει.
τοῦτ' ἐστι πλάστιγξ.

Athen. XV. 666. f. Non repudianda Athenaei lectio λέγεις. Personarum vices ita distingue, ἄνω τὸ μικρόν. Β. τὸ πινακίσκιον λέγεις; Γ. τοῦτ' ἐστι πλάστιγξ. cf. Athen. IV. p. 169. e. τίνα λέγεις; Α. Καρύστου θρέμμα — πλὴν ὅτι λέγεις ἀγγεῖον οἶδα.

ΓΑΝΥΜΗΔΗΣ.

Ὁρᾷς, ἐν τῇδε μὲν
ὁ τῶν Φρυγῶν τύραννος οἰκῶν τυγχάνει,
γέρων ἀπ' ὀργῆς Λαομέδων καλούμενος.

Scholiasta Euripid. Troad. 822. Emendant viri docti ἀποργῆς, ἀπ' ἀρχῆς, ἀμοργῆς, περιοργῆς, vide Mein. notam. Legendum videtur πανοῦργος, cf. J. F. Bastii Com. P. p. 741 et p. 783 de confusione vocum ἅμα et μάλα.

ΠΟΙΗΣΙΣ.

Μακάριόν ἐστιν ἡ τραγῳδία
ποίημα κατὰ πάντ', εἴ γε πρῶτον οἱ λόγοι κτἑ

Athen. VI. p. 222. a. Lege ἧς γε πρῶτον.

ΠΛΟΥΣΙΟΙ.

Εὔθυνος δ' ἔχων
σανδάλια καὶ σφραγῖδα καὶ μεμυρισμένος
τῶν πραγμάτων οὐκ οἶδ' ὅ τι ἐλογίζετο κτἑ.

Athen. VIII. p. 342 e; In cod. A. ἐλογίζετο τῶν πραγμάτων; Dobraeus conjiciebat ἐλογίζετ' ἰὼν τῶν etc. C. G. Cobet, οτων in ἐλθὼν mutato, emendavit:

ἐλογίζετ' ἐλθὼν πραγμάτιον οὐκ οἶδ' ὅ τι

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ Η ΤΥΧΩΝ.

Τῶν ταῶν μὲν ὡς ἅπαξ τις ζεῦγος ἤγαγεν μόνον,
σπάνιον ὂν τὸ χρῆμα, πλείους εἰσὶ νῦν τῶν ὀρτύγων,
χρηστὸν ἄνθρωπον δ' ἐάν τις ἕνα μόνον ζητῶν ἴδῃ,
ὄψετ' ἐκ τούτου πονηροὺς πέντε παῖδας γεγονότας.

Athen. IX. 379. a. Lege ζεῦγος ἤγαγ' ἓν μόνον cf. vs. 3. Menander Stob. Floril. XXXV. 5.

Τοῖς ἀναιδέσιν βοηθεῖ γὰρ λόγοις τοῦθ' ἓν μόνον.

Cf. Stobaeus Floril. LXXIII. 48. Athen. IX. p. 404. e. versu 5°, ibid; l. III. p. 84 b. versu 7°. In ejusdem fabulae fragm. quod occurrit apud Athen. III. p. 103. e. reponamus τοῦθ' ἓν pro τοῦτ' ἐν. et ἀσφαλὲς pro ἀσφαλεῖ.

ἀλλ' ὅταν τὴν ἔνθεσιν
ἐντὸς ἤδη τῶν ὀδόντων τυγχάνῃς κατεσπακώς,
τοῦθ' ἓν ἀσφαλὲς νόμιζε τῶν ὑπαρχόντων μόνον.

Ejusdem fragm. versu tertio.... ἡ γὰρ εἰσφορά τις ἥρπασεν lege pro ἥρπακεν.

FABULARUM INCERTARUM XII.

Κρύψαι, Φειδία,
ἅπαντα τἄλλα τις δύναιτ' ἂν πλὴν δυοῖν,

οἶνόν τε πίνων εἰς ἔρωτά τ' ἐμπεσών.

Athen II. p. 38. b. Requiritur πεπωκὼς pro τε πίνων.

XXXIII.

Συνεχῶς γὰρ ἐμπιμπλάμενος ἀμελὴς γίγνεται
ἄνθρωπος, ὑποπίνων δὲ πάνυ φροντιστικός.

Athen. II. p. 40 c. Ἄνθρωπος συν. ἐμπ. fit ἀμβλὺς, pro quo facile librarii legere potuerunt ἀμελής; ἄνθρ. ἀμβλὺς non ἀμελὴς opponitur τῷ φροντιστικῷ.

ANAXANDRIDES.

ΑΓΡΟΙΚΟΙ. III.

Ὡς δ' ἐστεφανώθην ἡ τράπεζ' ἐπήγετο,
τοσαῦτ' ἔχουσα βρώμαθ', ὅσα μὰ τοὺς θεοὺς
καὶ τὰς θεὰς οὐδ' ἔνδον ὄντ' ᾔδειν ἐγὼ,
οὕτω παρέζων, Χρηστὲ, κοὐκ ἔζων τότε.

Athen. XIV. p. 642. b. pro ἔνδον ὄντ' lege εἰ γέγονεν. ἡ τράπεζ' ἐπήγετο τ. ἔχ. β. quot ne in orbe terrarum adesse quidem sciebam: quod hoc uno modo Attici exprimunt. Hanc dicendi formulam restituendam esse apud Isocratem p. 247. a. in hoc libello admonui. Cf. Demosth. Midianae p. 539. fin. καὶ τοῦτον οὐδ' εἰ γέγονεν εἰδώς. Versu primo A. Meineke in editione minori fragm. εἰσήγετο. cf. Athen. XIV. p. 642 a.

ΑΝΤΕΡΩΝ.

Περιστέρια γὰρ εἰσάγων καὶ στρουθία.

Athen. XIV. p. 654. b. παρεισάγων scripsisse videtur poëta.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

Τῶν ζωγράφων μὲν ἡ καλὴ χειρουργία
ἐν τοῖς πίναξι κρεμαμένη θαυμάζεται,
αὕτη δὲ σεμνῶς ἐκ λοπάδος ἁρπάζεται,
ἀπὸ τοῦ ταγήνου τ' εὐθέως ἀφανίζεται.

Athen. VI. 227. b. Τῶν ζωγράφων ἡ καλὴ χ. θαυμάζεται: σεμνῶς igitur illam tractant spectatores, αὕτη δ' ἀσέμνως — ἁρπάζ. κτέ. quod repone.

ΠΑΝΔΑΡΟΣ.

Οὐκ ἐπικεκυφὼς ὀρθὸς, ὦ βέλτιστ', ἔσει·
αὕτη δὲ καριδοῖ τὸ σῶμα καμπύλη
ἄγκυρά τ' ἐστὶν ἄντικρυς τοῦ σχήματος.

Athen. III. 106. a. Dedi σχήματος pro σώματος quod bene monuit Aug. Meineke corruptum esse. — Aristoph. Eccles. 150 διερεισαμένη τὸ σχῆμα τῇ βακτηρίᾳ.

EUBULUS.

ΑΝΤΙΟΠΗ.

Πονεῖν μὲν ἄμμες καὶ φαγεῖν μὲν ἀνδρικοὶ
καὶ καρτερῆμεν, τοὶ δ' Ἀθηναῖοι λέγειν
καὶ μικρὰ φαγέμεν, [τοὶ δὲ Θηβαῖοι μέγα.]

Athen. X. 417. b. Quis mihi admonitus non assentietur ultima verba a sciolo addita ut compleret versum et suo modo indicaret cur hos versus citaverit Athenaeus cujus haec verba praecedunt, ὅλα ἔθνη εἰς πολυφαγίαν κωμῳδεῖσθαι ὡς τὸ Βοιωτῶν? Scripsit ille φαγεῖν μέγα pro quo Graeci dicunt πολλὰ φαγεῖν. cf. Athen. l. cit. Dobraeus Laconem loqui censet, quum hoc non vidisset, et pro φαγεῖν aliud quid requirit quod ad laudes Lacedaemoniorum pertineat. Sed recte Eustath. p. 594. 33. (Cf. Meinekii nota) Εὔβουλος, παρ' ᾧ φησί τις Βοιωτὸς, ὅτι πονεῖν ἄμμες κτέ. Boeotum loqui egregie probat H. L. Ahrens de Dial. Doricâ Gott. 1843. p. 524. qui hoc fragm. ita restituit,

Πώνειν μὲν ἀμὲς καὶ φαγεῖν μέγ' ἀνδρικοὶ
καὶ καρτερεῖμεν τοίδε Θηβαῖοι· λέγειν
καὶ μικρὰ φαγέμεν τοῖς Ἀθηναίοις μέτα.

In quibus πώνειν Boeoticum pro πίνειν verum videtur, bibendi certe notio requiritur, uti in Alexidis fragmento e Trophonio Athen. X. p. 417 e. ambabus manibus arripienda Casauboni conjectura πίνειν legentis pro πονεῖν. Sed transpositio quam proponit Ahrens cui probabitur? Cui vero duplex forma φαγεῖν et φαγέμεν? Quis vel

Boeotus ita loquitur addens τοὶ δὲ Θηβ. tot verbis interpositis τῷ ἀμές? Caeterum cf. quae diximus infra ad fragmentum ex Alexidis Epidauriis.

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ.

Ἀλλ' ἔστι τοῖς σεμνοῖς μὲν αὐθαδέστερος
καὶ τοῖς κόλαξι πᾶσι τοῖς σκώπτουσί τε
εἰς αὐτὸν εὐόργητος· ἡγεῖται δὲ δὴ
τούτους μόνους ἐλευθέρους, κἂν δοῦλος ᾖ.

Athen. VI. p. 260. c. Meinekius requirit τοῖς δ' αὖ κόλαξιν. Sed οἱ κόλακες οἱ σκώπτοντές τε sic jungi nequeunt; cf. v. c. Nicolai incerta fab. vs. 31 apud Stob. Flor. XIV. 7. ἔπειτα δεῖ (τὸν κόλακα) σκωπτόμενον ἐφ' ἑαυτῷ γελᾶν· neque bene dici potest aliquis esse εὐόργητος τοῖς κόλαξιν: sed εὐόργητ. τοῖς σκ. εἰς αὐτὸν optimum praebent sensum: ultimusque versus ἡγεῖται δὲ δὴ τούτους μόνους ἐλευθέρους unum hominum genus respicit, quare τε in δὲ mutato legendum videtur:

καὶ τοῖς κόλαξι πᾶσι, τοῖς σκώπτουσι δὲ κτέ.

ΔΟΛΩΝ.

Ἐγὼ κεχόρτασμαι μὲν, ἄνδρες, οὐ κακῶς
ἀλλ' εἰμὶ πλήρης, ὥστε καὶ μόλις πάνυ
ὑπεδησάμην ἅπαντα δρῶν τὰς ἐμβάδας.

Athen. III. p. 100 a. Correxi vitiosum ὑπεδυσάμην. Cf. fratris R. B. Hirschig. Edit. Vesp. Aristoph. p. 139.

ΙΩΝ.

Μετὰ ταῦτα θύννων μεγαλόπλουτ' ἐπεισέπλει
ὑπογάστρι' ὀπτῶν, αἵτε λιπαροσώματοι
Βοιώτιαι παρῆσαν ἐγχέλεις θεαὶ
τεῦτλ' ἀμπεχόμεναι.

Athen. VII. p. 300 c. vocem corruptam λιμνοσώματοι emendavimus.

ΣΤΕΦΑΝΟΠΩΛΙΔΕΣ.

Ὦ μάκαρ ἥτις ἔχουσ' ἐν δώματι
... στρούθιον ἀεροφόρητον κτέ.

Athen. XV. p. 679 b. Suppleri aliud vix vocabulum potest praeter στέφανον, cf. et plura exempla loco Athen. cit. et hoc p. 679 d.

Αἰγίδιον σὺ δὲ τόνδε φορήσεις
στέφανον πολυποίκιλον ἀνθέων
γρυπότατον, χαριέστατον, ὦ Ζεῦ.

sed ὑγρότατον leg. videtur pro γρυπότατον.

ΧΡΥΣΙΛΛΑ.

Κακὸς
κακῶς ἀπόλοιθ᾽ ὅστις γυναῖκα δεύτερον
ἔγημε· τὸν γὰρ πρῶτον οὐκ ἐρῶ κακῶς·
ὁ μὲν γὰρ ἦν ἄπειρος, οἶμαι, τοῦ κακοῦ,
ὁ δ᾽ οἷον ἦν γυνὴ κακὸν πεπυσμένος.

Athen. XIII. p. 559. b. Lege δεύτερος, cf. Aristophontis ἐν Καλλωνίδῃ fragm. l. cit. Athen.

NICOSTRATUS.

ΑΝΤΥΛΛΟΣ.

Ἀλλ᾽ ἐπριάμην παρ᾽ ἀνδρὸς, ὦ γῆ καὶ θεοὶ,
ταριχοπώλου πάνυ καλοῦ τε κἀγαθοῦ
τιλτὸν μέγιστον, ἄξιον δραχμῆς, δυοῖν
ὀβολοῖν, ὃν οὐκ ἂν καταφάγοιμεν ἡμερῶν
τριῶν ἤδη κατεσθίοντες δώδεκα·
ὑπερμέγεθες γάρ ἐστι.

Athen. III. p. 118 e. Versum quintum Porsonus advers. p. 67 emendat ita:

τριῶν κατεσθίοντες οὐδὲ δώδεκα.

Sed Graece dicitur συνδωδ. vel ὄντες δ.: hujus exemplum apponam ex Antiph. apud Athen. II, 47. f.

συναγαγὼν
τρεῖς ὄντας εἰς τρίκλινον ἡμᾶς.

Omisit itaque librarius vocem ὄντες oculis aberrans propter ultimam partem voces κατεσθίοντες. Scribamus itaque

τριῶν κατεσθίοντες ὄντες δώδεκα.

PHILETAERUS.

ΜΕΛΕΑΓΡΟΣ.

Οὐ πρὸς γυναικὸς ὁ χορός. οἴκαδ' ὦ κόρη
ἄπιθ' ἀμπαλίνορος.

Suidas, *ἀμπαλίνορος κτἑ.* *χορὸς* correxit Porsonus Adv. p. 295, pro *κόρος*. Lenior correctio *καιρὸς*, sententiam talem postulantibus sequentibus.

EPHIPPUS.

ΟΜΟΙΟΙ Η ΟΒΕΛΙΑΦΟΡΟΙ.

'Αλλ' ἀγόρασον εὐτελῶς·
ἅπαν γὰρ ἱκανόν ἐστι. Β Φράζε δή ποτε·
Α. μὴ πολυτελῶς, κτἑ.

Athen. VIII. p. 359 a. Lege B. *Φράζε δέσποτα*, C. G. Cobet.

ANAXILAS.

ΝΕΟΤΤΙΣ.

Ὅστις ἀνθρώπων ἑταίραν ἠγάπησε πώποτε,
οὗ γένος τίς ἂν δύναιτο παρανομώτερον φράσαι;
τίς γὰρ ἢ δράκαιν' ἄμικτος, ἢ Χίμαιρα πυρπνόος
ἢ Χάρυβδις, ἢ τρίκρανος Σκύλλα, ποντία κύων,
Σφίγξ, ὕδρα, λέαιν', ἔχιδνα, πτηνά θ' Ἁρπυιῶν γένη,
εἰς ὑπερβολὴν ἀφῖκται τοῦ καταπτύστου γένους;
οὐκ ἔνεσθ', αὗται δ' ἁπάντων ὑπερέχουσι τῶν κα-
κῶν, κτἑ.

Athen. VIII. p. 558. a. pro *οὐκ ἔνεσθ'* lege *οὐδ' ἓν ἐσθ'*, sic versu 30 hujus fragmenti:

— συντεμόντι δ' οὐδὲ ἓν
ἔσθ' ἑταίρας, ὅσαπερ ἔστι θηρί, ἐξωλέστερον. —

CRATINUS JUNIOR.

ΟΜΦΑΛΗ.

Πίνειν μένοντα τὸν καλῶς εὐδαίμονα

κρεῖττον· μάχαι δ' ἄλλοισι καὶ πόνοι μέλοι.

Athen. XV. p. 669. b. Porsonus jam *μάχης* et *πόνου* scripsit, sed pro hoc lege *πολέμου* quae vox a librariis saepe confunditur cum *πόνος*: *μάχη* et *πόλεμος* autem fere junguntur.

ALEXIS.

ΑΔΕΛΦΟΙ.

Ἐγὼ δέδωκα γάρ τι ταύταις; εἰπέ μοι.
B. Οὐκ ἀλλ' ἀπέδωκας, ἐνέχυρον δήπου λαβών.

Athen. VI. 223 f. Lege,

Ἐγὼ οὐκ ἔδωκα γάρ τι ταύταις; εἰπέ μοι.

Non potest respondere persona B *οὐκ*, nisi prius ipse dixisset *οὐκ ἔδωκας* quod non intelligens prior persona A rogat egone non dedi? quid hoc sibi velit dic mihi. Caeterum recte Casaubonus in secundo versu correxit librorum lectionem *ἀποδέδωκας*, cff. exempla quae loco cit. Athen. occurrunt. Sic in Alexidis ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΙ Athen. VI. p. 223 e. nunc legitur . . . . . A. *ἀλλ' ἐδώκατε ὑμεῖς ἐμοὶ τοῦτ'*. B. *οὐ δέδωκαμεν*. A. *τί δαί*;
A. *ἀπεδώκαμεν*, *κτἑ*.
Corrige *οὐκ ἐδώκαμεν*.

ΑΙΣΩΠΟΣ.

Κομψόν γε τοῦτ' ἔστιν παρ' ὑμῖν, ὦ Σόλων,
ἐν ταῖς Ἀθήναις, δεξιῶς θ' εὑρημένον,
Σ. τὸ ποῖον; A. ἐν τοῖς συμποσίοις οὐ πίνετε
ἄκρατον. Σ. οὐ γὰρ ῥᾴδιον· πωλοῦσι γὰρ
ἐν ταῖς ἁμάξαις εὐθέως κεκραμένον, κτἑ.

Athen. X. p. 431 d. *οὐ γὰρ ῥᾴδιον* nihil signicat; videtur scriptum *ὤνιον*; *ρ* bis male scripto vox corrupta est.

ΑΧΑΙΣ.

Ὅτι πάντα τὰ ζητούμεν' ἐξευρίσκεται,
ἂν μὴ προαποστῇς μηδὲ τὸν πόνον φύγῃς·
ὅπου γὰρ εὑρήκασιν ἄνθρωποί τινες
μέρος τι τῶν θείων τοσούτῳ τῷ τόπῳ
ἀπέχοντες κτἑ.

Stobaeus Floril. XXIX. 33. August. Mein. emendat ἅπαντα τὰ ζητ. Quarto versu τοσοῦτον — scribendum.

ΜΙΛΗΣΙΑ.

14. Εἰς τοὺς σοφιστὰς τὸν μάγειρον ἐγγράφω.
ἑστήκαθ᾽ ὑμεῖς, κάεται δέ μοι τὸ πῦρ,
ἤδη πυκνοὶ κτέ.

Athen. IX. p. 379. a. A vs. 14 novum fragm. incipit; perierunt Athenaei interjecta verba.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Η ΦΙΛΕΤΑΙΡΟΣ.

Τοὔψον λαβοῦσαι τοῦτο τἀπεσταλμένον
σκευάζετ᾽, εὐωχεῖσθε, προπόσεις πίνετε,
λέπεσθε, ματτυάζετε.

Athen. XIV. p. 663. c. Graecum non est σκευάζετε τοὔψον τοῦτο τἀπεσταλμένον quod ad vos missum est, sed tum τοὐπεσταλμένον dicunt.

ΕΙΣΟΙΚΙΖΟΜΕΝΟΣ.

οὐ γὰρ ἐμυρίζετ᾽ ἐξ ἀλαβάστου, πρᾶγμά τι
γιγνόμενον ἀεὶ, κρονικὸν, ἀλλὰ τέτταρας κτέ.

Athen. XV. 691 e. libri γινόμενον. Sed πρᾶγμά τι γιγνόμενον ἀεὶ, κρονικὸν id est ἀρχαῖον, quis ferre potest? Fortasse legendum, γενόμενον ἤδη κρονικὸν, κτέ.

ΕΠΙΔΑΥΡΙΟΣ.

Τοὺς Χαιρεφίλου δ᾽ υἱεῖς ᾽Αθηναίους, ὅτι
εἰσήγαγεν τάριχος, [οὓς καὶ Τιμοκλῆς
ἰδὼν ἐπὶ τῶν ἵππων δύο σκόμβρους ἔφη
ἐν τοῖς σατύροις εἶναι.]

Athen. III. p. 119 f. Pulchri sane versiculi, quos uncis inclusi! Isto modo paucis mutatis bonam Athenaei Deipn. partem in senarios redigere licet. Scripserat Athenaeus οὓς καὶ Τιμοκλῆς ἰδὼν ἐπὶ τῶν ἵππων ἐν τοῖς ΣΑΤΥΡΟΙΣ ἔφη δύο σκόμβρους εἶναι. Timoclis fabula hujus nominis memoratur Athen. VIII. p. 339. d. Cf. nota Aug. Meineke. Saepius Athenaei verba, paucis mutatis, deletis vel additis a librariis pro poëtae verbis venditata esse observarunt viri

docti v. c. Athen. VIII. p. 563 a. versu ultimo *'Ισοστασίου* Alexidis (cf. A. Meineke (T. III. p. 425.) Cf. omnino cum nostro ex Epidaurio loco Athenaeus XV. p. 661. e. (A. Meineke T. III. p. 374). Athen. L. VI. p. 230 b. (A. Meineke T. III. p. 383.)

ΕΠΙΚΛΗΡΟΣ.

. . . . εἶτ' ἐπάν τις ἐκδυθῇ,
τηρεῖν ἕωθεν εὐθὺς ἐν τοῖς ἰχθύσιν κτέ.

Athen. VI. p. 227. d. Legendum: *δεῖ δ' ἐπάν κτέ.*

ΘΗΒΑΙΟΙ.

Ἔστιν δὲ ποδαπὸς τὸ γένος οὗτος; Β. Πλούσιος,
τούτους δὲ πάντας φασὶν εὐγενεστάτους
εἶναι· πένητας δ' εὐπατρίδας οὐδεὶς ὁρᾷ.

Athen. IV. p. 159. d. Si cur Athenaeus haec citaverit, observamus, corrigemus *ὁ νέος οὗτος* sed hoc non certum; sequenti versu *πάντας* scripsi pro *πάντες*, id enim vult poëta nemine excepto, omnes divites *εὐγενεῖς* dici solere.

ΘΡΑΣΩΝ.

Σοῦ δ' ἐγὼ λαλιστέραν
οὐπώποτ' εἶδον οὔτε κερκώπην, γύναι,
οὐ κίτταν, οὐκ ἀηδόν', οὔτε τρυγόν', οὐ
τέττιγα.

Athen. IV. p. 133. b. C. G. Cobet librarium omisisse censet *χελιδόνα*, quod similitudine ultimae partis vocum *ἀηδόν' τρυγόν'* facillime fieri potuit; neque *κωτίλη χελιδὼν* a talibus abesse solet, legit itaque:

οὐ κίτταν, οὐκ ἀηδόν', οὐ χελιδόνα,
οὐ τρυγόν', οὐ τέττιγα.

ΙΣΟΣΤΑΣΙΟΝ.

Πρῶτα μὲν γὰρ πρὸς τὸ κέρδος καὶ τὸ συλᾶν τοὺς πέλας
πάντα τἄλλ' αὐταῖς πάρεργα γίγνεται· ῥάπτουσι δέ
πᾶσιν ἐπιβουλάς· ἐπειδὰν δ' εὐπορήσωσίν ποτε,
ἀνέλαβον καινὰς ἑταίρας, πρωτοπείρους τῆς τέχνης.
εὐθὺς ἀναπλάττουσι ταύτας, ὥστε κτέ.

Athen. XIII. p 568. a. Inde a verbis ἐπειδὰν δ' non bene procedit oratio sine copula ante εὐθύς: constructio verborum videtur haec: ἐπεὶ δ' — ἀνέλαβον — εὐθὺς ἀναπλάττουσιν αὐτὰς κτἑ. hoc enim scribendum pro ἀναπλ. ταύτας, sed reliqua frustra corrigere conatus sum.

ΛΕΒΗΣ.

.... ἵνα δεδοικότες
τῆς ἀξίας ἀγαπῶσιν, ἢ τῆς ἑσπέρας
σαπροὺς ἅπαντας ἀποφέρωσιν οἴκαδε κτἑ.

Athen. VI. p. 226. a. Graeci dicunt τῇ ἀξίᾳ aut τὴν ἀξίαν ἀγαπᾶν, sed hic malim τῆς ἀξίας πωλῶσιν, κτἑ. Cf. ib. p. 225. c. r. fin. ἀγα petitum e fine praecedentis vocis.

ΛΙΝΟΣ.

vs. 9. ΛΙΝ. δεῖξον τί ἐστι πρῶτον. ΗΡ. ὀψαρτυσία,
ὥς φησι τοὐπίγραμμα. ΛΙΝ. φιλόσοφός τις εἶ
εὔδηλον, ὃς παρεὶς τοσαῦτα γράμματα
Σίμου τέχνην ἔλαβες.

Athen. IV. p. 164 b. scribendum τοιαῦτα id est argumenti tam serii. Frequens harum vocum confusio; v. c. in fragm. Alexidis ἐξ ΥΠΝΟΥ Athen. X. p. 449 d. versu 8,

A. καὶ μὴν ἁπλᾶ γε καὶ σαφῆ λέγω μαθεῖν.
B. τίς οὖν τοσαύτην παῖς ἔχων ἔσται φύσιν;

Repone τοιαύτην. Initium fragmenti e Lino sic legitur;

ΛΙΝ. Βιβλίον
ἐντεῦθεν ὅ τι βούλει προσελθὼν γὰρ λαβὲ, κτἑ.

Varie corrigitur γὰρ; simpliciter corrigendum est λάμβανε deleta hac voce. cf. Athen. III. p. 84 a. et b. ἀλλὰ ταυτί λάμβανε, — παρθένε τὰ μῆλα.

ΜΑΝΤΕΙΣ.

Ὦ δυστυχεῖς ἡμεῖς ὅσοι πεπρακότες
τὴν τοῦ βίου παρρησίαν καὶ τὴν τρυφὴν,
γυναιξὶ δοῦλοι ζῶμεν ἀντ' ἐλευθέρων.
ἔπειτ' ἔχειν προῖκ' οὐχὶ τιμὴν φάσκομεν;
πικράν γε καὶ μεστὴν γυναικείας χολῆς,

ἡ τῶν γὰρ ἀνδρῶν ἐστι πρὸς ἐκείνην μέλι·
οἱ μέν γε συγγνώμην ἔχουσ' ἀδικούμενοι,
αὗται δ' ἀδικοῦσι καὶ προσεγκαλοῦσ' ἔτι·

Athen. XIII. p. 558. e. Legebatur ὦ δυστ. ἡμεῖς πεπρ. Grotius addebat μὲν οἱ, πεπραχ. sed ὅσοι excidit. Cf. v. c. Stobaeus Florileg. XVI. 4.

ὦ δυστυχεῖς, ὅσοισι τοῦ κέρδους χάριν
ἐπίπροσθε ταἰσχρὰ φαίνετ' εἶναι τῶν καλῶν.

Ubi Gaisf. ex A. pro ὦ minus recte recepit ὡς. Versu 8 correxi vitiosum ἀδικοῦσαι.

ΣΥΝΑΠΟΘΝΗΣΚΟΝΤΕΣ. III.

Ὅστις διαπλεῖ θάλατταν ἢ μελαγχολᾷ, κτἑ.

Stob. LIX. 2. Non dicitur διαπλεῖν τὴν θάλ. sed πλεῖν: lege ὅστις δὲ πελᾷ.

ΤΑΡΑΝΤΙΝΟΙ. III.

vs. 14. . . . ὃς δ' ἂν πλεῖστα γελάσῃ καὶ πίῃ
καὶ τῆς Ἀφροδίτης ἀντιλάβηται τὸν χρόνον
τοῦτον ὃν ἀφεῖται καὶ τύχῃ γ' ἐράνου τινὸς
πανηγυρίσας, ἥδιστ' ἀπῆλθεν οἴκαδε.

Athen. X. 463. C. Legendum videtur ὃς δ' ἂν πλεῖστα φάγῃ τε καὶ πίῃ. Plutarchus de audiendis poëtis p. 21. d.

'τὰς ἡδονὰς δεῖ συλλέγειν τὸν σώφρονα.
τρεῖς δ' εἰσὶν . . . . . .
τὸ πιεῖν, τὸ φαγεῖν, τὸ τῆς Ἀφροδίτης τυγχάνειν.

IV.

5. A. φαίης ἂν εἰς συμπόσιον εἰσελθὼν ἄφνω.
καὶ τοῖς μὲν ἀγενείοις ἴσως ἔπεστί τις
χάρις· ἀλλ' ἐπὰν δὴ τὸν γόητα Θεόδοτον,
ἢ τὸν παραμασύντην ἴδω τὸν ἀνόσιον
βαυκιζόμενον τὰ λευκά τ' ἀναβάλλονθ' ἅμα,
ἥδιστ' ἂν ἀναπήξαιμ' ἐπὶ τοῦ ξύλου λαβών.

Athen. IV. p. 134. a.: Quid ἢ significet (de uno enim Theodoto sermo est) non facile quis dixerit; ἢ fortasse mutandum in καὶ vide F. Jac. Bastii Comment. Palaegr. p. 384. Ultimo versu excidit ἂν post ἀναπήξαιμ', dicitur enim ἐπὶ ξύλου, ἐπὶ τροχοῦ sine articulo. Caeterum egregie correxit Jacobsius lectionem τὰ λευκὰ τὸν ἄβαλλονθ'. male interpretatur τὰ λευκὰ de calceamentis. Si enim dicitur (Cf. nota Aug. Meineke) λευκὸν ὑπόδημα, λευκαὶ λακωνικαὶ, λευκοὶ πῖλοι, nondum haec probant τὰ λευκὰ de albis calceamentis usurpatum fuisse; dein βαυκιζόμενον, τὰ λευκά τ' ἀναβάλλονθ' ἅμα si hoc modo interpreteris, est quasi dicas: canens et simul largum os aperiens. Videtur explicandum hoc: *lascive oculos simul moventem*, cf. Poll. II, 6, καὶ τὰ ἐναντία, βλέμμα ὑγρὸν, θηλυκόν. Κτησίας δέ φησιν, ἀναβάλλειν τὰ λευκὰ τῶν ὀφθαλμῶν τὸν Σαρδανάπαλον. Ctesiae locum habet Athen. VII. 529. a. vid. not. Dindorf. ibid.

ΤΠΝΟΣ.

Οὐδ' ἐν Τριβαλλοῖς ταῦτά γ' ἐστὶν ἔννομα,
οὗ φασι τὸν θύοντα τοῖς κεκλημένοις
δείξαντ' ἰδεῖν τὸ δεῖπνον, εἰς τὴν αὔριον
πωλεῖν ἀδείπνοις ἃ παρέθηκ' αὐτοῖς ἰδεῖν.

Athen. XV. p. 671. d. Ita corrigendus cum A. Meineke versus ultimus, qui male scriptus erat hoc modo:

πωλεῖν ἀδείπνοις ἅπερ ἔθηκ' αὐτοῖς ἰδεῖν.

Quod enim dicitur παρέθηκεν ἐσθίειν. c. Athen. VII. 286 f. in Alexidis ΧΟΡΗΓΙΔΙ:

ὃς τοῖς τετραδισταῖς μὲν παρέθηκεν ἐσθίειν
πρῴην λέκιθον καὶ μεμβράδας καὶ στέμφυλα.

id hic facete poëta mutavit in παρέθηκ' ἰδεῖν. Cf. A. Meineke, Fragm. Com. Gr. Edit. minor. p. II. p. 750.

ΦΙΛΟΤΣΑ.

'Αφροδίσι' ἦγε ταῖς ἑταίραις ἡ πόλις·
ἕτερα δὲ χωρίς ἐστι ταῖς ἐλευθέραις.
[ταῖς ἡμέραις ταύταις δὲ κωμάζειν ἔθος
ἐστὶν νόμος τε τὰς ἑταίρας ἐνθάδε
μεθύειν μεθ' ἡμῶν.]

Athen. XIII. p. 574 b. μεθύειν addit Porsonus: frustra, ni fallor, ista emendantur; sunt Athenaei verba paucis mutatis et additis in senarios redacta, (Cf. quae dixi ad Alexidis ex Epidaurio fragm.), cujus haec verba praecedunt, ὅτι δὲ καὶ Ἀφροδίσια ἰδίᾳ ἄγουσιν αὐτόθι αἱ ἑταῖραι Ἄλεξις ἐν Φιλ. φησίν.

FABULARUM INCERTARUM FRAGM. VII.

Ἓν γὰρ νομίζω τοῦτο τῶν ἀνελευθέρων
εἶναι, τὸ βαδίζειν ἀρρύθμως ἐν ταῖς ὁδοῖς,
ἐξὸν καλῶς· οὗ μήτε πράττεται τέλος
μηδεὶς παρ' ἡμῶν, μήτε τιμὴν δόντα δεῖ
ἑτέρῳ λαβεῖν, φέρει δὲ τοῖς μὲν χρωμένοις
δόξης τιν' ὄγκον, τοῖς δ' ὁρῶσιν ἡδονήν,
κόσμον δὲ τῷ βίῳ, τὸ τοιοῦτον γέρας
τίς οὐκ ἂν αὑτῷ κτῷτο φάσκων νοῦν ἔχειν;

Athen. I. p. 21. c. Elegantissimi hujus fragm. versu 4° male legebatur μηδεὶς γὰρ ἡμᾶς quod correxi: cf. Antiphanis ΤΥΡΡΗΝΟΣ apud Athen. VI. p 240 f.

εἰσπράξεται γὰρ μισθὸν ἐκ τοῦ σοῦ λόγου
παρ' οἷς ἐδείπνει προῖκα σύλλεξιν συχνήν.

VIII.

Τοὺς εὐτυχοῦντας ἐπιφανῶς
δεῖ ζῆν φανεράν τε τὴν δόσιν τὴν τοῦ θεοῦ
ποιεῖν· ὁ γὰρ θεὸς δεδωκὼς τἀγαθὰ
ὧν μὲν πεποίηκεν οἴεται χάριν τινὰ
ἔχειν ἑαυτῷ· τοὺς ἀποκρυπτομένους δὲ καὶ
πράττειν μετρίως φάσκοντας, ἀχαρίστους ὁρῶν
ἀνελευθέρως τε ζῶντας ἐπὶ καιροῦ τινος
λαβὼν ἀφείλεθ' ὅσα δεδωκὼς ἦν πάλαι.

Athen. II. p. 40. e.: haec praecedunt Athen. verba τελεῖν γὰρ τὸ

δαπανᾷν καὶ πολυτελεῖς οἱ πολλὰ ἀναλίσκοντες, καὶ εὐτελεῖς οἱ ὀλίγα. Φησὶν Ἄλεξις: quae indicant quam foede hoc fragm. corruptum sit: atque cuivis patere arbitror versu primo pro ἐπιφανῶς legi debere πολυτελῶς, (cf. Athen. VIII. p. 359. a. Ephippi fragm. fragm. ἐξ ΟΜΟΙΩΝ Athen. VII. p. 311 d. Eubuli fr. ἐκ ΤΙΤΘΩΝ). quum propter ipsa haec verba Alexidis fragm. Athenaeus citet; videturque illo hoc librarius explicasse aut erasis litteris de suo dedisse: versu 3° Hermannus addidit θεὸς: versu quarto ὧν μὲν Hermannus: legebatur τῶν μὲν ὧν et τὸν μὲν ὧν; sed sequentia τοὺς ἀποκρυπτομένους δὲ κτἑ. indicant hic scripsisse poëtam τούτους μὲν ὧν; videturque parvula τ quae τῷ του superscribebatur a librario omissa, quo facto facile τὸν pro τοῦ nasci potuit. (vid. comm. Pal. Fr. J. Bastii p. 782.) In v. τὸν μὲν ὧν vestigium remansit antiquae lectionis. Sub ἀνελευθέρως latere videtur εὐτελῶς, sed non expedio. Probabiliter itaque Alexis scripsit.

Τοὺς εὐτυχοῦντας πολυτελῶς
δεῖ ζῆν· φανεράν τε τὴν δόσιν τὴν τοῦ θεοῦ
ποιεῖν· ὁ γὰρ θεὸς δεδωκὼς τἀγαθὰ,
τούτους μὲν, ὧν πεποίηκεν, οἴεται χάριν
ἔχειν ἑαυτῷ· τοὺς δ' ἀποκρυπτομένους τε καὶ
πράττειν μετρίως φάσκοντας, κτἑ.

XIII.

Ὡς ἔστι κατακεῖσθαι πρὸ δείπνου συμφορά
οὔτε γὰρ ὕπνος δήπουθεν οὐδέν' ἂν λάβοι, κτἑ.

Athen. I. p. 23. c. Lege ὅση 'στι κατακεῖσθαι κτἑ. Cf. Stob. Flor. XX. 19.

DIODORUS.

ΕΠΙΚΛΗΡΟΣ.

Βούλομαι δεῖξαι σαφῶς
ὡς σεμνόν ἐστι τοῦτο καὶ νενομισμένον
καὶ τῶν θεῶν εὕρημα, κτἑ.

Athen. VI. p. 239. b. Videtur scribendum ὡς σεμνόν ἐστι τοῦτ' ἀεὶ νενομισμένον cf. hujus fragm. versu 21. (Cf. Fr. J. Bast. comm. Pal. p. 815).

DIONYSIUS.

ΘΕΣΜΟΦΟΡΟΣ.

. . . . . ἐὰν δ'
εὖ μὲν σὺ χρήσῃ τῇ τέχνῃ, τὸν τῆς τέχνης
35. καιρὸν δ' ἀπολέσῃς, προσαπόλωλεν ἡ τέχνη.

Athen. IX. p. 404. c. Ne mutemus τῆς τέχνης cum Meinekio in τῆς τύχης monent postrema παραπόλωλεν ἡ τέχνη, (quod mutavimus in προσαπόλωλεν de quibus praepositionibus frequenter confusis vid. Bastii comm. Palaeog. in Indic. Graecit.), id est τῷ καιρῷ προσαπόλ. ἡ τέχνη.

EX FABULA INCERTA.

Λιτὸς γενόμενος τοῖς ἔχουσι μὴ φθόνει.

Stobaeus Floril. XXXVIII. 6. Ex unciali scriptura ΛΙΤΟCΓΕΝΟΜΕΝΟC corrigimus:

Αὐτὸς πένομενος τοῖς ἔχουσι μὴ φθόνει.

ERIPHUS.

ΜΕΛΙΒΟΙΑ. I.

11. Α. τὴν γαρ Ἀφροδίτην ἐν Κύπρῳ
δένδρον φυτεῦσαι τοῦτό φασιν ἓν μόνον.
Β. Βέρβεια πολυτίμητε. κᾆτα τρεῖς μόνας
καὶ τάσδ' ἐκόμισας; Α. οὐ γὰρ εἶχον πλείονας.

Athen. III. p. 84. b. Leg. videtur εἶχεν nempe arbor.

MNESIMACHUS.

ΔΥΣΚΟΛΟΣ.

. . . . . . Β. πῶς ἔτι
4. μετριώτερ' ὦ δαιμόνι'; Α. ὅπως; σύντεμνε καὶ
ἐπεξαπάτα με.

Athen. VIII. p. 359. c. Legebatur ὦ δαιμόνιε; Α. πῶς; κτέ. quod correxi.

TIMOCLES.

ΦΙΛΟΔΙΚΑΣΤΗΣ.

Ἀνοίγετ' ἤδη τὰς θύρας, ἵνα πρὸς τὸ φῶς
ὦμεν καταφανεῖς μᾶλλον, ἐφοδεύων ἐὰν
βούληθ' ὁ γυναικονόμος τὸν ἀριθμὸν λαμβάνειν
[κατὰ τὸν νόμον τὸν καινὸν ὅπερ εἴωθε δρᾶν]
των ἑστιωμένων. ἔδει δὲ τοὔμπαλιν
τὰς τῶν ἀδείπνων ἐξετάζειν οἰκίας.

Athen. VII. p. 245. b. Verba τὸν ἀρ. λ. — τῶν ἑστ. separari nequeunt parenthesi, quare delendus mihi vs. 4 videtur.

PHILEMO.

ΑΓΥΡΤΗΣ.

Ὦ πῶς πονηρόν ἐστιν ἀνθρώπου φύσις
τὸ σύνολον· οὐ γὰρ ἂν ποτ' ἐδεήθη νόμου.

Stob. Floril. II. 26. Varie corrigitur initium fragmenti; videtur legendum πῶς οὐ πονηρόν ἐστιν κτἑ. quod adhibetur sicuti εἶτ' οὐ sequente γάρ. Cf. v. c. Stob. Floril. LXIII. 13.

ΑΠΟΛΙΣ.

Οὐχὶ μόνον οὗτος εὗρε πῶς λαλήσομεν
αὑτοῖς, ἀπέχοντες πολὺν ἀπ' ἀλλήλων χρόνον,
οὐδ' ὃν τρόπον μηδέποτε μηδὲ εἶς πάλιν
ἐπιλήσεθ' ἡμῶν μηδὲν, ἐμβλέψας δέ που
τὰκ τοῦ χρόνου τοῦ παντὸς εἴσετ', ἀλλὰ καὶ
ψυχῆς ἰατρὸν κατέλιπεν τὰ γράμματα.

Stob. Floril. LXXXI. 9. Lege τόπον vs. 2 pro χρόνον. Cf. l. cit. XXIX. 33.

ΜΕΤΙΩΝ Η ΖΩΜΙΟΝ.

Ἰχθὺς τί σοι
ἐφαίνεθ' οὑφθός; B. μιαρὸς ἦν. ἀκήκοας;
ἅλμη τε λευκὴ καὶ παχεῖ' ὑπερβολῇ,

κοὐχὶ λοπάδος προσῶζεν οὐδ' ἡδυσμάτων·
ἐβόων ἅπαντες, ὡς ἀγαθὴν ἅλμην ποιεῖς.

Athen. IV. p. 133. a. Versu secundo libri μικρός: correxit Bentlejus; sed sequentia ἅλμη τε λευκὴ κτἑ. indicant personam B. dixisse aliquid quod ad laudem cocti piscis pertineat v. c. χρηστὸς ἦν vel simile quid: dein ἀκήκοας dicitur a persona A. et ἅλμη τε λευκὴ κτἑ. rursus a persona B. — Coquus ille autem ἀκήκοας dixisse videtur tertiae personae.

FABULARUM INCERTARUM FRAGMENTA. III.

Τί ποτε Προμηθεὺς, ὃν λέγουσ' ἡμᾶς πλάσαι
καὶ τἄλλα πάντα ζῷα, τοῖς μὲν θηρίοις
ἔδωχ' ἑκάστῳ κατὰ γένος μίαν φύσιν;
ἅπαντες οἱ λέοντές εἰσιν ἄλκιμοι,
δειλοὶ πάλιν ἑξῆς πάντες εἰσὶν οἱ λαγῴ.
οὐκ ἔστ' ἀλώπηξ ἡ μὲν εἴρων τῇ φύσει
ἡ δ' αὐθέκαστος, ἀλλ' ἐὰν τρισμυρίας
ἀλώπεκάς τις συναγάγῃ, μίαν φύσιν
ἁπαξαπασῶν ὄψεται τρόπον θ' ἕνα.
ἡμῶν δ' ὅσα καὶ τὰ σώματ' ἐστὶ τὸν ἀριθμὸν
καθ' ἕνα, τοσούτους ἔστι καὶ τρόπους ἰδεῖν.

Stobaeus Floril. II. 27. Versu quinto πάλιν ἑξῆς quod legitur non adhibetur, ipsum πάλιν haud placet; malim δὲ, quo utuntur simplici pronuntiato aliud opponitur, praec. vel omisso μέν; vide exempla in libro Fr. Vigeri de Idiot. Gr. d. Edit. G. Herm. pag. 536.; quid multa? hunc versum ita emendamus collato versu nono:

δειλοὶ δ' ἁπαξάπαντες εἰσὶν οἱ λαγῴ.

XIX.

Ὡς εὐφυὲς ζῷον κοχλίας νὴ τὸν θεόν.
ὅταν πονηρῷ περιπέσῃ τῷ γείτονι,
τὸν οἶκον ἄρας εἰς ἕτερον πορεύεται,

νέμεται δ' ἀμέριμνος τοὺς κακοὺς φεύγων ἀεί.

Compar. Men. et Phil. p. 361. Lege περιπέσῃ τῷ γείτονι.

LII. a.

Μαθημάτων φρόντιζε μᾶλλον χρημάτων·
τὰ γὰρ μαθήματ' εὐπορεῖ τὰ χρήματα.

Maximus Conf. CXXXIV. p. 210. 4. corrigendum videtur ἐκπορίζει χρήματα. Cf. Plato Eryx. p. 401 C. φέρε, εἰ οἷός τε εἴη ζῆν ἄνθρωπος ἄνευ σιτίων καὶ πότων καὶ μὴ πεινῴη μηδὲ διψῴη ἔσθ' ὅ τι ἂν ἢ αὐτῶν τούτων δέοιτο ἢ ἀργυρίου ἢ ἑτέρου τινὸς, ἵνα ταῦτα ἐκπορίζηται;

MENANDER.

ΓΕΩΡΓΟΣ. I.

εἰ καὶ σφόδρ' εὐπορεῖ γὰρ, ἀβεβαίως τρυφᾷ
τὸ τῆς τύχης γὰρ ῥεῦμα μεταπίπτει ταχύ.

Stob. Flor. CV. 28. Cf. loc. cum ultimo vs. Stob. Ecl. Phys. I. p. 194.

ἅπανθ' ὁρῶ
ἅμα τῇ τύχῃ ῥέοντα μεταπίπτοντά τε.

ΔΑΚΤΥΛΙΟΣ. I.

Ἐπὶ τοῦδ' αὖθις οὑτοσὶ κακοδαίμων ἔφη,
ὡς οὐκ ἂν ἐκδοίη γε θυγατέρ' ἄσμενος,
καὶ ταῦτα πεντήκοντα παιδίσκας ἔχων.

Ammonius p. 110. Μένανδρος ἐν Δακτυλίῳ. Ἐπὶ τοῦδ' αὖθις κτἑ. monuit me C. G. Cobet in codice Marciano 620. Saec. XV. legi ἐπὶ τοῦ δάου τισ γὰρ αὐτοσὶ κακοδαίμων ἔφυ; ὃσ οὐκ ἂν ἐκδοίη θυγατέρ' ἀσμένοσ καὶ ταῦτα π. π. ἔ. atque corrigendum esse ἐπὶ τοῦ Δαναοῦ ut sint Ammonii verba. Dein autem quaedam a librario omissa videntur, verbi c. illa Dobraei Advers. II. p. 272. ἐπεὶ οὐδὲ εἷς οὕτως γε κακοδαίμων ἔφυ.

ΔΕΙΣΙΔΑΙΜΩΝ.

Ἀγαθόν τί μοι γένοιτο, πολύτιμοι θεοί·
ὑποδούμενος τὸν ἱμάντα γὰρ τῆς δεξιᾶς
ἐμβάδος ἀπέρρηξ'. B. εἰκότως, ὦ φλήναφε,

σαπρὸς γὰρ ἦν, σὺ δὲ μικρολόγος ἄρ' οὐ θέλων
καινὸν πρίασθαι.

Theodoretus Therap. vol. IV. p. 852. Legebatur καινὰς quod mutavi propter σαπρός.

ΑΣΠΙΣ. III.

Στρατιώτην, Σμικρίνη, σωτηρίας
ἔστ' ἔργον εὑρεῖν πρόφασιν, ὀλέθρου δ' εὔπορον.

Stob. Florileg. LIII. 5. Pro στρατιώτην lege στρατιώτῃ propter εὔπορον quod indicat ἔργον dici pro χαλεπόν.

ΗΡΩΣ. III.

Ὡς οἰκτρὸν, ᾗ τὰ τοιαῦτα δυστυχῶ μόνῃ,
ἃ μηδὲ πιθανὰς τὰς ὑπερβολὰς ἔχει.

Stob. Floril. CIV. 13. Delendum τὰ, leg. dein οἷα pro ἅ.

ΘΗΣΑΥΡΟΣ.

Εἶτ' οὐ μέγιστός ἐστι τῶν θεῶν Ἔρως
καὶ τιμιώτατός γε τῶν πάντων πολύ;
οὐδεὶς γὰρ οὕτως ἐστὶ φειδωλὸς σφόδρα
ἄνθρωπος, οὐδ' οὕτως ἀκριβὴς τοὺς τρόπους,
ὃς οὐχὶ τούτῳ μερίδα τῷ θεῷ νέμει
τῆς οὐσίας· ὅσοις μὲν οὖν πρᾴως ἔχει,
νέοις ἔτ' οὖσι τοῦτο προστάττει ποιεῖν·
οἱ δ' εἰς τὸ γῆρας ἀναβολὰς ποιούμενοι,
οὗτοι προσαποτίνουσι τοῦ χρόνου τόκους.

Stob. Flor. LXIII. 13. Ultimum versum, in quo τοῦ χρόνου habent A. B. vulg. ὡραίους, emendamus hoc modo:

οὗτοι προσαποτίνουσι τἀρχαίῳ τόκους.

ΙΠΠΟΚΟΜΟΣ.

Μόνιμός τις ἦν ἄνθρωπος, ὦ Φίλων, σοφὸς,
ἀδοξότερος, μίαν δὲ πήραν οὐκ ἔχων,
πήρας μὲν οὖν τρεῖς. ἀλλ' ἐκεῖνος ῥῆμά τι
ἐφθέγξατ' κτέ.

Diog. Laërt. VI. 83. Verbis *πήρας μὲν οὖν τρεῖς*. interpellat persona B. priorem usitatis vocibus *μὲν οὖν*: dein pergit persona A. *ἀλλ' ἐκεῖνος κτἑ.*

ΚΑΝΗΦΟΡΟΣ.

Τὸ γὰρ προθύμως μὴ πονήσαντ' εὐτυχεῖν
εὐδαιμονίας εἴωθ' ὑπερηφανίας ποιεῖν.

Stob. Floril. XX. 30. 31. A. *πονήσαντες*. In his pro *προθύμως* quaerenda alia vox quae idem significat quod *προχείρως* sed propius accedit ad hujus vocis litteras, dein lege

τὸ γὰρ προθύμως μὴ πονήσαντας τυχεῖν
εὐδαιμονίας, εἴωθ' ὑπερηφάνους ποιεῖν.

Cf. Philisci fragm. apud Stob. XXIX. 40.

Οὐκ ἔστιν ὦ μάταιε σὺν ῥᾳθυμίᾳ
τὰ τῶν πονούντων μὴ πονήσαντας λαβεῖν.

ΚΑΡΙΝΗ. II.

Ὦ μεγίστη τῶν θεῶν
νῦν οὖσ' Ἀναίδει', εἰ θεὸν καλεῖν σε δεῖ.
δεῖ δέ· τὸ κρατοῦν γὰρ νῦν νομίζεται θεός.
ἐφ' ὅσον βαδίζεις, ἐφ' ὅσον ἥξειν μοι δοκεῖς.

Stob. Flor. XXXII. 7. Pro *νῦν* malim *πᾶν* cf. quae affert A. Meineke ad h. l. Noster apud Diog. Laërt. VI. 83.

τὸ γὰρ ὑποληφθὲν τῦφον εἶναι πᾶν ἔφη.

ΚΙΘΑΡΙΣΤΗΣ.

Ὤιμην ἐγὼ τοὺς πλουσίους, ὦ Φανία,
οἷς μὴ τὸ δανείζεσθαι πρόσεστιν, οὐ στένειν
τὰς νύκτας, οὐδὲ στρεφομένους ἄνω κάτω
οἴμοι λέγειν, ἡδὺν δὲ καὶ πρᾷόν τινα
ὕπνον καθεύδειν, [ἀλλὰ τῶν πτωχῶν τινα.]
νυνὶ δὲ καὶ τοὺς μακαρίους καλουμένους
ὑμᾶς ὁρῶ πονοῦντας ἡμῖν ἐμφερῆ.
ἆρ' ἐστὶ συγγενές τι λύπη καὶ βίος;
τρυφερῷ βίῳ σύνεστιν, ἐνδόξῳ βίῳ
πρόσεστιν, ἀπόρῳ συγκαταγηράσκει βίῳ.

Plut. de Tranquil. p. 466. B. Stob. Floril. XCVII. 13. Verba quae uncis inclusi, librarii sunt miserâ ratione erasa vel omissa supplentis. Versu 10° legebatur πάρεστι quod correxi.

ΜΕΘΗ. II.

Ἐμὲ γὰρ διέτριψεν ὁ
κομψότατος ἀνδρῶν Χαιρεφῶν, κτἑ.

Athen. VI. p. 243. Legendum est ἐπέτριψεν.

ΜΙΣΟΓΥΝΗΣ.

Πρὸς τὸ πρᾶγμ' ἔχω
κακῶς. B. ἐπαριστερῶς γὰρ αὐτὸ λαμβάνεις·
τὰ δυσχερῆ γὰρ καὶ τὰ λυπήσοντά σε
ὁρᾷς ἐν αὐτῷ, τὰ δ' ἀγάθ' οὐκέτι βλέπεις.
5. εὕροις δ' ἂν οὐδὲν τῶν ἁπάντων, Σιμύλε,
ἀγαθὸν, ὅπου τι μὴ πρόσεστι καὶ κακόν.

Clem. Alex. Strom. II. p. 181. et Stob. Floril. CVIII. 44. inde a v. 3. et LXIX. 4. — Versu sexto ὅπου et ἐν ᾧ legitur: corrigendum ὅτῳ. Cf. Serm. CV. 10. ubi idem vs. occurrit, sed legitur ἀγαθὸν, ἐν ᾧ.

ΞΕΝΟΛΟΓΟΣ.

Ἀνδρὸς πένητος υἱὸς εὖ τεθραμμένος
οὐκ ἐξ ὑπαρχόντων, ἰδὼν ᾐσχύνετο
τὸν πατέρα μίκρ' ἔχοντα· παιδευθεὶς γὰρ εὖ
τὸν καρπὸν εὐθὺς ἀπεδίδου χάριτος καλόν.

Theon. Soph. Prog. IV. p. 48.: Male legebatur ἐκτεθραμμένος quod emendavimus.

ΠΕΡΙΝΘΙΑ.

Ὅστις παραλαβὼν δεσπότην ἀπράγμονα
καὶ κοῦφον ἐξαπατᾷ θεράπων, οὐκ οἶδ' ὅ τι
οὗτος μεγαλεῖόν ἐστι διαπεπραγμένος,
ἐπαβελτερώσας τόν ποτ' ὄντ' ἀβέλτερον.

Suidas, Ἀβέλτερος κτἑ. C. G. Cobet librorum lectionem ποτε, (Scaligeri est ποτ' ὄντ') emendat scribens τὸν πρότερον ἀβέλτερον. (Cf. Schaef. nota 42 ad Greg. de dial. Dorica p. 246.)

ΠΡΟΓΑΜΟΙ.

Τυφλόν γε καὶ δύστηνόν ἐστιν ἡ τύχη.

Stob. Ecl. phys. I, 8. p. 213 Heer. Lege Τυφλόν τι καὶ δύστηνόν κτἑ. Nicostratus apud Athen. XV. 693. a.

τύχη τὰ θνητῶν πράγμαθ', ἡ πρόνοια δὲ
τυφλόν τι κἀσύντακτόν ἐστιν, ὦ πάτερ.

Noster apud Stob. Flor. IV. 13.

τυφλόν τι τἀνόητον εἶναί μοι δοκεῖ.

ΥΔΡΙΑ.

Ὡς ἡδὺ τῷ μισοῦντι τοὺς φαύλους τρόπους
ἐρημία, καὶ τῷ μελετῶντι μηδὲ ἓν
πονηρὸν ἱκανὸν κτῆμ' ἀγρὸς τρέφων καλῶς.
ἐκ τῶν ὄχλων δὲ ζῆλος, ἥ τε κατὰ πόλιν
αὕτη τρυφὴ λάμπει μὲν, ἐς δ' ὀλίγον χρόνον.

Stob. Flor. LXVIII. 8. Versu quarto articulus ante ἐκ abesse nequit.

ΥΠΟΒΟΛΙΜΑΙΟΣ Η ΑΓΡΟΙΚΟΣ. XII.

Ὡς μηδὲν ἀποκρινουμένῳ δ' οὕτω λαλεῖν.

Lexicon Seguer. p. 429. Aug. Meineke ὡς μηδὲν ἀποκρινουμένῳ τούτῳ λαλεῖς in quibus τούτῳ esset mihi δεικτικῶς: sed vera lectio esse videtur:

ὡς μηδὲν ἀποκρινουμένου δ' οὕτω λάλει.

FABULARUM INCERTARUM FRAGMENTA. II.

Εἰ γὰρ ἐγένου σὺ, Τρόφιμε, τῶν πάντων μόνος
ὅτ' ἔτικτεν ἡ μήτηρ σ', ἐφ' ᾧ τε διατελεῖν
πράττων ἃ βούλει καὶ διευτυχεῖν ἀεὶ,
καὶ τοῦτο τῶν θεῶν τις ὡμολόγησέ σοι,
ὀρθῶς ἀγανακτεῖς·

Plutarch. Consol. Apoll. p. 103 d. et Pseudo-Plut. de Nobilit. vol. V. p. 639. ed. maj. Wyttenb. Malim.

ἐφ' ᾧ τε διὰ τέλους
πράττειν ἃ βούλει καὶ διευτυχεῖν ἀεί, κτἑ.

Cf. Comp. Menandri et Philem. p. 362. Uti enim nunc in textu legitur sequi deberet εὐτυχεῖν non addito ἀεί.

III.

Καὶ τοῦτον ἡμᾶς τὸν τρόπον γαμεῖν ἔδει
ἅπαντας, ὦ Ζεῦ Σῶτερ, ὡς ὠνήμεθα.
οὐκ ἐξετάζειν μὲν τὰ μηδὲν χρήσιμα,
τίς ἦν ὁ πάππος ἧς γαμεῖ, τήθη δὲ τίς,
τὸν δὲ τρόπον αὐτῆς τῆς γαμουμένης, μεθ' ἧς
βιώσεται, μήτ' ἐξετάζειν μήτ' ἰδεῖν·
ἀλλ' ἐπὶ τράπεζαν μὲν φέρειν τὴν προῖχ', ἵνα
εἰ τἀργύριον καλόν ἐστι δοκιμαστὴς ἴδῃ,
ὃ πέντε μῆνας ἔνδον οὐ γενήσεται,
τῆς διὰ βίου δ' ἔνδον καθεδουμένης ἀεὶ
μὴ δοκιμάσασθαι μηδέν, ἀλλ' εἰκῇ λαβεῖν,
ἀγνώμον', ὀργίλην, χαλεπήν, ἐὰν τύχῃ,
λάλον. κτἑ.

Stob. Floril. LXXII. 2. pro ὡς ὠνήμεθα versu secundo lege ὠνούμεθα: dein versu septimo pro ἀλλ' corrige οὐδ' ἐπὶ τράπεζαν κτἑ. Cf. versus 10 et vs. 3, cum quinto vs. accurate enim sibi respondent, οὐκ ἐξετάζειν μὲν τ. μ. χ. hisce οὐδ' ἐπὶ τρ. μὲν φέρειν τ. πρ. tum τὸν δὲ τρόπον αὐτῆς -- μήτ' ἐξετάζειν istis τῆς διὰ β. δ' ἔνδον κ. — μὴ δοκ.

XXXVIII.

Σφάττει με, λεπτὸς γίγνομ' εὐωχούμενος,
τὰ σκώμμαθ' οἷα τὰ σοφά τε καὶ στρατηγικά.
οἷος δ' ἀλαζὼν ἐστιν ἀλιτήριος.

Plutarch. de Sui laude p. 547. c. cf. A. Meineke in nota. Quomodo τὰ σκώμμαθ' οἷα τὰ σοφά τ. κ. στ. explicanda sint nemo facile dixerit: ipsum hoc τὰ σκώμμαθ' non placet quia parasitus queritur τὸν τρέφοντα ad nauseam usque suam sapientiam extollere et

jactare, uti patet e sqq. οἷα τὰ σοφὰ κτέ. tum vero e Plutarcho cujus haec verba praecedunt: οὐδὲ γὰρ ἔχοντες εἰπεῖν, ὅτι πάσχομεν ἄλλο κακὸν ὑπὸ τῶν αὐτοὺς ἐπαινούντων ὥσπερ φύσει βαρυνόμενοι — ὅπου καὶ κόλακι καὶ παρασίτῳ — δύσοιστον — ἑαυτὸν ἐγκωμιάζων πλούσιός τις, ἢ σατράπης ἢ βασιλεὺς κτέ. Requiritur εὐωχούμενος κομπάσμαθ' vel simile quid.

XLVI.

Γλυκέρα τί κλάεις; ὀμνύω σοι τὸν Δία
τὸν Ὀλύμπιον καὶ τὴν Ἀθηνᾶν, φιλτάτη,
ὀμωμοκὼς καὶ πρότερον ἤδη πολλάκις.

Priscianus XVII. 1192. Versu tertio Glycera interpellat jurantem; mutemus dein ὀμωμοκὼς in ὀμώμοκας; et reponamus

Γλυκέρα τί κλάεις; ὀμνύω σοι τὸν Δία
τὸν Ὀλύμπιον καὶ τὴν Ἀθηνᾶν, φιλτάτη......
B. ὀμώμοκας καὶ πρότερον ἤδη πολλάκις.

LI.

Ἡ νῦν ὑπό τινων χρηστότης καλουμένη
μετέθηκε τὸν ὅλον εἰς πονηρίαν βίον·
οὐδεὶς γὰρ ἀδικῶν τυγχάνει τιμωρίας.

Stob. Floril. XLVI. 11. Correxi vitiosum μεθῆκε.

LXXVIII.

Τὸ ψεῦδος ἰσχὺν τῆς ἀληθείας ἔχει
ἐνίοτε μείζω καὶ πιθανωτέραν ὄχλου.

Stob. Floril. XII. 8. Schowius ex cod. λόγου pro ὄχλου. Salmas. ὄχλῳ. Sed quid est ἰσχὺς πιθανωτέρα ὄχλῳ? Leg. videtur πιθανωτέρους λόγους.

MENANDRI

ΓΝΩΜΑΙ ΜΟΝΟΣΤΙΧΟΙ.

Ex quinque codicibus MSS. ductae.

vs. 140. Ἔρως δίκαιος καρπὸν εὐθέως φέρει.

In nonnullis l. δικαίῳ. Ni fallor, ἔργον δίκαιον vult poëta, cff. vs. 141 et 142.

155. Ἔλπιζε τιμῶν τοὺς γονεῖς πράξειν καλῶς.

Vitiosum πρᾶξαι correxi. Cf. vs. 142.

Ἔλπιζε τιμῶν τὸν θεὸν πράξειν καλῶς.

——

167. Εὐκαταφρόνητός ἐστι σιγηρὸς τρόπος.

Facile εὐκ. scribi potuit pro οὐ καταφρ. quod magis scitam sententiam reddit. Cf. Stob. T. XXXIII. 2.

——

255. Θεοῦ ὄνειδος τοὺς κακοὺς εὐδαιμονεῖν.

A. Meineke θεῶν vel θεοῦ δ' nobis arridet Θεῷ 'στ' ὄνειδος κτἑ. Cf. Stob. Floril. T. CVII. 3. T. XCIII. 14.

——

431. Οὐδεὶς ἐπιχειρεῖ τοῖς δεδυστυχηκόσι.

A. Meineke bene δεδυστ. pro δυστ. Ex unciali scriptura ΟΥΔΕΙCΕ-ΠΙΧΕΙΡΕΙΝ lege

Οὐ δεῖ σ' ἐπιχαίρειν τοῖς δεδυστυχηκόσι.

Cf. Stob. Flor. CXII. 1.

——

523. Ὕπνος δεινὸν ἀνθρώποις κακόν.

Qui hic corrupte legitur versus, integer occurrit in supplemento III ex Aldo vs. 732.

Ὑπόνοια δεινόν ἐστιν ἀνθρώποις κακόν.

DIPHILUS.

ΑΠΟΛΙΠΟΥΣΑ.

Πόσοι τὸ πλῆθός εἰσιν οἱ κεκλημένοι
εἰς τοὺς γάμους, βέλτιστε, καὶ πότερ' Ἀττικοὶ
ἅπαντες, ἢ κἀκ τοὐμπορίου τινές; B. τί δαὶ
τοῦτ' ἔστι πρὸς σὲ τὸν μάγειρον; A. τῆς τέχνης
ἡγεμονία τίς ἐστιν αὐτῆς, ὦ πάτερ,
τὸ τῶν ἐδομένων τὰ στόματα προειδέναι.

Athen. IV. p. 132. c. Versu quinto Meinekius recte ἐστὶ ταύτης pro ἐστὶν αὐτῆς. Sed dein videtur legendum ἡγούμενον γάρ ἐστιν. Particula τὶς sexcenties a librariis additur. Cf. Porsonus addend. in

Not. ad Eurip. Hecub. p. 104 ed. Lips. alter. Posidippus in ΧΟΡΕΥΟΥΣΑ vs. 5 apud Athen. IX. p. 376. e.

τὸ καθ' ὅλου δὲ τῶν τεχνῶν
ὄψει σχεδόν τι πάντα τοῦθ' ἡγούμενον.

vid. et Sosipatris fragm. apud Athen. IX. 377 f. vs. 47.

ΕΜΠΟΡΟΣ.

vs. 24. λαγώς τις εἰσελήλυθ', εὐθὺς ἥρπακας.

Athen. VI. p. 227. e. leg. ἥρπασας.

ΠΑΡΑΣΙΤΟΣ.

Εὖ γ' ὁ κατάχρυσος εἶπε πόλλ' Εὐριπίδης·
»νικᾷ δὲ χρεία μ' ἡ ταλαίπωρός τέ μου
»γαστήρ." κτέ.

Athen. X. p. 422. b. Pro πόλλ' legendum τοῦθ'. Caeterum de postremis hujus fragmenti versibus,

κοὐ προστίθημι τἄλλα, διότι πανταχοῦ
διὰ τὴν τάλαιναν πάντα ταύτην γίγνεται.

vehementer dubito Diphiline sint an ipsius Athenaei, e quibus excidit τὰ κακὰ, τὰ δυσχερῆ vel simile quid; προστίθημι autem Athenaei quam poëtae stilo magis conveniens est: tum proxime praecedentis fragmenti ultimus versus est,

νῦν δὲ διὰ ταύτην ἅπαντα γίγνεται τὰ δυσχερῆ.

ΦΡΕΑΡ.

Πολιὸς τεχνίτης ἐστὶν ὁ χρόνος, ὦ ξένε,
χαίρει μεταπλάττων πάντας ἐπὶ τὰ χείρονα.

Stobaeus Floril. CXVI. 32. Corrigunt viri docti σκολιὸς, σκαιός: lege φαῦλος cf. Pollux VII, 7 καὶ τεχνίτης φαυλουργὸς appellatur.

APOLLODORI FABULA INCERTA. I.

vs. 15. ἐπεὶ κατὰ μέρος τὰς πόλεις, ὦ φίλε Θέων,
ὑπὸ λαισποδιῶν ὡς εἰσιν ἀνατετραμμέναι,
σκόπει· νεῶν δὲ κατάλογον δόξεις μ' ἐρεῖν.

Stob. Flor. XLVI. 15. Legebatur ὑπὸ λ. εἰσιν γὰρ ἀνατ. quod correxi, post ων enim excidit ὡς.

IV.

Οὐκ οἶδ' ὅτῳ πέποιθας ἀργυρίῳ πάτερ,
ὃ καιρὸς ὁ τυχὼν τοῖς μὲν οὐ κεκτημένοις
ἔδωκε, τῶν κεκτημένων δ' ἀφείλετο.

Stob. Flor. CV. 49. pro ὅτῳ scribendum est ὅπως.

SOSIPATER.

ΚΑΤΑΨΕΥΔΟΜΕΝΟΣ.

ἐπεὶ μάγειρον ἂν λάβῃς ἀληθινὸν,
ἐκ παιδὸς ὀρθῶς εἰς τὸ πρᾶγμ' εἰσηγμένον,
καὶ τὰς δυνάμεις κατέχοντα καὶ τὰ μαθήματα
ἅπαντ' ἐφεξῆς εἰδόθ', ἕτερόν σοι τυχὸν
φανήσεται τὸ πρᾶγμα. τρεῖς ἡμεῖς μόνοι
ἐσμὲν ἔτι λοιποὶ, Βοιδίων καὶ Χαριάδης
ἐγώ τε. τοῖς λοιποῖς δὲ προσπέρδου. Β. τί φῄς;
Α. ἐγώ. τὸ διδασκαλεῖον ἡμεῖς σώζομεν
τὸ Σίκωνος. οὗτος τῆς τέχνης ἀρχηγὸς ἦν.
ἐδίδασκεν ἡμᾶς πρῶτον ἀστρολογεῖν Σίκων,
ἔπειτα μετὰ ταῦτ' εὐθὺς ἀρχιτεκτονεῖν.
περὶ φύσεως κατεῖχε πάντας τοὺς λόγους·
ἐπὶ πᾶσι τούτοις ἔλεγε τὰ στρατηγικά.
πρὸ τῆς τέχνης ἔσπευδε ταῦθ' ἡμᾶς μαθεῖν.
Ἆρα σύ με κόπτειν οἷος εἶ γε, φίλτατε; κτἑ.

Athen. IX. p. 377. f. Versu 10 post τρεῖς excidit δ'. Versu 12, interrogationi τί φῄς; non responderi solet ἐγώ. Versus 17 videtur postponendus versui decimo quarto; hic stare nequit; etenim sensum nullum hoc loco praebet, tum cf. vs. 26 ubi primum de ἀστρολογία disserit persona A., dein versu 36 de ἀρχιτεκτονικῇ, denique vs. 44 de στρατηγικῇ, περὶ φύσεως separatim ne verbum quidem: quae probant vers. 17 non emendandum esse sed suo loco motum. Caeterum in hujus fragmenti vs. 36 et sqq.

πάλιν τὸ περὶ τῆς ἀρχιτεκτονικῆς ἴσως
ἐθαύμασας τί τῇ τέχνῃ συμβάλλεται.
B. ἐγὼ δ' ἐθαύμασα; A. ἀλλ' ὅμως ἐγὼ φράσω.

Jacobsius bene ἐγὼ οὐκ ἐθαύμασα. Eodem modo nunc nobis corrigendus videtur Alexis ἐν Στρατ.ώτῃ apud Athen. VI. 223. e.

A. Ἀλλ' ἐδώκατε
ὑμεῖς ἐμοὶ τοῦτ'. B. Οὐκ ἐδώκαμεν. A. Τί δαί;
B. Ἀπεδώκαμεν.

ubi in libris male legitur οὐ δεδώκαμεν.

BATO.

ΣΥΝΕΞΑΠΑΤΩΝ.

. . . οἱ γὰρ τὰς ὀφρῦς ἐπηρκότες
καὶ τὸν φρόνιμον ζητοῦντες ἐν τοῖς περιπάτοις
καὶ ταῖς διατριβαῖς ὥσπερ ἀποδεδρακότα,
οὕτως ἐπὰν γλαυκίσκος αὐτοῖς παρατεθῇ,
ἴσασιν οὗ δεῖ πρῶτον ἅψασθαι τόπου,
καὶ τὴν κεφαλὴν ζητοῦσιν ὥσπερ πράγματος,
ὥστ' ἐκπεπλῆχθαι πάντας.

Athenaeus III. p. 103. e. Versum 18 καὶ τὴν κεφ. κτἑ. Batonis non esse suspicor sed librarii cujusdam additamentum, qui nos docere voluerit quod omnes poëtae aequales bene sciebant; etenim τὸ ζητεῖν τὸν φρόνιμον opponitur τῷ εἰδέναι quaenam optima glaucisci pars esset; nec addi his potest *quaerunt caput;* poëta dicit οὕτως ἴσασι — ὥστ' ἐκπεπλῆχθαι πάντας quod est internum argumentum vs. 18 spurium esse; neque Graece dici potest καὶ τὴν κεφ. ζητοῦσιν ὥσπερ πράγμ. pro ὥσπερ εἰ ἦν πρᾶγμα.

EPINICUS.

ΥΠΟΒΑΛΛΟΜΕΝΑΙ.

. . . . B. ἐλέφαντα περιάγει; A. ῥυτὸν
χωροῦν δύο χόας· οὐδ' ἂν ἐλέφας ἐκπίοι.
ἐγὼ δὲ τοῦτο γ' ἐκπέπωκα πολλάκις.
B. Οὐδὲν ἐλέφαντος γὰρ διαφέρεις οὐδὲ σύ.

Athen. XI. p. 497. a. Verba οὐδ' ἂν ἐλέφας ἐκπίοι a persona B. dicta sunt; ultimo versu pro οὐδὲ σύ. lege οὐδὲ γρῦ. Antiphanes apud Athen. VIII. p. 342. e.

ὄψου δὲ μηδὲν μήποτ' εἰσπλεῖν μηδὲ γρῦ.

Menander ἐν τῇ 'Οργῇ apud Athen. VI. 243. a.

Διαφέρει Χαιρεφῶντος οὐδὲ γρῦ
ἄνθρωπος ὅστις ἐστὶν, κτέ.

POSIDIPPUS.

ΑΝΑΒΛΕΠΩΝ.

'Εγὼ μάγειρον λαμβάνων ἀκήκοα
τὰ τῶν μαγείρων πάντα καθ' ἕκαστον κακά.
ἀντεργολαβοῦντες ἔλεγον, ὁ μὲν ὡς οὐκ ἔχοι
ῥῖνα κριτικὴν πρὸς τοὔψον, ὁ δ' ὅτι ἡ στόμα
πονηρὸν, κτέ.

Athen. XIV. p. 661. f. Coraes ἕνα λαβών: sed initio versus ἕνα excidisse videtur, "Εν' ἐγὼ μάγειρον. Dobraeus mutavit ἑκάστου in ἕκαστον, male; distinctione deleta post κακὰ, locus ita legendus,

"Εν' ἐγὼ μάγειρον λαμβάνων, ἀκήκοα
τὰ τῶν μαγείρων πάνθ' ἃ καθ' ἑκάστου κακὰ
ἀντεργολαβοῦντες ἔλεγον, ὁ μὲν ὡς οὐκ ἔχοι, κτέ.

ΜΥΡΜΗΞ. II.

Οὕτω τι πολύπουν ἐστὶν ἡ λύπη κακόν.

Stob. Floril. XCIX. 29. Cod. A. τοι pro τι. Πολύπουν κακὸν corruptum sine dubio; quaenam verba Posidippus scripserit aut quomodo hic vs. emendandus sit invenire nobis non contigit, quamnam sententiam dicere voluerit facile ex his quae apponam, exemplis intelligitur. Hesych. πολύποδος δίκην αὐτὸς ἑαυτὸν καταφαγών. Alcaeus ἔδω δ' ἐμαυτὸν ὥσπερ πουλύπους apud Athen. L. VII. c. 100. 101. p. 316.

DAMOXENUS.

ΣΥΝΤΡΟΦΟΙ.

'Επικούρου δέ με
ὁρᾷς μαθητὴν ὄντα τοῦ σοφοῦ, παρ' ᾧ

ἐν δύ' ἔτεσιν καὶ μησὶν οὐχ ὅλοις δέκα
τάλαντ' ἐγώ σοι κατεπύκνωσα τέτταρα.
B. τοῦτο δὲ τί ἐστιν; εἰπέ μοι. A. καθήγισα.
μάγειρος ἦν κἀκεῖνος. οὐκ ᾔδει θεοί.
B. ποῖος μάγειρος; A. ἡ Φύσις πάσης τέχνης
ἀρχέγονόν ἐστ', ἀρχέγονον, ὦλιτήριε, κτἑ.

Athenaeus III. p. 101. f. in verbis corruptis OTCHΔEIΘEOI videtur latere ὦ γῆ καὶ θεοί. Personae ita distinguendae,

. . . . A. καθήγισα,
μάγειρος ἦν κἀκεῖνος. B. ὦ γῆ καὶ θεοὶ
ποῖος μάγειρος; A. ἡ Φύσις κτἑ.

THEOGNETUS.

ΦΑΣΜΑ Η ΦΙΛΑΡΓΥΡΟΣ.

vs. 8. ἀνέστροφέν σου τὸν βίον τὰ βιβλία.

Athen. III. p. 104. b. Porsonus correxit pro ἀντέστροφεν. Ut significetur *pervertit*, *perturbavit*, verbum proprium longeque usitatissimum est ἀνατέτροφεν. In codd. saepe haec verba permutantur; sed nomina substantiva inde derivata fere a librariis non corrumpuntur, v. c. ἐμοὶ δὲ ζῶν τε ἄνθρωπος ἀνατροπεὺς τοῦ βίου ἐγένετο κτἑ. Antiphontis Tetral. A. β. p. 116. c. 2.

NICOLAUS.

EX INCERTA FABULA.

στοιχεῖα μὲν ταῦτ' ἔστι τῆς ὅλης τέχνης.
ἔπειτα δεῖ σκωπτόμενον ἐφ' ἑαυτῷ γελᾶν·
αἰσχρὸν γὰρ οἶμαι δοῦλον εἶναι σκώμματος.
ἀπὸ τῶν ἐτῶν κλέπτει τις ἢ καὶ βάπτεται,
θέλων καλὸς εἶναι, καὶ παρ' ἡλικίαν νοσεῖ,
ἔστω Γανυμήδης οὗτος ἀποθεούμενος·
[πρὸς χάριν ὁμίλει τοῦ τρέφοντος ἐπ' ὀλέθρῳ.]
παρατάττεταί τις καὶ ποιεῖ πάντας νεκροὺς

δείπνῳ· σιωπῇ τοῦτον ὑπομυκτηρίσας
εἰς τὴν τράπεζαν καὶ σὺ τὴν χολὴν ἄφες.
οἶμαι δ' ἐμαυτὸν εὔθετον τῷ πράγματι,
παῖδες γεγονέναι· πάντα γὰρ πρόσεστί μοι
ὅσα περ ἔχειν τἀλλότρια τὸν δειπνοῦντα δεῖ,
λιμὸς, ἀπόνοια, τόλμα, γαστὴρ, ἀργία.

Stob. Floril. XIV. 7. Parasitus suam ipse artem laudibus extollens dicere non potest πρὸς χάριν ὁμίλει τοῦ τρέφοντος ἐπ' ὀλέθρῳ quae boni librarii esse verba vidit C. G. Cobet; versu ultimo legendum esse γαστριμαργία me monuit C. Badham. — Versu 42 reponendum est ὅσαπερ ἔχειν τὸν τἀλλότρια δ. δ.

NICOMACHUS.

ΕΙΛΕΙΘΥΙΑ.

τοῖς δὴ τοιούτοις βρώμασιν τὰ φάρμακα
εὕρητ' ἐκεῖθεν, μεταφορὰ δ' ἐστὶν τέχνης.
ἤδη τὸ μετὰ νοῦ καὶ τὸ συμμέτρως ἐμόν.
παρὰ τακτικῆς, ἕκαστα ποῦ τεθήσεται.
ἀριθμῷ τὸ πλῆθος εἰδέναι μαγειρικῆς.
οὐδεὶς ἕτερός σοι πρὸς ἐμὲ καὶ γραφήσεται.

Athenaeus VII. p. 290. e. Versus 36 videtur loco suo motus; neque separanda verba μεταφορὰ δ' ἐστὶν τ. παρὰ τακτικῆς κτέ. Vs. 38. Grotius, ut solet, sensum perspexit, emendans ἀριθμητικῆς pro μαγειρικῆς quod probat A. Meineke, scribens,

ἀριθμῷ τὸ πλῆθος εἰδέναριθμητικῆς.

Sed illud εἰδέναριθμ. Atticas aures nimis offendisset; nobis omissa videtur vox ἀριθμητικῆς ante ἀριθμῷ: postea, ut versus compleatur, adjecta μαγειρικῆς cujus litterae nimis differunt ab ἀριθμ. quam ut ex hac illam corruptam esse verosimiliter conjicere possimus; tum vero μαγ. librarii e contextu verbum adjicientis manifestum additamentum esse videtur. Postremum verbum γραφήσεται emendare mihi non contigit; reliqua sic scribenda videntur:

τοῖς δὴ τοιούτοις βρώμασιν τὰ φάρμακα

εὕρητ' ἐκεῖθεν. Μεταφορὰ δ' ἐστὶν τέχνης
παρὰ τακτικῆς, ἕκαστα ποῦ τεθήσεται.
ἀριθμητικῆς, ἀριθμῷ τὸ πλῆθος εἰδέναι.
Ἤδη τὸ μετὰ νοῦ καὶ τὸ συμμέτρως ἔχον
οὐδεὶς ἕτερός σοι πρὸς ἐμὲ καὶ γραφήσεται.

FRAGMENTA COMICORUM ANONYMORUM.

XLIX.

Δέσποιν' ἁπασῶν, πότνι' Ἀθηναίων πόλις,
ὡς δή καλόν σου φαίνεται τὸ νεώριον,
ὡς καλὸς ὁ Παρθενὼν, καλὸς δ' ὁ Πειραιεύς.
ἄλση δὲ τίς πω τοιάδ' ἔσχ' ἄλλη πόλις;
καὶ τοὐρανοῦ γ', ὥς φασιν, ἔστιν ἐν καλῷ.

Dio Chrys. LXIV. p. 334 ed. Reisk. In libris δέσποινα δ' ἁπασῶν πόλεων, πότνι' Ἀθηναίων πόλις. Cf. Gaisfordus ad Hephaest. p. 216. Emendavit Porsonus,

Δέσποινα πόλεων, πότνι' Ἀθηναίων πόλις,

Nobis poëta videtur scripsisse comparantibus τὸ δέσποτ' ἄναξ

Δέσποιν' ἄνασσα, πότνι' Ἀθηναίων πόλις, κτἑ.

Caeterum apud Dion. Chrys. l. c.: καὶ πῶς, οἵγε λιμώττουσι καὶ νοσοῦσι, καὶ τὸ πλέον αὐτῶν ἀπόλλυται μέρος ὑπὸ τῶν ἀέρων ἢ τῶν πολεμίων: — λοιμώττουσι reponendum esse pro λιμώττουσι vidit C. G. Cobet.

L.

εἴτ' ἐπέτυχες γὰρ, φησὶ, γήμας τὸ πρότερον
εὐημερῶν κατάπαυσον· εἴτ' οὐκ ἐπέτυχες,
μανικὸν τὸ πεῖραν δευτέρας λαβεῖν πάλιν.

Diod. Sic. XII. 15. ἐπέτυχες utroque loco sine dubio corruptum, quod quomodo adhiberi possit, docet v. c. Diphilus apud Stob. Floril. LXVIII. 21.

Γυναικὸς ἀγαθῆς ἐπιτυχεῖν οὐ ῥᾴδιον.

Poëta scripsisse videtur εἴτ' ηὐτύχεις — εἴτ' οὐκ ηὐτύχεις. Vide Stob. Fl. LXIX. 3.

οὐ πάντες οὔτε δυστυχοῦσιν ἐν γάμοις
οὔτ' εὐτυχοῦσιν, συμφορὰ δ' ὃς ἂν τύχῃ
κακῆς γυναικὸς, εὐτυχεῖ δ' ἐσθλῆς τυχών.

Cff. ibid. lem. 13. 17.

CCCLXX.

Μὴ πολλάκις πρὸς τὸν αὐτὸν δεῖ λίθον
παίειν ἔχοντα καιρὸν ὁμολογούμενον.

Suidas. — Pro παίειν lege πταίειν. A. Meineke addidit δεῖ, sed ne sic quidem hoc fragm. persanatum: v. c. μὴ πολλ. δεῖ κτἑ. non est Graecum, requiritur οὐ; reliqua non expedio.

EMENDATIONES SINGULARIUM LOCORUM

IN AESCHYLI TRAGOEDIIS.

Promethei Vincti, vs. 7.

τὸ σὸν γὰρ ἄνθος, παντέχνου πυρὸς σέλας,
θνητοῖσι κλέψας ὤπασεν·

Ἄνθος nullum praebet sensum; additum videtur semel omisso γέρας quod facile fieri potuit propter γὰρ, itaque hanc emendationem proponimus,

τὸ σὸν γέρας γὰρ παντέχνου πυρὸς σέλας, κτἑ.

Cf. vs. 38. ὅστις τὸ σὸν θνητοῖσι προὔδωκεν γέρας;

Ibid. vs. 144. - ΧΟΡΟΣ.

Λεύσσω, Προμηθεῦ, φοβερὰ δ' ἐμοῖσιν ὄσσοις ἀντ. ά.
ὁμίχλη προσῇξε πλήρης
δακρύων, σὸν δέμας εἰσιδούσῃ
πέτραις προσαυαινόμενον
ταῖσδ' ἀδαμαντοδέτοισι λύμαις·

Quid in his eximii poëtae divinis versibus sit φοβερὰ ὁμίχλη non intelligitur: facile emendatur legendo δνοφερὰ, cf. Persarum vs. 536 ubi ἀλλ' ὦ Ζεῦ βασιλεῦ, νῦν Περσῶν — ἄστυ —

πένθει δνοφερῷ κατέκρυψας.

Ibid. vs. 210.

ἐμοὶ δὲ μήτηρ οὐχ ἅπαξ μόνον Θέμις,
[καὶ Γαῖα, πολλῶν ὀνομάτων μορφὴ μία,]
τὸ μέλλον ᾗ κραίνοιτο προὐτεθεσπίκει, κτἑ.

Miserum glossema indicavi, de quo si quis dubitet legat initium Eumenidum.

Ibid. vs. 226.

ὃ δ' οὖν ἐρωτᾶτ' αἰτίαν καθ' ἥντινα
αἰκίζεταί με, τοῦτο δὴ σαφηνιῶ.
ὅπως τάχιστα τὸν πατρῷον ἐς θρόνον
καθέζετ', εὐθὺς δαίμοσιν νέμει γέρα, κτἑ

Lege ἐπεὶ τάχιστα cf. vs. 199.

Ejusdem fabulae vs. 344.

ἐγὼ γὰρ οὐκ εἰ δυστυχῶ, τοῦδ' οὕνεκα
θέλοιμ' ἂν ὡς πλείστοισι πημονὰς τυχεῖν.

Lege ἐγὼ γὰρ οὐ κεἰ δυστ.

FABULAE, QUAE INSCRIBITUR

Septem adversus Thebas, versus 393. sqq.

τοιαῦτ' ἀλύων ταῖς ὑπερκόμποις σάγαις,
βοᾷ παρ' ὄχθαις ποταμίαις· μάχης δ' ἐρῶν
ἵππος χαλινῶν ὣς κατασθμαίνων, μένει,
ὅστις βοὴν σάλπιγγος ὁρμαίνει μένων.

Pro μένει legendum videtur βρέμει.

Ibid. vs. 428.

θεοῦ τε γὰρ θέλοντος ἐκπέρσειν πόλιν
καὶ μὴ θέλοντος φησὶν, οὐδὲ τὴν Διὸς
ἔριν πέδῳ σκήψασαν ἐκποδὼν σχεθεῖν.

Lege οὐδ' ἂν τὴν Διός.

PERSARUM vs. 710.

Ὦ βροτῶν πάντων ὑπερσχὼν ὄλβον εὐτυχεῖ πότμῳ,
ὡς ἕως ἔλευσας αὐγὰς ἡλίου ζηλωτὸς ὢν

βίοτον εὐαίωνα Πέρσαις, ὡς θεὸς, διήγαγες·
νῦν τέ σε ζηλῶ θανόντα, πρὶν κακῶν ἰδεῖν βάθος·

Lege ὡς ἕως τ' ἔλευσσες.

Ejusdem fab. vs. 752.

Ταῦτα τοῖς κακοῖς ὁμιλῶν ἀνδράσιν διδάσκεται
θούριος Ξέρξης· λέγουσι δ' ὡς σὺ μὲν μέγαν τέκνοις
πλοῦτον ἐκτήσω ξὺν αἰχμῇ, τὸν δ' ἀνανδρίας ὕπο
ἔνδον αἰχμάζειν, πατρῷον δ' ὄλβον οὐδὲν αὐξάνειν.

Lege Ταῦτά τοι. **et** ἐχμάζειν **Hesychius.** ἐχμάζει-ἡσυχάζει.

AESCHYLI FRAGM. 101. (cf. Edit. G. Dindorf.) Plutarchi Moralium Opp. p. 1087. F.

Οὐ γὰρ δρακὼν ἀνῆκεν, ἀλλ' ἐνῴκισε
δεινὴν στομωτὸν ἔκφυσιν, ποδὸς λαβών.

Valcken. et Hermann. ἐνῆκεν **et** λαβὼν, **pro librorum l.** ἀνῆκεν λαβεῖν; **hoc recte, sed** ἀνῆκεν **sanum est et locus ita legendus,**

Οὐ γὰρ δακὼν ἀνῆκεν, κτέ.

ISOCRATES EMENDATUR.

p. 7. a. *Orationis ad Demonicum.*

(Cf. Edit. Immanuelis Bekkeri, Oxonii 1822. T. II.)

ἔλπιζε γὰρ αὐτὸν καὶ περὶ σὲ γενέσθαι τοιοῦτον, οἷος καὶ περὶ ἐκείνους γέγονε.

Corrigendum γενήσεσθαι cf. p. 93. c. p. 123. c.

p. 9. c. οὓς ἂν βούλῃ ποιήσασθαι φίλους, ἀγαθόν τι λέγε περὶ αὐτῶν πρὸς τοὺς ἀπαγγέλλοντας.

Lege ἀπαγγελοῦντας.

p. 16. b. *Orationis ad Nicoclem.*

πολλὰ γὰρ καὶ τῶν μετὰ μέτρου ποιημάτων καὶ τῶν καταλογάδην συγγραμμάτων κτἑ.

Lege πεποιημένων — συγγεγραμμένων. Pag. 319. b. ὅτι τρόποι τῶν λόγων εἰσὶν οὐκ ἐλάττους ἢ τῶν μετὰ μέτρου ποιημάτων. Lege πεποιημένων cf. ibidem c. οὓς ἅπαντες ἂν φήσαιεν ὁμοιοτέρους εἶναι τοῖς μετὰ μουσικῆς καὶ ῥυθμῶν πεποιημένοις ἢ τοῖς ἐν δικαστηρίῳ λεγομένοις. Ibid. d. ὧν ἅπαντες μὲν ἀκούοντες χαίρουσιν οὐδὲν ἧττον ἢ τῶν ἐν τοῖς μέτροις πεποιημένων. scribendum ἐν μέτρῳ. De confusione vocum ποιημάτων et πεποιημένων etc. cf. quae infra adnotavimus ad Midian. Demost. p. 521. — Aeschin. c. Timarch. p. 19. c. 20. ἐπὶ τοὺς εἰρημένους ἐν τῷ μέτρῳ λόγους dele τῷ.

p. 43. a. *Panegyrici.*

καὶ τοσοῦτον διημαρτήκασιν, ὥστε τοὺς πρὸς ὑπερβολὴν πεπονημένους πρὸς τοὺς ἀγῶνας τοὺς περὶ τῶν ἰδίων συμβολαίων σκοποῦσιν, ὥσπερ ὁμοίως δέον ἀμφοτέρους ἔχειν, ἀλλ' οὐ τοὺς μὲν ἀσφαλῶς τοὺς δ' ἐπιδεικτικῶς, ἢ σφᾶς μὲν διορῶντας τὰς μετριότητας, τὸν δ' ἀκριβῶς ἐπιστάμενον λέγειν ἁπλῶς οὐκ ἂν δυνάμενον εἰπεῖν.

L. ἀφελῶς pro ἀσφαλῶς, hoc enim pertinet ad argumenta, de quibus nunc non agitur; praeterea ἀφελῶς habet etiam scholiasta

codd. Aldin. qui hunc locum citat. Cf. Isocratis Antidos. Ed. J. C. von Orelli, Zurich 1814. pag. 137.

p. 45. e. εὑρήσομεν γὰρ αὐτὴν οὐ μόνον τῶν πρὸς τὸν πόλεμον κινδύνων ἀλλὰ καὶ τῆς ἄλλης κατασκευῆς, ἐν ᾗ κατοικοῦμεν καὶ μεθ' ἧς πολιτευόμεθα, καὶ δι' ἣν ζῆν δυνάμεθα, σχεδὸν ἁπάσης αἰτίαν οὖσαν.

Librarius κινδύνων adscripsisse videtur, quod saepe additur, sed cui hic locus non est propter sequentia αἰτίαν οὖσαν; τὰ πρὸς τὸν πόλεμον in hac orat. passim occurrit et significat τὴν κατασκευὴν omnium rerum quae ad bellum pertinent.

p. 47. c. περὶ δὲ τοὺς αὐτοὺς χρόνους ὁρῶσα τοὺς μὲν βαρβάρους τὴν πλείστην τῆς χώρας κατέχοντας, τοὺς δ' Ἕλληνας εἰς μικρὸν τόπον κατακεκλειμένους καὶ διὰ σπανιότητα τῆς γῆς ἐπιβουλεύοντάς τε σφίσιν αὐτοῖς καὶ στρατείας ἐπ' ἀλλήλους ποιουμένους κτέ.

Delendum vid. τῆς ante γῆς, et hoc loco et p. 68. a. — οὓς ἄξιόν ἐστιν ἐλεεῖν, ὁρῶντας τούτους μὲν διὰ σπανιότητα [τῆς] γῆς ὄρη γεωργεῖν ἀναγκαζομένους, τοὺς δ' ἠπειρώτας δι' ἀφθονίαν [τῆς] χώρας τὴν μὲν πλείστην αὐτῆς ἀργὸν περιορῶντας, κτέ. Ipsarum vocum ἀφθ' et σπαν. significatio articulusque ante has omissus hoc probant.

p. 53. d. e. Ἔτι δὲ συντομώτερον ἔχω δηλῶσαι περὶ αὐτῶν· τῶν μὲν γὰρ Ἑλληνίδων πόλεων, χωρὶς τῆς ἡμετέρας, Ἄργος καὶ Θῆβαι καὶ Λακεδαίμων καὶ τότ' ἦσαν μέγισται καὶ νῦν ἔτι διατελοῦσι. Φαίνονται δ' ἡμῶν οἱ πρόγονοι τοσοῦτον ἁπάντων διενεγκόντες, ὥσθ' ὑπὲρ μὲν Ἀργείων δυστυχησάντων Θηβαίοις — ἐπιτάττοντες, — μάχῃ κρατήσαντες, — διασώσαντες. ὥστε περὶ μὲν τῆς ἐν τοῖς Ἕλλησι δυναστείας οὐκ οἶδ' ὅπως ἄν τις σαφέστερον ἐπιδεῖξαι δυνηθείη.

ὥστε cum participio post τοσοῦτον soloecum; legendum videtur τούτων ἁπάντων διεν., ἅθ᾽ ὑπὲρ μὲν Ἀργ.

p. 57. b. *ὁμοίως γάρ ἐστι χαλεπὸν ἐπαινεῖν τοὺς ὑπερβεβληκότας τὰς τῶν ἄλλων ἀρετὰς ὥσπερ τοὺς μηδὲν ἀγαθὸν πεποιηκότας.*

G. ὑπερβεβληκότας vulg. ὑπερβεβηκ. e qua vulg. lectione reliqua mutata et addita videntur; solita enim formula restituenda τοὺς ὑπερβεβληκότας ταῖς ἀρεταῖς abjectis τῶν ἄλλων. Cf. p. 240. b. Aristoph. Plut. v. 109. πλούσιοι, — ἀτεχνῶς ὑπερβάλλουσι τῇ μοχθηρίᾳ.

p. 79. e. *τίς γὰρ οὕτως ἢ νέος ἢ παλαιὸς ῥᾴθυμός ἐστιν, ὅστις κτἑ.*

Cuivis patere arbitror παλαιὸς hic stare non posse; videtur adscriptum postquam ἢ νέος corrupta essent, quod indicat malus verborum ordo; quid restituendum sit invenire nobis non contigit.

p. 104. e. *Philippi.*

παύσας ταῦτα καὶ — ὑπέδειξε τοῖς ἐπιγιγνομένοις, μεθ᾽ ὧν χρὴ καὶ πρὸς οὓς δεῖ τοὺς πολέμους ἐκφέρειν.

Valckenaerius emendat ἀεὶ pro δεῖ quod legi in viri Cl. MS.

p. 105. e. *ῥᾷον γάρ ἐστιν ἐκ τῶν παρόντων κτήσασθαί σε τὴν καλλίστην, ἢ ἐξ ὧν παρέλαβες ἐπὶ τὴν νῦν ὑπάρχουσαν προελθεῖν.*

Isocrates hic dormitavit aut librarius omisit ἐξ ἀρχῆς post ἐξ ὧν, quod respondeat τῷ νῦν. Cf. Epist. III. p. 412. e. ταῦτα δὲ κατεργάσασθαι πολὺ ῥᾷόν ἐστιν ἐκ τῶν νῦν παρόντων, ἢ προελθεῖν ἐπὶ τὴν δύναμιν καὶ τὴν δόξαν, ἣν νῦν ἔχεις, ἐκ τῆς βασιλείας τῆς ἐξ ἀρχῆς ὑμῖν ὑπαρξάσης.

p. 113. a. *ὧν ἐγὼ τυγχάνω συμβεβουλευκώς.*

Excidit σοὶ ante συμβ.

p. 118. a. *Archidami.*

τὸ μὲν γὰρ ἀτυχίας, τὸ δὲ τῆς ἡμετέρας διανοίας ἔσται γεγενημένον.

Pro γεγ. requiritur σημεῖον. Cf. p. 135. b. τῶν μὲν γὰρ ἐκεῖ γιγνομένων

τὸ πλεῖστον μέρος τῇ τύχῃ μέτεστι, τὸ δ' ἐνθάδε γνωσθὲν αὐτῆς τῆς διανοίας σημεῖόν ἐστιν. Graecum est τὸ μὲν γὰρ ἀπ' ἀτυχ. τὸ δ' ἀπὸ τῆς — γεγεν. Cf. Stob. Tit. I. L. 18.

p. 129. a. — ἐπίσταμαι γὰρ πρῶτον μὲν Ἀθηναίους, εἰ καὶ μὴ πάντα μεθ' ἡμῶν εἰσὶν, ἀλλ' ὑπέρ γε τῆς σωτηρίας τῆς ἡμετέρας ὁτιοῦν ἂν ποιήσοντας.

Bekk. e. cod. G. ἀλλ' ὑπέρ γε, sed vulg. hic recte legit ἀλλ' οὖν ὑπέρ γε — Ibid. b. εἰ καὶ μήπω συνεστήκασιν ἀλλὰ ταῖς γ' εὐνοίαις μεθ' ἡμῶν ὄντας, lege ἀλλ' οὖν. Cf. Busiris. p. 227. b. ubi G. addit οὖν, vulg. omittit: — cff. et Panath. p. 275. b. Epist. VI. p. 418. c. ubi lege αἰσχυνθείην γ' ἄν, pro αἰσχυνθείην ἄν.

p. 136. b. — δόξομεν γὰρ τὸν παρελθόντα χρόνον ἀλαζονεύεσθαι καὶ — κεχρῆσθαι.

Lege ἠλαζονεῦσθαι.

Lectiones codicis Laurentiani, ejusdem qui ab Imm. Bekkero indicatur littera T. ab amico C. G. Cobet recogniti, quas benevole mihi utendas dedit, hic exhibebo, quoniam in seqq. passim his utar. Erant autem in Areopag. Plataïcum et Antidosin: quod ad duas priores orationes attinet, omissis omnibus lectionibus, quae critico augent laborem quibusque nullus fructus inest, melioris notae eas elegi quae solae huic insunt codici paucasque alias, quas communes habet cum Urbinati; ex Antidosi exscripsi illas in quibus legendis Mustoxydes erravit. Conferat benevolus lector Antidos. Editionem Johannis C. von Orelli Turici 1814. pag. 143, quam vir eruditus, adhibitis codd. Ambros. Laurent. aliorumque lectionibus, tum vero bene interdum emendando Bekkeriana longe praestantiorem reddidit. Caeterum eadem sigla T. Laurent. recognitum in hoc libello indicabo.

LECTIONES COD. T.

Areopagiticus.

p. 141. a. καὶ πολλὴ μετριότης
b. ἐνεγκεῖν ἔχω παραδείγματα
c. οὔτε ἔχομεν οὔτε λαβεῖν ζητοῦμεν
c. περὶ πάντων
142. a. περὶ ὅλης τῆς διοικ.
d. ἧς ἡμῖν διεφθαρμένης
b. ἀλλ' εὐθέως διεσκαρφισάμεθα
p. 143. b. πολλὰ καὶ δεινὰ
c. τῶν τότε γεγενημένων

p. 147. c. κατημελημένων
148. a. οὐ γὰρ ἐν τοῖς ψηφ. ἀλλ. ἐν τοῖς
b. ὧν παρασκευάσουσι μηδὲν αὐτοὺς ἀ. ζ. ἐξαμ.
149. a. ταῦτ' οὖν νομ. οὐ τῶν λοιπῶν ὠλιγώρουν
c. θαυμάζοντες καὶ ζηλοῦντες
150. d. ταῖς ἐργασίαις
151. c. διαγαγεῖν
152. c. τὰς μὲν δημ. μᾶλλον
— νομίσειε
153. c. Πειραιᾶ κατεχόντων
154. c. τάχα δ' ἄν τινες θαυμάσειαν
d. μὴ μέγα φρονεῖν
155. b. ἀλλὰ καὶ πρὸς ἀρετὴν διαφ.
156. d. εἰσβαλόντας
— παρέχοντες οὐδὲ μίαν
— εἰ μὴ λαμβάνομεν
297. b. Plataïcus. πόλιν εὐνοϊκώτερον
d. εἰς ἡμᾶς omittit cod.
298. a. πειράσομαι διδάσκειν. ἐνίοτε γὰρ τολμῶσι
299. c. ὡς οὐδενὸς φειστέον
302. a. ἀνέμειναν
304. c. ἔξω γὰρ αὐτοῦ τῶν π. γ.
d. ἐθελήσητε βοηθεῖν
305. c. ἠναγκάσθημεν γενέσθαι
307. a. ἐν τοῖς τ. πρ.
e. ὑπὲρ πάσης τῆς
308. d. πάντα τῷ λόγῳ π.
— περὶ ἡμῶν omittit cod.
p. 343. §. 78. Antidos. τῶν πρὸς Νικοκλέα

p. 18. §. 17. τὴν σαυτοῦ διάν. ἀσκ.
§. 23. εὐεργεσίας
p. 19. §. 31. ἑαυτῶν omittitur.
p. 343. §. 107. καταψευσομένων
§. 112. οὐ κατώρθ.
§. 114. ἤρηκε
§. 118. ἀπὸ διακ. καὶ χιλ. ταλ.
§. 123. γνώμην εἶχεν
— τοὺς εὐρώστους
§. 127. οὐδ' ἂν τῶν ἐχθρῶν οὐδεὶς ἂν
§. 135. οὐδεὶς οὔτ' ἂν στάσεις εὕροι
§. 145. ἵν' εὐδοκιμῇς
§. 150. φθονήσωσιν
§. 153. πλησιασάντων
§. 165. ἀποδείξῃ
§. 171. ὥσπερ ὑπὲρ τῶν
§. 175. ἀεί τινας ποιεῖν
§. 179. βεβ. καὶ πεπρ. — περὶ αὐτῶν
§. 180. χρόνων γενομένων ἐνέπ.
§. 181. ποιοῦμαι τοὺς λ.
§. 186. τοὺς μὴ διδ.
§. 187. ἐν αὐτῇ διατρίβειν
§. 196. διέρχονται
§. 200. πρὸς ὅπερ ἂν π.
§. 206. πρὸς μὲν ὑμᾶς συστ. με τὴν
— ἄρξομαι δ' ἐντεῦθεν δέ ποθεν ἐκ τοῦ κατὰ τ. σ. eodem tenore ac si essent ipsius Isocratis.
p. 294. a. §. 17. φρονιμώτερον
§. 20. εἴδη τῶν λόγων
p. 343. §. 209. ἐπιδ. γενόμ.

§. 211. δεῖ δὲ ἡμᾶς μὴ —
καὶ τὰς κατηγ.
§. 215. ἑωρ. τοιοῦτο συμβ.
§. 217. ἀπιστ. ὑπ' αὐτῶν
§. 230. πολὺ πικρότερον
δὲ
§. 232. εἴτε καὶ ψευδεῖς
§. 233. πότερον ἡσθ. ἂν
ὀρ. καὶ π.
§. 237. σοφ. τὴν φ. ἔχειν
ταύτην ἀλλὰ γὰρ
— f. cod. habet τῶν
αὐτῶν ἡμᾶς et ἑ-
κατέροις ἕνεκα
. 241. μηδὲν ἀναλώσα-
σιν εἶναι τούτοις
§. 245. τὸ δὲ αἴτιον ἐν
ἅπ. ταυτὸ π. ἐργ.
§. 247. καταστὰς
§. 251. ἀνήγαγε
§. 253. τοῖς τῶν θ. ἐνεῖ-
ναι
§. 257. χαίρουσιν ὅταν ὀρ.
μεθ' ἡμ. αὐτ. διημ.
§. 266. μίαν εἶναι τ. θ.
νομ.
§. 267. παλ. γεγενημένην
§. 270. ὅπερ ἤδη
§. 276. κοινῶν καὶ χρησ.
§. 278. ἔπειθ' ὅπως ὑμεῖς
§. 280. ἡγοῦμαι γὰρ τοὺς
§. 288. δεῖ δὲ
§. 291. ἐστι παρ. σφόδρα
§. 293. τοιαύτην οὔτε
πρότερον εὑρῆσθαι
§. 294. ἐπιθυμήσειαν
§. 296. αὐτὴν ταύτην
ἕξει δύναμιν ὥσθ'
ἅμα τε λέγειν εὖ
§. 299. ἐφ' ὧπερ ἂν
§. 303. προσῆκον δ' ἦν τ. π.
§. 304. τὰ κοινὰ τῆς π.
§. 307. λ. τὰς ἑταίρας
§. 308. ἔχοιεν ἂν
§. 309. καλὴν τὴν ἀρχὴν
ἀλλοτρίοις ἀγα-
θοῖς
§. 315. καὶ περὶ ταῦτα
γυμν.
§. 316. συμβάλλεσθαι
§. 317. πολύ γε μᾶλλον ἢ
§. 320. οἰκειότερον
§. 321. καὶ κακοπραγμο-
σύνας
§. 323. χρὴ δὲ καὶ τοὺς
§. 330. ἁπάντων τῶν ἀγ.
§. 332. ὅτι τὸ καλ. καὶ
μ. ἡγεῖσθαι πρ.
— τὴν πόλιν
§. 335. ἔτι βούλ. διαλ.
§. 336. προστάτην τῆς
πόλ. ἥξ.
§. 340. τί τῶν μεγ. κα-
κῶν

---

p. 142. b. *Areopagitici.*

οὐδένα χρόνον τὰς εὐτυχίας κατασχεῖν ἠδυνήθημεν, ἀλλὰ ταχέως διεσκαριφησάμεθα — αὐτάς.

T. ἀλλ' εὐθέως δ. pro ἀλλὰ ταχ. quae vera est lectio; cf. v. c. Plataici p. 302. a. οὐδένα χρόνον — ἀλλ' εὐθὺς, κτέ.

p. 155. a. ἐπίσταμαι γὰρ ἐν μὲν τοῖς ἄλλοις τόποις φύσεις ἐγγιγνομένας καρπῶν καὶ δένδρων καὶ ζῴων ἰδίας [ἐν ἑκάστοις] καὶ πολὺ τῶν ἄλλων διαφερούσας, κτέ.

Librarius ignorans ἰδίας significare *singulares*, addidit ἐν ἑκάστοις. Cf. v. c. Panathen. p. 247. c. οὐδένα γὰρ εὑρήσομεν — οὔτ' ἰδιωτέρας πράξεις μεταχειρισάμενον οὔτε καλλίους, κτέ. Cf. p. 286. d. ὅτι λόγος ὑπῆρχεν αὐτοῖς ἴδιος καὶ καλὸς μόνοις τῶν Ἑλλήνων·

p. 198. d. *Euagorae.*

ὃς οὐ μόνον τὴν — πόλιν πλείονος ἀξίαν ἐποίησεν, ἀλλὰ καὶ τὸν τόπον ὅλον τὸν περιέχοντα τὴν νῆσον — προήγαγεν;

Ridiculum glossema τὴν νῆσον jam indicavit Orellius libro cit. p. 251. Caeterum cf. Antid. §. 114.

p. 217. b. *Helenae* Encomii.

ἀλλ' ἥδιον δουλεύομεν τοῖς τοιούτοις ἢ τῶν ἄλλων ἄρχομεν, πλείω χάριν ἔχοντες τοῖς πολλὰ προστάττουσιν ἢ τοῖς μηδὲν ἐπαγγέλλουσι.

Lege παραγγέλλουσι, quod est τῶν ἀρχόντων.

p. 234. c. *Panathenaici.*

τούτων ἁπάντων μοι συμβεβηκότων, — κτέ.

T. τούτων δ' ἁπάντων, quae sola est bona lectio in Pan. quam in Laur. recognito inveni.

— d. καὶ τὴν τύχην ὠδυράμην — ὅτι περὶ τὴν φιλοσοφίαν ἣν προειλόμην ἀτυχίαι τινές μοι καὶ συκοφαντίαι γεγόνασι, κτέ.

Lege αἰτίαι pro ἀτυχίαι. Cf. Plataici p. 299. a. ἐγὼ δ' ἡγοῦμαι μὲν

χρῆναι μηδεμίαν μήτ' αἰτίαν μήτε κατηγορίαν μεῖζον δύνασθαι τῶν ὅρκων. Antidos. p. 315. c. ὁρῶ γὰρ ὑμᾶς — ἀποδεχομένους τὰς αἰτίας καὶ τὰς διαβολάς, κτὲ. Apud Demosthenem saepius junguntur αἰτίαι καὶ βλασφημίαι.

p. 239. b. — *τῶν δὲ συμφορῶν μὴ λίαν ἡττωμένους, ἀλλ' ἀνδρωδῶς ἐν αὐταῖς διακειμένους κτὲ.*

Corrigimus πρὸς αὐτάς. Cf. p. 242. d. p. 287. e.

p. 242. d. — *φοβεῖσθαι δὲ καὶ δεδιέναι τοὺς πρὸς σφᾶς μὲν αὐτοὺς ὡς δυνατὸν οἰκειότατα διακειμένους, πρὸς δὲ τοὺς ἄλλους ἀλλοτρίως καὶ πολεμικῶς τὴν αὐτῶν διοικοῦντας.*

Quid ista διοικεῖν τὴν αὐτῶν πολεμικῶς πρὸς τοὺς ἄλλους significant? Suspicio nobis orta vocem διακειμ. loco motam esse suo atque legendum esse, deletis istis τὴν αὐτῶν διοικ.: τοὺς — οἰκειότατα πρὸς δὲ τ. ἀ. ἀ. καὶ π. διακειμένους.

p. 246. d. — *παραλαβόντες γὰρ τὰς πόλεις αὐτῶν τὰς μὲν παντάπασιν ἀναστάτους γεγενημένας — εἰς τοῦτο προηγάγομεν, ὥστε μικρὸν μέρος τῶν γιγνομένων ἡμῖν διδόντας μηδὲν ἐλάττους ἔχειν τοὺς οἴκους Πελοποννησίων τῶν οὐδένα φόρον ὑποτελούντων.*

Sic G. caeteri ἔλαττον — οἰκείους. Lege μηδὲν ἔλαττον αὐτοὺς ἔχειν Πελ. omissis τοὺς οἴκους quae sunt librarii, quod probant verba διδόντας μικ. μ. τῶν γιγν. Cf. Areopag. 153. d. οἱ δὲ κ. οὕτω — καλῶς διῴκησαν, ὥστε μηδὲν ἔλαττον ἔχειν τοὺς ἐκβαλόντας τῶν κατελθόντων. Observandum Isocratem inprimis amare hanc constructionem τὰς πόλ. — ὥστ' αὐτούς, cf. Orellius l. c. p. 251.

p. 247. a. *ἡμῖν μὲν συνέπεσε περὶ νησύδρια — ἐξαμαρτεῖν, ἃ πολλοὶ τῶν Ἑλλήνων οὐδ' ἴσασιν, ἐκεῖνοι δὲ κτὲ.*

Attice οὐδ' εἰ γέγονεν ἴσασιν cf. Demosthenis Midian. p. 539. fin.

p. 270. d. *μετὰ δὲ ταῦτα διελόντας τὸ πλῆθος αὐτῶν ὡς οἷόν τ' ἦν εἰς ἐλαχίστους εἰς τόπους κατοικίσαι μικρούς, κτὲ.*

Ita G. vulg. εἰς ἐλάχιστον εἰς τόπον. Attice διελ. τὸ π. αὐτῶν ὡς οἷόν τ' ἦν ἐλάχιστον εἰς τόπους.

p. 275. c. τοῦτο δὲ ῥηθὲν οὕτω βραχὺ καὶ μικρὸν αἴτιον ἐγένετο κτἑ.

Verbis βρ. καὶ μικρ. haud ferenda inest tautol. nec καὶ μικρ. glossema esse potest propter hiatum βραχὺ αἴτ. Sed pro μικρὸν scribendum est πικρὸν quod sensui optime convenit cf. p. 278. c. ἀλλ' ὡς ἀποκρυπτόμενον τὸ πικρότατον τῶν τότε ῥηθέντων κτἑ. Pro βραχὺ legendum videtur τραχὺ; nam sicuti reliqui quoque Graeci ita Isocrates inprimis duas orationis partes jungere amat quae fere idem significant v. c. ῥᾴθυμος καὶ μαλακὸς, ἐπαινεῖν καὶ θαυμάζειν, πόνων καὶ κινδύνων etc., quare hic oratorem τραχὺ καὶ πικρὸν scripsisse puto; exemplum horum nominum τ. κ. π. junctorum nunc subit e Plutarcho de Sera Numinis V. p. 553. A.

p. 277. b. ἐπειδὰν δ' εἰς ἄνδρας συντελῶσιν κτἑ.

Lege συντελέσωσιν.

p. 298. b. *Orationis Plat.*

οἵτινες τὰς μὲν ἰδίας ἡμῶν ἑκάστων πόλεις ἀφανίζουσι, τῆς δὲ σφετέρας αὐτῶν πολιτείας — κοινωνεῖν ἀναγκάζουσι.

πόλεις, uti fieri solet, scriptum pro πολιτείας; alterum πολιτ. delendum.

p. 302. a. ἐνέμειναν.

T. habet ἀνέμειναν, uti jam emendaverat Dobraeus.

p. 388. c. *Aeginetici.*

— συνεξεκόμισ' αὐτῷ καὶ τὴν μητέρα καὶ τὴν ἀδελφὴν καὶ τὴν οὐσίαν ἅπασαν. [καίτοι τίνα δικαιότερον αὐτὴν ἔχειν ἢ τὸν τότε μὲν συνδιασώσαντα νῦν δὲ παρὰ τῶν κυρίων εἰληφότα;]

Quae uncis inclusi, glossema sapiunt; orator modo idem dixerat, p. 387. e.; αὐτήν pertinet ad οὐσίαν, sed non adhibetur hoc pronomen ita ut post trium diversarum rerum enumerationem ultimam significet; Atticus potius dixisset ἣν τίς ἂν δικαιότερος εἴη ἔχειν ἢ κτἑ.; tandem sequitur παρὰ τῶν κυρίων, sed unus Thrasylochus erat κύριος, cf. 391. c. Si comparamus vulgatam Demosthenis edi-

tionem cum Bekkeriana, in illa sexcenties invenimus hujusmodi additamenta seduli librarii quae in hac, paucis exceptis, codicum meliorum ope sublata sunt. Caeterum hanc orationem non esse Isocratis sed longe melioris notae oratoris, stilus simplex et naturalis satis indicat; praeterea haec hiatuum est plena (v. c. p. 385. p. 386. d. e.) quales frustra quaeruntur in Isocratis orationibus.

p. 314. a. *Orat. de Antidosi.*

— ἣ ποιεῖ τοὺς μὲν — εὐδοκιμεῖν, τοὺς δὲ — δοκεῖν ἀδικεῖν, τοὺς δὲ δικάζοντας ἐπιορκεῖν, ὅλως δὲ τὴν μὲν ἀλήθειαν ἀφανίζειν, ψευδῆ δὲ δόξαν παραστήσασα — ὃν ἂν τύχῃ — ἀπόλλυσιν.

Lege ἀφανίζει.

p. 343. §. 97. ὅτι δεῖ πιστὰς εἶναι καὶ μέγα δυναμένας τῶν κατηγοριῶν κτἑ.

Pessimam in integro loco Orellius fecit conjecturam πίστεις, vertit «accusationes indigent argumentis iisque validis." Sequuntur haec οὐχ αἷς ἔξεστι χρήσασθαι καὶ περὶ τῶν μηδὲν ἠδικηκότων, quae quomodo si sic interpretaris intelligenda?

— §. 108. καὶ διαβάλλειν — ἐπεχείρησε καὶ οὐκ ᾐσχύνθη κτἑ.

D. om. καὶ post ἐπεχ. Lege ἐπεχείρησεν οὐδ' ᾐσχ. In iis quae proxime sequuntur T. recte addit γεγενημένου post τῇ πόλει. Cf. §. 117 et 143.

— §. 118. T. ἀπὸ διακοσίων καὶ χιλίων ταλάντων, quod in hoc codice legitur, conjectura assecutus est Orellius l. c. p. 257.

— §. 127. τίς οὐκ ἂν — πρὸς ἀμφότερα ταῦτα διαφέρειν ἐκεῖνον προκρίνειεν;

Recte Orellius ἐκεῖνον pro ἐκείνου; vid. §. 323. Paneg. p. 55. b. Ad Phil. p. 105. c.

— §. 157. αὐτόν τε σὲ ῥᾳθυμότερον ἡγοῦνται ζῆν κτἑ.

Corruptum ῥᾳθυμότερον, vitium enim est ῥᾳθυμία, sensus postulat *jucundius*, *cum minore molestia.*

— §. 159. ἀλλὰ σφίσι μὲν αὐτοῖς πράγματα παρέχοντας, τοῖς δ' ἀκροωμένοις ἐξουσίαν παραδιδόντας κτἑ.

Lege διδόντας cf. §. 175.

— §. 161. εἰ λειτουργοῦντα μὲν ἐμαυτὸν τῇ πόλει παρέχω καὶ ποιοῦντα τὸ προσταττόμενον κτἑ.

Excidit πᾶν post ποιοῦντα, quod omissum esse τὸ π. singulari numero positum indicat. cf. Lysiae Orat. XXI. p. 163 c. 23.

— §. 163. εἰ — ἐμποδὼν τῳ γενήσομαι τῶν ἐντεῦθεν ζῆν ἠναγκασμένων [λαβεῖν τὸ διδόμενον ὑπὸ τῆς πόλεως] κτἑ.

Quae uncis inclusi manifestum sunt glossema; ipsa sententia incipit his verbis, τῶν δὲ λημμάτων τῶν παρὰ τῆς π. ἀπεσχόμην: ἐντεῦθεν pertinet ad prius dicta cf. §. 283; tandem scribendum esset τῶν ζῆν ἠναγκασμένων ἐκ τοῦ λαβεῖν κτἑ. Cf. §. 175.

p. 294. §. 19. ταῦτα δὲ — ψυχῆς ἀνδρικῆς καὶ δοξαστικῆς ἔργον εἶναι.

Lege στοχαστικῆς.

p. 343. §. 217. τίς γὰρ οὐκ οἶδεν ὑμῶν πολλοὺς τῶν ὑπὸ τοῖς σοφισταῖς γενομένων κτἑ.

Lege τῶν τοῖς σοφισταῖς συγγεγενημένων cf. §. 256. τῶν συνόντων ἡμῖν — §. 106. εἰ μέν τινες τῶν ἐμοὶ συγγεγενημένων.

— §. 225. μηδὲν οὕτως — εἶναι φαῦλον, ὅ τι γυμνασθὲν καὶ πονῆσαν οὐκ ἂν εἴη βέλτιον.

In MSS. πονῆσαν et πονηθὲν parum differunt, ex praeced. καὶ petentes διὰ corrigimus διαπονηθὲν, cf. §. 286.

— §. 265. ὡς περὶ πλεονεκτεῖν δυναμένων τοὺς λόγους ποιοῦνται.

Correxit Orellius vitiosam lectionem ὥσπερ πλεον. κτἑ.

— — καὶ συμβούλοις μὲν — τοῖς — λέγουσι, τούτοις χρῶνται.

Dele τούτοις.

§. 278. ἔπειθ' ὅπως ἂν — οὕτω διάκεισθε κτἑ.

T. omisit ἂν: quod probamus legentes ὅπως ὑμεῖς — διακείσεσθε, cf. §. 297.

— §. 297. τίς γὰρ οὐκ οἶδε καὶ τοὺς λόγους ἀληθεστέρους δοκοῦντας εἶναι τοὺς ὑπὸ τῶν εὖ διακειμένων λεγομένους ἢ τοὺς ὑπὸ τῶν διαβεβλημένων.

Lege εὐδοκιμούντων pro εὖ διακ.

— §. 302. οὐδὲ τοῖς ὀνόμασιν ἐν τῇ διαλέκτῳ ἔνιοί τινες ἔτι χρῶνται κατὰ φύσιν κτἑ.

Omisit pr. G. ἐν τῇ διαλ. quae hiatum efficiunt, quibusque facile caremus.

— §. 305. ἡμερεύειν.

Reponendum videtur et h. l. et §. 257. διημερεύειν cf. Areopag. p. 149. c.

DEMOSTHENES EMENDATUR.

p. 65. fin. *Philippicarum Oratt.*

Ὅταν ὦ ἄνδρες Ἀθ. λόγοι γίγνωνται περὶ ὧν Φίλιππος πράττει καὶ βιάζεται παρὰ τὴν εἰρήνην, ἀεὶ τοὺς ὑπὲρ ἡμῶν λόγους καὶ δικαίους καὶ φιλανθρώπους ὁρῶ φαινομένους· κτἑ.

Legendum videtur λέγοντας pro λόγους, sic p. 125. in. ἀλλὰ καὶ μετὰ πλείονος ἀσφαλείας πολιτεύεσθαι δεδώκατε, ἢ τοῖς ὑπὲρ ὑμῶν λέγουσι: nec enim repeti potest vox λόγους post λόγοι et τοὺς ὑπὲρ ἡμ. omisso λόγους nimis durum est abhorretque a Gr. loquendi ratione.

p. 115. m. τίσιν οὖν ὑμεῖς κινδυνεύσαιτ' ἄν, εἴ τι γένοιτο; τῷ τὸν Ἑλλήσποντον ὑμῶν ἀλλοτριωθῆναι· κτἑ.

Suae ipse respondet orator quaestioni τίσιν οὖν ὑμεῖς κινδυνεύετε; verbis, τῷ τὸν Ἑλ. quare deleamus ἂν εἴ τι γένοιτο quae satis ἀπροσδιονύσως a librario addita: eodem modo p. 116. m. τί οὖν ἐστὶ τοῦτο; τὸ ποιεῖν ὅτι βούλεται κτἑ.

p. 117. fin. *ἀλλὰ Θετταλία πῶς ἔχει; οὐχὶ τὰς πολιτείας καὶ τὰς πόλεις αὐτῶν παρῄρηται καὶ τετραρχίας κατέστησεν, ἵνα μὴ μόνον κατὰ πόλεις ἀλλὰ καὶ κατ' ἔθνη δουλεύωσιν;*

Dele *καὶ τὰς πόλεις*: **de compendio vocum** *πολιτεία* **et** *πόλις* **vid. F. J. Bastii Com. Palaeogr. p. 834. facile hinc alterum alteri superscribebatur; dein utrumque receptum.**

p. 120. m. *ἦν τι τότ', ἦν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ἐν ταῖς τῶν πολλῶν διανοίαις, ὃ νῦν οὐκ ἔστιν, ὃ — καὶ ἐλευθέραν ἦγε τὴν Ἑλλάδα — τί οὖν ἦν τοῦτο; οὐδὲν ποικίλον οὐδὲ σοφόν· ἀλλ' ὅτι τοὺς παρὰ τῶν ἄρχειν ἀεὶ βουλομένων ἢ διαφθείρειν τὴν Ἑλλάδα, χρήματα λαμβάνοντας, ἅπαντες ἐμίσουν· καὶ χαλεπώτατον ἦν τὸ δωροδοκοῦντα ἐξελεγχθῆναι καὶ τιμωρίᾳ μεγίστῃ τοῦτον ἐκόλαζον· καὶ παραίτησις οὐδεμία ἦν, οὐδὲ συγγνώμη.*

Pro *ἦγεν* **legendum esse** *διῆγεν* **me monuit C. G. Cobet. Conferatur de Coronâ p. 255. in.** *ὁ γὰρ τότε ἐνστὰς πόλεμος ἐν πᾶσι τοῖς ἀφθονωτέροις — διήγαγεν ἡμᾶς κτέ.* **— Verba** *χαλ. ἦν τὸ δ. ἐξελ.* **significant** *difficillime argui aliquem posse* *δωροδοκίας*; **praecedens** *ἐμίσουν* **et sequens** *ἐκόλαζον* **indicant scribendum esse** *καὶ χαλεπώτατοι ἦσαν τῷ ἐξελεγχθέντι καὶ τιμ.* **Cf. Midian. p. 528. in.** *οὐ μόνον δ' ἐπὶ τούτων τοῖς ἐκ προαιρέσεως ὑβρισταῖς χαλεποὺς ὄντας ἰδεῖν ἔστι τοὺς νόμους, ἀλλὰ καὶ ἐφ' ἁπάντων.* **Cf. et Aeschin. adv. Ctesiph. p. 81. c. 192. Caeterum licet facilis sit emendatio** *δωροδοκίας ἐξελεγχθέντι* **non tamen ab oratore hoc dictum esse putaverim; sic v. c. p. 121. in.** *ταῦτα δ' ἐστὶ τί; ζῆλος εἴ τις εἴληφέ τι· γέλως ἂν ὁμολογῇ· συγγνώμη τοῖς ἐλεγχομένοις*: **librarius hic non addidit** *δωροδ.* **utroque loco autem** *λαμβάνειν χρήματα* **id est** *δωροδοκεῖν* **praecedit.**

p. 247. fin. *Orationis de Corona.*

ὥστε — αὐτεπαγγέλτους [ἐθελοντὰς] παραχωρῆσαι Φιλίππῳ.

Glossema videtur *ἐθ.*

p. 253. in. ὦ βλασφημῶν περὶ ἐμοῦ καὶ λέγων ὡς σιωπῶ μὲν λαβὼν, βοῶ δ' ἀναλώσας. ἀλλ' οὐ σύ γε, ἀλλὰ βοᾷς μὲν ἔχων, παύσει δ' οὐδέποτ' ἐὰν μή σε οὗτοι παύσωσιν, ἀτιμώσαντες τήμερον.

Corrigendum est ἀλλ' οὐ σύ γε, ἀλλ' ἀεὶ βοᾷς, παύσει δ' οὐδ.

p. 257. fin. καὶ μὴν ὅτι μὲν πολλοὺς ἐστεφανώκατ' ἤδη τῶν πολιτευομένων, ἅπαντες ἴσασι· δι' ὄντινα δ' ἄλλον ἡ πόλις ἐστεφάνωται — πλὴν δι' ἐμὲ, οὐδ' ἂν εἷς εἰπεῖν ἔχοι.

Excidisse videtur ἑτέρους post πολλοὺς quo significet orator sibi quoque id contigisse cf. p. 253. in. Midian. p. 526. in. ὡς ἐὰν πολλοὺς ἑτέρους πολλὰ καὶ δεινὰ πεπονθότας ἐπιδείξῃ, ἧττον ὑμᾶς ἐφ' οἷς ἐγὼ πέπονθ' ὀργιουμένους.

p. 291. in. καὶ ἕτερα πολλὰ ἡμῖν ὑπάρχει φιλάνθρωπα καὶ ἔνδοξα πρὸς Θηβαίους.

Graece, ni fallor, non dicitur πολλὰ ἡμῖν ὑπ. ἔνδοξα πρὸς Θ. Quid pro ἔνδοξα seripserit orator non inveni. Eandem vocem corruptam esse pag. 246. fin. πῶς οὐχ ἁπάντων ἐνδοξότατα ἐβουλεύσασθε, ἐμοὶ πεισθέντες; vidit Dobraeus, qui haec adnotat: «Hoc scilicet probatione egebat, vide p. 313, 4. Sensus debet esse *optima* vel *necessaria*.» Bene ille: restituendum autem ἁπάντων δεξιώτατα: ἐν sumsit librarius ab ultimâ parte vocis ἁπάντων.

p. 325. in. οὐδ' ὅσα συμβεβούλευκα πώποτε τουτοισὶ, ὁμοίως ὑμῖν, ὥσπερ ἂν εἰ ἐν τρυτάνῃ, ῥέπων ἐπὶ τὸ λῆμμα συμβεβούλευκα, κτέ.

Pulcherrimam oratori reddamus comparationem, legentes ὥσπερανεὶ τρυτάνη id est *tanquam examen*. Cf. libellus qui inscribitur (Luciani) Amores p. 402. c. 4. ἐγὼ μὲν γὰρ ὁ πληγεὶς καθάπερ ἀκριβὴς τρυτάνη ταῖς ἐπ' ἀμφότερα πλάστιγξιν ἰσορρόπως ταλαντεύομαι.

p. 515. in. *Midianae.*

πολλοί μοι προσιόντες, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, καὶ τῶν

ἐν τῷ δικαστηρίῳ νῦν ὄντων ὑμῶν, καὶ τῶν ἄλλων πολιτῶν, ἠξίουν — ἐπεξελθεῖν κτέ.

Dele ὑμῶν.

p. 521. in. *τὰ μὲν οὖν εἰς ἐμὲ καὶ τοὺς φυλέτας ἠσελγημένα καὶ περὶ τὴν ἑορτὴν ἀδικήματα τούτῳ πεπραγμένα, ἐφ' οἷς αὐτὸν προὐβαλόμην, κτέ.*

ἀδικήματα male lectum pro ἠδικημένα quod saepe factum cf. F. J. Bastii Com. Pal. p. 818. dein additum τούτῳ πεπραγμένα; legendum itaque καὶ π. τ. ἑ. ἠδικημένα, ἐφ' οἷς ἀ. π.

p. 522. fin. *ὅτι τοῦ δικαίαν — θέσθαι τὴν ψῆφον ὁ κωλύσας ἐξαπατηθῆναι λόγος ὑμᾶς οὗτος αἴτιος ἔσται. πολὺ δὴ μάλιστα πάντων τούτῳ τῷ λόγῳ προσέχειν ὑμᾶς δεῖ, καὶ μνημονεῦσαι τοῦτον, καὶ πρὸς ἕκαστον ἀπαντᾶν, ὅταν οὗτος λέγῃ.*

Corrigendum ἀπαντᾶν ὅ τι ἂν οὗτος λ.

p. 530. in. *εἴ τις εἰς τοὺς βαρβάρους ἐνεγκὼν τὸν νόμον τοῦτον, [παρ' ὧν τὰ ἀνδράποδα εἰς τοὺς Ἕλληνας κομίζεται,] ἐπαινῶν ὑμᾶς καὶ διεξιὼν περὶ τῆς πόλεως εἴποι πρὸς αὐτούς· ὅτι εἰσὶν Ἕλληνές τινες ἄνθρωποι οὕτως ἥμεροι — ὥστε πολλὰ ὑφ' ὑμῶν ἠδικημένοι, — ὅμως οὐδ' ὅσων ἂν τιμὴν καταθέντες δούλους κτήσωνται, οὐδὲ τούτους ὑβρίζειν ἀξιοῦσιν κτέ.*

Glossema indicavi, quo non aliud potest inveniri magis insipidum, minusque oratori Athenis orationem habenti conveniens.

p. 533. in. *ἄλλος ἐστὶν Ἀριστείδης Οἰνηΐδος φυλῆς κτέ.*

Scribendumne Ἀριστείδης Φυλάσιος? Harpocration Φυλὴ δῆμός ἐστι φυλῆς τῆς Οἰνηΐδος. Μένανδρος Δυσκόλῳ.

Τῆς Ἀττικῆς νομίζετ' εἶναι τὸν τόπον
Φυλήν, τὸ Νυμφαῖον δ' ὅθεν προέρχομαι
Φυλασίων.

Cf. nota A. Meineke ad hoc fragmentum.

p. 535. in. *οὐδὲ κατερρήγνυ τὰ παρασκευαζόμενα ἱμάτια εἰς τὴν ἑορτήν.*

Vox ἱμάτια addita a librario, nam in universum hic loquitur; erant autem ἐν τῇ τοῦ χρυσοχόου οἰκίᾳ coronae aureae et ἐσθὴς ἡ ἱερά, vid. p. 520 quae διέφθειρε Midias; tum τὰ παρασκ. sic remotum a verbis εἰς τὴν ἑορτ. orationem reddit languidam.

p. 539. fin. *βούλομαι δὴ καὶ περὶ ταύτης ὑμῖν ἐξ ἀρχῆς εἰπεῖν — ἵν' εἰδῆθ' ὅτι καὶ τούτων τὴν μεγίστην ὀφείλων δοῦναι δίκην φανήσεται.*

Legendum vid. ὅτι καὶ τούτων τὴν μεγίστην ὀφείλει δοῦναι δίκην abjecto φανήσεται quod additum postquam ὀφείλων male erat lectum. Etenim ἵν' εἰδ. ὅτι ὀφείλει hoc sanum v. c. 541 in. ἵν' εἰδῆθ' ὅτι — ὕβρισμαι: addi non potest φανήσεται verbis ἵν' εἰδῆθ', quoniam idem valet.

Ibid. *ἡνίκα τὰς δίκας ἔλαχον — μειρακύλλιον ὢν κομιδῇ καὶ τοῦτον οὐδ' εἰ γέγονεν εἰδὼς οὐδὲ γιγνώσκων, ὡς μηδὲ νῦν ὤφελον.*

De ista dicendi formula οὐδ' εἰ γέγονεν εἰδ. vide quae diximus supra p. 4. ad fragm. ex Anaxandridis Ἀγροίκων; quis vero huic sic addere potest οὐδὲ γιγνώσκων?

p. 540. in. *τοὔνομα μὲν δὴ παρέσχεν ἐκεῖνος — τὰ δ' ἔργα πάντ' ἦν καὶ τὰ πραττόμενα ὑπὸ τούτου.*

S. ἅπαντ'. Lege τὸ δ' ἔργον ἅπαν ἦν τούτου. deletis καὶ τὰ π. ὑπό, cf. paullo infra ὃ δ' οὖν — οὐ λόγος ἀλλ' ἔργον ἤδη. Cf. Philip. III. p. 112. fin. εἰ δ' ἕτερος — τοὔνομα μὲν τὸ τῆς εἰρήνης ὑμῖν προβάλλεται τοῖς δ' ἔργοις αὐτὸς τοῖς τοῦ πολέμου χρῆται.

Ibid. *δίκην δὲ τούτῳ λαχὼν ὕστερον τῆς κατηγορίας εἷλον ἐρήμην· οὐ γὰρ ἀπήντα.*

Ultima haec οὐ γὰρ ἀπ. librarii esse videntur dicendi formulam εἷλον ἐρήμην lectoribus explicantis.

Ibid. *κἀγὼ μὲν οὕτως εὐλαβῶς τῇ δίκῃ, τοῖς νόμοις ἅπαντα πράττειν ἀξιῶ.*

Requiritur σὺν τῇ δίκῃ καὶ τοῖς νόμοις.

p. 545. f. οὗτος μέντοι πολίτης ὢν — καὶ δεινὸν οὐδὲν εἰργασμένος ἕστηκε νυνὶ σιωπῇ, οὐ μόνον τῶν ἄλλων ἀγαθῶν τῶν κοινῶν ἀπεστερημένος, ἀλλὰ καὶ τοῦ φθέγξασθαι καὶ ὀδύρασθαι· [καὶ οὐδ' εἰ δίκαια ἢ ἄδικα πέπονθεν, οὐδὲ ταῦτ' ἔξεστιν αὐτῷ πρὸς ὑμᾶς εἰπεῖν.]

Ultima verba καὶ οὐδ' εἰ δίκαια — εἰπεῖν ita languent ut vix mihi persuadere possim Demosthenem haec scripsisse praemissis verbis φθέγξασθαι καὶ ὀδύρασθαι; tum vero justa passus Strato, judicibus id scilicet narrasset.

p. 549. in. καίτοι ταῦθ' ὅταν ἐξελεγχθῇ ποιῶν, πρὸς οἷς ὕβριζέ με χορηγοῦντα, τίνος συγγνώμης ἢ τίνος ἐλέου δικαίως τεύξεται παρ' ὑμῶν; ἐγὼ μὲν γὰρ αὐτόν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι νομίζω αὐτόχειρά μου γεγενῆσθαι τούτοις τοῖς ἔργοις, [καὶ τότε μὲν — οἴκοι μοι] διὰ τί, ἄνδρες δικασταί; εἰ γάρ, ἐάν τις παρὰ πάντας τοὺς νόμους ὑβρισθεὶς ὑπὸ Μειδίου, βοηθεῖν αὐτῷ πειρᾶται, ταῦτα καὶ τοιαῦθ' ἕτερ' αὐτῷ παθεῖν ὑπάρξει, προσκυνεῖν τοὺς ὑβρίζοντας, ὥσπερ ἐν τοῖς βαρβάροις, οὐκ ἀμύνεσθαι, κράτιστον ἔσται.

Quae uncis inclusi librarii esse additamentum nobis videntur: quibus rationibus inducti ad hanc pervenerimus sententiam breviter exponemus. — Primum, non alia in Dem. occurrunt verba quae minus inter se cohaerent, quibusque tanta orationis negligentia inest: etenim καὶ τότε μὲν — ὑβρίζειν estne infinitivus indignantis? At hic non adhibetur si quis ante dicta enumerat et repetit: ὑβρίζειν τὴν παρασκευὴν fortasse ferri potest, ὑβρίζειν τὸ σῶμα sanum, sed quid τῷ ὑβρ. τἀναλώματα significatur? Quod quomodo quis, idque interjecto nomine τὸ σῶμα aut dicere aut addere possit τῷ ὑβρ. τὴν παρασκευήν? Sequitur νῦν δὲ τούτοις οἷς ἐποίει καὶ διεπρ. exciditne praep. πρός? — Quid ista significant νῦν δὲ (πρὸς) τούτοις οἷς ἐπ — ἐκεῖνά τε, καὶ τὰ λοιπὰ πάντα? Hoc ultimum

καὶ τὰ λοιπὰ πάντα plane supervacuum: dein accusativi τὴν πόλιν, τὸ γένος, τὴν ἐπιτιμίαν, τὰς ἐλπίδας, interjecta sententia pendent a verbo ὑβρίζειν: tandem ne de reliquis dicam quis unquam τὰς ἐλπίδας alicujus ὕβρικε? Quae sequuntur εἰ γὰρ — ἴκοι μοι: sana integraque, sed oratoribus Atticis fere sunt locus communis, quae librarius cujus manum hic agnovisse mihi videor, ex alio loco descripsisse videtur; singulas autem Midiae calumnias ille tam copiose enumeravit ut explicaret cur Demosthenes dicere possit ἐγὼ μὲν γὰρ — αὐτὸν νομίζω αὐτόχειρά μου γεγενῆσθαι τούτοις τοῖς ἔργοις: atqui auditorum animos ad tale qiud jam praeparaverat orator verbis, ἀλλ' ἕνα ὅρον θέμενος παντὶ τρόπῳ με ἀνελεῖν οὐδὲν ἐλλείπειν ᾤετο δεῖν, ὡς δέον εἴ τις ὑβρισθεὶς ὑπὸ τούτου δίκης ἀξιοῖ τυχεῖν καὶ μὴ σιωπᾷ τοῦτον ἐξόριστον ἀνῃρῆσθαι καὶ μηδαμῇ παρεθῆναι, ἀλλὰ — καὶ ἐφ' αἵματι φεύγειν, καὶ μονονοὺ προσηλῶσθαι. Quod Attici dicunt τούτων ὑπερβολὴ οὐκ ἔστιν, nec jejunum his Midiae contumeliarum catalogum addidisse oratorem admodum probabile est. Jam his praemissis, ad illa quae maximi sunt momenti progrediamur; certum firmumque argumentum cur et ista καὶ τότε μὲν — οἴκοι μοι. abjicienda, et verba ἐγὼ μὲν γὰρ αὐτὸν — νομίζω αὐτόχειρά μου γεγενῆσθαι pro corruptis habenda sint, petitur e seqq. διὰ τί — ἔσται. Haec enim indicant quaedam ab oratore dicta esse quae explicatione indigeant, quaeque ipse explicare velit; cf. v. c. p. 522. m. τοὺς γὰρ ὑπὲρ τούτων λόγους ἐμοὶ μὲν ἀναγκαιοτάτους προειπεῖν ἡγοῦμαι, ὑμῖν δὲ χρησιμωτάτους ἀκοῦσαι. διὰ τί; ὅτι κτἑ. cf. p. 574. fin. Hoc διὰ τί statim sequi debet post ἐγὼ νομίζω — τούτοις τοῖς ἔργοις: explicatio autem εἰ γὰρ ἐάν τις — ἔσται perspicue docet praecessisse hoc aut simile quid; *ego enim puto illum his facinoribus id effecisse ut imperium possideat;* quod latet sub verbis ἐγὼ μὲν γὰρ αὐτὸν νομίζω αὐτόχειρά μου γεγ. τ. τ. ἔργ. Graeca hunc in modum emendare nondum mihi contigit. Animadvertamus tandem verba εἰ γὰρ, ἐάν τις — ὑβρισθεὶς — βοηθεῖν αὐτῷ πειρᾶται ταῦτα — αὐτῷ παθεῖν ὑπάρξει, respondere accurate iis quae supra dixit orator ὡς δέον, εἴ τις ὑβρισθεὶς — δίκης ἀξιοῖ τυχεῖν — μονονοὺ προσηλῶσθαι; quod argumento est non excidisse quaedam post οἴκοι μοι ad quae pertineant illa διὰ τί κτἑ.

p. 551. in. ἀλλὰ καὶ χρόνοι τούτοις τοῦ τὴν δίκην

ὑποσχεῖν, οὓς ἂν αὐτοὶ βούλωνται, δίδονται κτἑ.

Malim ὅσους. vide quae mox sequuntur.

p. 553. fin. *καίτοι πῶς οὐ δεινὸν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι μᾶλλον δ' ἀσεβὲς, λέγειν ὡς φονεὺς, καὶ πάλιν, ὡς οὐκ εἴρηκε ταῦτ' ἀπομνύναι, καὶ φόνον μὲν ὀνειδίζειν, τούτῳ δ' ὁμωρόφιον γίγνεσθαι;*

Legendum καὶ ᾧ φόνον μὲν ὀνειδίζει, τούτῳ δ' ὁ. γ.

p. 595. fin. *Orationis contra Androtionem.*
καὶ θεωρῆσαι τὴν ἀναίδειαν τοῦ τρόπου δι' ὧν ἐγχειρεῖ λέγειν.

Dobraeus ἐξ ὧν. — Pro ἐγχειρεῖ corrigendum ἐπιχειρεῖ cf. p. 599. f. ἔτι τοίνυν ἐπιχειρεῖ λέγειν: Aeschines De F. Leg. p. 40 c. 94. p. 45. c. 130.

p. 597. fin. *πολλῶν δὲ καὶ μεγάλων ἀγαθῶν τοῖς ἄλλοις Ἕλλησι κατέστησαν αἴτιοι, ὧν οὐδ' ὁ χρόνος τὴν μνήμην ἀφελέσθαι δύναται.*

Scripsit orator οὐδεὶς χρόνος aut οὐδ' ὁ πᾶς χρόνος.

p. 600. fin. — *ἐκεῖνο ὑπολαμβάνετε, ὅτι καὶ τοῦτο ποιήσομεν καὶ νῦν προσηκόντως περὶ τοῦ νόμου λέγομεν.*

Postulat sensus τοῦδε τοῦ νόμου id est τῆς ἑταιρήσεως cf. p. 599. fin. ἔτι τοίνυν ἐπιχειρεῖ λέγειν περὶ τοῦ τῆς ἑταιρήσεως νόμου, ὡς ὑβρίζομεν ἡμεῖς κτἑ

p. 605. in. *καὶ τῶν ἐθάδων καὶ συνεστηκότων ῥητόρων ἀπαλλαγήσεσθε, κτἑ.*

Recipienda codicum nonnullorum melior lectio ἠθάδων. cf. Arist. Eccl. vs. 151.

ἐβουλόμην μὲν ἕτερον ἂν τῶν ἠθάδων
λέγειν τὰ βέλτισθ' ἵν' ἐκαθήμην ἥσυχος.

p. 616. in. *[τοιαῦτα γὰρ ἦν τὰ τῶν στεφάνων ἐπιγράμματα.]*

Haec librarii sunt, modo dixit orator οἴομαι γὰρ ὑμᾶς ἅπαντας ὁρᾶν ὑπὸ τῶν στεφάνων ταῖς χοινικίσι κάτωθεν γεγραμμένα κτἑ.

dein enumerat nonnulla ἐπιγράμματα: deletisque verbis τοιαῦτα — ἐπιγ. bene oratio procedit ταῦτα μὲν τοίνυν — ἠφάνισται καθαιρεθέντων τῶν στεφάνων.

AESCHINES.

p. 1. c. 5. *Orationis contra Timarchum.*

εὖ δ' ἴστε — ὅτι τὰ μὲν τῶν δημοκρατουμένων [σώματα καὶ τὴν πολιτείαν] οἱ νόμοι σώζουσι, τὰ δὲ τῶν τυράννων καὶ ὀλιγαρχικῶν ἀπιστία καὶ ἡ μετὰ τῶν ὅπλων φρουρά.

Quae uncis inclusi, manifestum glossema esse sequentia τὰ δὲ τῶν τυράννων probant; unam enim vocem praecessisse indicat. artic. τὰ δὲ, id est τὰ σώματα, sed quid significat corpora τῶν δημοκρατ. σώζουσιν οἱ νόμοι? Ipse librarius hoc sensit qui addidit καὶ τὴν πολιτείαν. Bonum sanumque τὰ τῶν δημ. id est τὰ πράγματα. Cf. c. 6. εἰ δεῖ τὰ τῆς πόλεως καλῶς ἔχειν. Cf. p. 79. c. 179. τὰ δὲ πράγματα τῆς πόλεως τότε μᾶλλον ἰσχύειν.

p. 3. c. 18. ἐπειδὰν δ' ἐγγραφῇ εἰς τὸ ληξιαρχικὸν γραμματεῖον καὶ τοὺς νόμους εἰδῇ τοὺς τῆς πόλεως καὶ ἤδη δύνηται διαλογίζεσθαι τὰ καλὰ καὶ τὰ μή, κτέ.

C. G. Cobet διορίζεσθαι pro διαλογίζ.

Ibid. c. 19. Ἄν τις Ἀθηναίων φησὶν (ὁ νομοθέτης) ἑταιρήσῃ μὴ ἐξέστω αὐτῷ τῶν ἐννέα ἀρχόντων γενέσθαι, — μηδὲ τοὺς πρεσβεύσαντας κρινέτω, [μηδὲ συκοφαντείτω μισθωθείς,] μηδὲ γνώμην εἰπάτω μηδέποτε κτέ.

Insipidum librarii additamentum indicavi, cf. lex quae c. 21 citatur; quasi vero legislator id unquam cuiquam permisisset, ut μισθωθεὶς sycophantam ageret.

p. 7. c. 49. ἔνιοι μὲν γὰρ νέοι ὄντες προφερεῖς [καὶ πρεσβύτεροι φαίνονται] κτέ.

Harpocrat. προφερεῖς οἱ νέοι μὲν ὄντες πρεσβύτεροι δὲ φαινόμενοι Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Τιμάρχου. Hesych. et Photius idem dicunt to-

iidem verbis Pollux II, 10 προφ. δὲ λέγεται ὁ τῷ μὲν χρόνῳ νεώτερος, τῇ δὲ ὄψει δοκῶν πρεσβύτερος. Plato Euthyd. p. 1. ἀλλ' ἐκεῖνος μὲν σκληφρὸς, οὗτος δὲ προφερὴς καὶ καλὸς καὶ ἀγαθὸς τὴν ὄψιν. Explicationem vocis προφ. addidit librarius, legendumque videtur ἔνιοι μὲν γὰρ νέοι ὄντες προφερεῖς εἰσιν· ἕτεροι δὲ κτὲ.

p. 20. c. 143. ἐπαγγείλασθαι γὰρ αὐτὸν (lege αὐτῷ) εἰς Ὀποῦντα σῶν ἀπάξειν τὸν Πάτροκλον (ἦν γὰρ Ὀπούντιος) εἰ συμπέμψειεν αὐτὸν εἰς τὴν Τροίαν κτὲ.

Verba ἦν γὰρ Ὀπ. om. d. f. h. quae delenda omnino sunt.

Ib. c. 146. — ὥσπερ καὶ ἐτράφησαν καὶ ἐβίωσαν κτὲ.

Legendum τὸν αὐτὸν τρόπον — ὅνπερ καὶ ἐτράφ. κτὲ.

p. 22. c. 158. περὶ δὲ τῶν ὁμοτρόπων τῶν Τιμάρχου, φεύγων τὰς ἀπεχθείας, ὧν ἥκιστά μοι μέλει, μνησθήσομαι.

Excidit οὐ post Τιμάρχου.

p. 23. c. 163. ἔπειτ' οὐ καταλευσθήσεται — καὶ προσοφλὼν ἄπεισιν ἐκ τοῦ δικαστηρίου κτὲ.

Quid? Abitne ὁ καταλευσθεὶς ἐκ τοῦ δικ.? Legendumne καταγελασθήσεται?

p. 25. c. 179. εὐχερῶς γὰρ ἐνίοτε λόγον ἄνευ χρηστοῦ βίου προσδέχεσθε.

Excidisse videtur χρηστὸν ante λόγον.

p. 27. c. 190. πλείστους δ' ἂν εὕροιτ' ἐκ τῶν τοιούτων ἀνθρώπων πόλεις ἀνατετροφότας κτὲ.

Legendum est τρόπων pro ἀνθρώπων. Tum praepos. ἐκ indicat hoc reponendum, scribere enim debuisset auctor: πλείστους δ' ἂν εὕροιτε τῶν τοιούτων ἀνθρ. tum sequentia — ἀλλ' αἱ προπετεῖς τοῦ σώματος ἡδοναὶ καὶ — ταῦτα παρακελεύεται σφάττειν τοὺς πολίτας, ὑπηρετεῖν τοῖς τυράννοις κτὲ. Cf. adv. Ctesiph. p. 73. c. 136. καὶ πόλεις ἄρδην εἰσὶν ἀνηρπασμέναι ἐκ τῆς τούτου πολιτείας.

p. 33. c. 40. *Orationis de falsa legatione.*

Ἀφορμώντων δ' ἡμῶν — οἴκαδε, ἐξαίφνης κατὰ τὴν

ὁδὸν παραδόξως καὶ φιλανθρώπως πρὸς ἕκαστον διελέγετο.

Illud παραδόξως satis ostendit orator verbo ἐξαίφνης, nec παρ. καὶ φιλανθρ. bene jungi possunt, legendum est πρᾴως, cf. Stob. T. XLVI. l. 57. πρᾴως δὲ τοῖς εὐλαβεστέροις προσιών. Ibid. l. 60. — οὐκ ἀναίνεται τὸ πρᾷον καὶ φιλάνθρωπον τῶν χαρίτων πρόσωπον.

p. 39. c. 86. τετόλμηκε δὲ πρὸς ὑμᾶς εἰπεῖν ὁ κατήγορος ὡς ἀπὸ τῶν ἱερῶν ἐγὼ Κριτόβουλον ἀπήλασα [τὸν πρεσβευτὴν τὸν παρὰ Κερσοβλέπτου] παρόντων κτέ.

Postea adscripta e capite 83 et 84. quae uncis inclusi: Aeschines ista statim post Κριτοβ. scripsisset, sed nec repetiit quae modo dixerat et librarius alieno loco addidit.

p. 46. c. 136. — καὶ τῷ μὴ βούλεσθαι δύναμιν ἀνθρώπων ἀπίστων ἐπασκῆσαι;

Leg. ἐπαυξῆσαι.

p. 48. c. 153. — ὃς τοιοῦτον ἔπλασε τὸ περὶ τὴν Ὀλ. γυναῖκα ψεῦδος, κτέ.

Lege ἐπλάσατο περὶ τὴν Ὀλ. γυναῖκα ψεῦδος. Praecedunt haec καὶ προστίθησι — ὄνομα πλασάμενος κτέ. Cf. Xenoph. Anab. II. 6, 26. vide notam C. G. Krüger ad h. l. — Cf. et de Falsa Leg. p. 47. cap. 147.

p. 52. c. 177. τὸ μὲν τῆς δημοκρατίας ὄνομα [οὐ τοῖς ἤθεσιν ἀλλὰ τῇ κολακείᾳ] θεραπεύοντες, καταλύοντες δὲ τὴν εἰρήνην ἐν ᾗ ἡ δημ. σώζεται κτέ.

Dele ista quae uncis inclusi, quae nihil significant; opponuntur τὸ μὲν — ὄνομα θερ. et καταλ. δὲ κτέ. Cf. Demosth. Philipp. III. p. 112 fin. Cf. et Aesch. p. 89. c. 248 et c. 251.

Oratio adv. Ctesiphontem.

p. 59. c. 41. γιγνομένων γὰρ τῶν ἐν ἄστει τραγῳδῶν ἀνεκήρυττόν τινες, [οὐ πείσαντες τὸν δῆμον,] οἱ μὲν ὅτι στεφανοῦνται κτέ.

Delenda esse οὐ π. τ. δ. monent seqq. καὶ ταῦτ' ἔπραττον οὐ — πείσαντες — ἀλλ' αὐτοὶ προελόμενοι ἄνευ δόγματος ὑμετέρου.

p. 64. c. 71. *καὶ ὁ δῆμος ἀπῆλθε τοιαύτην τινὰ δόξαν εἰληφὼς, ὡς ἔσται μὲν ἡ εἰρήνη, περὶ δὲ συμμαχίας οὐκ ἄμεινον εἴη διὰ τὴν τῶν Ἑλλήνων παράκλησιν βουλεύσασθαι, ἔσται δέ κοινῇ μετὰ τῶν Ἑλλήνων ἁπάντων.*

Constructio verborum haec est *ὡς ἔσται μὲν ἡ εἰρήνη — ἔσται δὲ κοινὴ τῶν Ἑλλ. ἁπ.* ita enim legendum: quod ad sensum vid. c. 70. Cf. c. 69. *ἀνεγνώσθη δόγμα κοινὸν τῶν συμμάχων.* De Falsa L. p. 36. c. 60. *ὅ τι δ' ἂν βουλεύσηται ὁ δῆμος, τοῦτ' εἶναι κοινὸν δόγμα τῶν συμμάχων.*

p. 64. c. 77. *ἑβδόμην δ' ἡμέραν τῆς θυγατρὸς αὐτῷ τετελευτηκυίας, [πρὶν πενθῆσαι καὶ τὰ νομιζόμενα ποιῆσαι] στεφανωσάμενος καὶ λευκὴν ἐσθῆτα λαβὼν, κτέ.*

Verbis *στεφ. καὶ λευκὴν ἐσθῆτα λαβὼν* illud ipsum, quod librarius adscripsit narratur. Cf. Lysias p. 93. c. 14. *ἔδοξε δέ μοι — τὸ πρόσωπον ἐψιμυθιῶσθαι, τοῦ ἀδελφοῦ τεθνεῶτος οὔπω τριάκονθ' ἡμέρας:* Glossemati ne sensus quidem inest; scribere saltem librarius debuisset *οὐκ ἀποπενθήσας οὐδὲ τὰ ν. ποιήσας ἀλλὰ κτέ.*

p. 67. c. 94. *ὥστε — τὰ δέκα τάλαντα, ὁρώντων, φρονούντων, βλεπόντων ἔλαθον ὑμῶν ὑφελόμενοι, κτέ.*

Lege *παρόντων, φρον. βλεπόντων.*

p. 71. c. 126. *καὶ πάλιν ἐν τῷ αὐτῷ ψηφίσματι πολὺ καὶ σαφέστερον καὶ πικρότερον σύγγραμμα γράφει· »τὸν ἱερομνήμονα" φησὶν »τῶν Ἀθηναίων κτέ.*

Delet Dobraeus recte *σύγγραμμα*; sed et *γράφει* nobis omittendum videtur; hoc modo locus legendus est *καὶ πάλιν ἐν τῷ αὐτῷ ψ. (πολὺ καὶ σαφέστερον καὶ πικρότερον,) «τὸν ἱερομνήμονα" φησὶν «τῶν Ἀθ.* Si Aeschinis esset *τὸ γράφει* addidisset conjunctionem *γὰρ* post *φησίν.*

p. 75. c. 156. *μηδ' ὑπομιμνήσκετε τῶν ἀνιάτων καὶ ἀνηκέστων κακῶν.*

Verborum ἀνιάτων ἀνηκέστων alterutrum est glossema; oratoris esse ἀνηκ. crediderim quoniam saepius hoc utitur v. c. τὴν πόλιν ἀνηκέστοις κακοῖς περιβαλὼν, p. 86. c. 226. Hesych. ἀνήκεστον, ἀνίατον. — Cf. tamen p. 69. c. 115.

p. 84. c. 216. λέγων ὡς ἐγὼ τὴν γραφὴν οὐχ ὑπὲρ τῆς πόλεως ἐγραψάμην ἀλλ' ἐνδεικνύμενος Ἀλεξάνδρῳ [διὰ τὴν πρὸς αὐτὸν ἔχθραν.]

Dele quae uncis inclusi, quae adscripsit librarius non intelligens ἐνδ. cf. c. 219. ἣν οὐχ ὑπὲρ τῆς πόλεως ἀλλ' ὑπὲρ τῆς πρὸς Ἀλέξανδρον ἐνδείξεώς με φῂς ἀπενεγκεῖν, ἔτι Φιλίππου ζῶντος κτέ.

p. 83. c. 203. ἐγὼ δὲ πῶς κατηγόρηκα; — οὔτε τὸν ἴδιον βίον τὸν Δημ. πρότερον διεξῆλθον — ἄφθονα δήπου καὶ πολλὰ ἔχων λέγειν, ἢ πάντων γ' ἂν εἴην ἀπορώτατος· ἀλλὰ κτέ.

Lege ἄφθ. δ. κ. π. ἔχων λέγειν· ἢ πάντων γ' ἂν εἴην ἀτοπώτατος: male haec librarii ad praecedentia traxerunt.

p. 88. c. 246. ἐὰν ἐπερωτῶσιν ὑμᾶς οἱ νεώτεροι πρὸς ποῖον χρὴ παράδειγμα αὐτοὺς τὸν βίον ποιεῖσθαι, τί κρινεῖτε;

Leg. videtur τί καὶ ἐρεῖτε;

p. 89. c. 247. ὡς οὖν μὴ μόνον κρίνοντες ἀλλὰ καὶ θεωρούμενοι, οὕτω τὴν ψῆφον φέρετε, εἰς ἀπολογισμὸν τοῖς νῦν μὲν οὐ παροῦσι τῶν πολιτῶν, ἐπερησομένοις δ' ὑμᾶς τί ἐδικάζετε.

Pro εἰς ἀπολογισμὸν a. g. m. εἰς ἀπολογίαν, haec ipsa verba librarii esse videntur quae non habent unde pendeant, constructio enim est θεωρ. — τοῖς κτέ. Cf. p. 90. c. 257.

THEOPHRASTI CHARACTERES.

(Cf. Edit. D. Frederici Astii. — Lips. 1826.)

Cap. II. Περὶ κολακείας.

lin. 16. καὶ λέγοντος δ' αὐτοῦ τι, τοὺς ἄλλους σιω-

πᾶν κελεῦσαι, καὶ ἐπαινέσαι δὲ ἀκούοντος, καὶ ἐπισημήνασθαι δὲ, εἰ παύεται »'Ορθῶς!"

Delendum ὀρθῶς, quam adjectam vocem τὸ ἐπισημήνασθαι non admittit, cf. v. c. Aeschin. de Falsa Leg. p. 52. c. 49. Pro ἀκούοντος legendum esse ᾄδοντος me monuit C. G. Cobet: in codd. legitur ἄκοντος.

C. XXVIII. Περὶ κακολογίας.

l. 12. Παλατ. ἀλλ' ὥσπερ αἱ γυναῖκες (ἴσ. ὥσπερ κύνες αἱ γυναῖκες) ἐν ταῖς ὁδοῖς συνέχονται.

C. G. Cobet emendat συνέρχονται.

C. XXX. Περὶ αἰσχροκερδείας.

l. 32. καὶ τὸν 'Ανθεστηριῶνα μῆνα ὅλον μὴ πέμπειν αὐτοὺς εἰς τὰ μαθήματα, διὰ τὸ θέας εἶναι πολλὰς, ἵνα μὴ τὸν μισθὸν ἐκτίνῃ.

Verba διὰ τὸ θέας εἶναι πολλὰς, librarii sunt. Caeterum cf. nota Astii.

C. XVIII. Περὶ ἀπιστίας.

καὶ θοιμάτιον δ' ἐκδοῦναι δεινός, οὐχ ὃς βέλτιστα ἐργάζεται, ἀλλ' οὗ ἂν ᾖ ἄξιος ἐγγυητής.

Lege ἐκδοῦναι πλῦναι deleto δεινός, cf. c. XXX. καὶ ἱμάτιον ἐκδοῦναι πλῦναι. C. XXII. ὅταν ἐκδῷ θοιμάτιον ἐκπλῦναι (πλῦναι lege).

Ibid. καὶ τὸν παῖδα δὲ τὸν ἀκολουθοῦντα κελεύειν αὐτοῦ ὄπισθεν μὴ βαδίζειν, ἀλλ' ἔμπροσθεν, ἵνα φυλάττηται αὐτὸν, μὴ ἐν τῇ ὁδῷ ἀποδράσῃ. (lege ἀποδρᾷ.)

Miror quod nullus interpres animadvertit, φυλάττεσθαι medium hic stare non posse; Aristoph. Vesparum. vs. 69.

Οὗτος φυλάττειν τὸν πατέρ' ἐπέταξε νῷν
ἔνδον καθείρξας, ἵνα θύραζε μὴ 'ξίῃ.

C. XIII. Περὶ περιεργίας.

l. 9. καὶ τὸν στρατηγὸν δὲ προσελθὼν ἐρωτῆσαι, πότε μέλλει παρατάττεσθαι, καὶ τί μετὰ τὴν αὔριον παραγγελεῖ.

Correxi vitiosum παραγγέλλει.

C. XVI. Περὶ δεισιδαιμονίας.

l. 12. καὶ ἐὰν μῦς θύλακον ἀλφίτων διαφάγῃ, κτὲ.

Lege διατράγῃ.

Ibid. fin. καὶ ἐπὶ ταῖς τριόδοις ἀπελθὼν κατὰ κεφαλῆς λούσασθαι, καὶ ἱερείας (lege ἱερέα) καλέσας, σκίλλῃ ἢ σκύλακι κελεῦσαι αὐτὸν περικαθῆραι· μαινόμενόν τε ἰδὼν ἢ ἐπίληπτον, φρίξας εἰς κόλπον πτύσαι.

Pro σκίλλῃ ἢ σκύλακι lege σκίλλῃ καὶ δᾳδὶ, ἢ pro καὶ notum est confundi. Clemens. Alexandr. Strom. VII. p. 303. Sylb. fragmentum citat Diphili hoc;

Προιτίδας ἁγνίζων κούρας καὶ τὸν πατέρ' αὐτῶν,
Προῖτον 'Αβαντιάδην, καὶ γραῦν πέμπτην ἐπὶ τοῖσδε,
δᾳδὶ μιᾷ σκίλλῃ τε μιᾷ, κτὲ.

Lucianus in Alexandro T. II. p. 253. (cf. Edit. C. Jacobitz.) ..... οὐδὲ εἰδὼς, — ὅσων ἀγαθῶν τὸ βιβλίον ἐκεῖνο τοῖς ἐντυγχάνουσιν αἴτιον γίγνεται, — νοῦν δὲ καὶ ἀλήθειαν ἐντιθὲν καὶ καθαῖρον ὡς ἀληθῶς τὰς γνώμας οὐχ ὑπὸ δᾳδὶ καὶ σκίλλῃ καὶ ταῖς τοιαύταις φλυαρίαις. Recte Reitzius οὐ δᾳδί. Animadvertendum in B. C. T. V. legi οὐχ ὕδατι. Idem in Menippo T. I. p. 466. ἐπεὶ δ' ἅλις εἶχε τῆς προδιαιτήσεως, περὶ μέσας νύκτας ἐπὶ τὸν Τίγρητα ποταμὸν ἀγαγὼν ἐκάθηρέ τέ με καὶ ἀπέμαξε καὶ περιήγνισε δᾳδίοις (δᾳδὶ V.) καὶ σκίλλῃ. Quae omnia quum indicent σκίλλαν καὶ δᾷδα junctim in hac re semper adhibitas, non opus est Astium refutare qui σκύλακι sanum putans hoc de περισκυλακισμῷ explicat. Caeterum consuetudo Graecorum in hisce rebus erat ter in gremium spuendi, quare suspicio mihi orta τρὶς post φρίξας omissum: cf. Theocritus Bucol. VI. vs. 39.

ὡς μὴ βασκανθῶ δὲ, τρὶς εἰς ἐμὸν ἔπτυσα κόλπον, κτὲ.

Cf. Idem. Carm. XX. vs. 11. Lucianus loco modo citato, μετὰ δ' οὖν τὴν ἐπῳδὴν τρὶς ἂν μου πρὸς τὸ πρόσωπον ἀποπτύσας κτὲ. Tibullus Eleg. L. I, 2, vs. 95.

Hunc puer, hunc juvenis turba circumterit arcta;
Despuit in molles et sibi quisque sinus.

Videtur leg. Ter spuit etc.

LUCIANUS.

(Cf. Edit. Caroli Jacobitz.)

T. I. p. 190. *Promethei.*

ΠΡΟΜ. Ἐγὼ μὲν οὐκ ἂν φμην καὶ περὶ τῆς κλοπῆς τὸν Ἑρμῆν ἐθελῆσαι ἂν εἰπεῖν οὐδ' ὀνειδίειν μοι τὸ τοιοῦτον ὁμοτέχνῳ ὄντι.

Lege ὁμότεχνόν γ' ὄντα.

Ibid. p. 516. *Libri qui inscribitur Charon.*

ἤδη ποτὲ πομφόλυγας ἐν ὕδατι ἐθεάσω ὑπὸ κρουνῷ τινι καταράττοντι ἀνισταμένας; τὰς φυσαλίδας λέγω, ἀφ' ὧν ξυναγείρεται ὁ ἀφρός· ἐκείνων τοίνυν τινὲς μὲν μικραί εἰσι καὶ αὐτίκα ἐκραγεῖσαι ἀπέσβησαν, κτὲ.

Verba τὰς φυσαλίδας — ἀφρός glossema sapiunt, cujus auctor scripserat λέγει, quod dein in λέγω mutatum est. Hesych. πομφόλυγες — φυσήματα ὕδατος.

Ibid. p. 536. in. *De Sacrificiis.*

— ὁ δὲ πένης ἱλάσατο τὸν θεὸν φιλήσας μόνον τὴν αὐτοῦ δεξιάν.

E lectione CEICAC codd. ACFM. pro φιλήσας, C. G. Cobet reponit κύσας.

T. II. p. 174. in. *Libri qui inscr.* Ἀποκηρυττόμενος.

— οἱ μεμηνότες δὲ διὰ τὴν ἐλευθερίαν τοῦ νοῦ δυσάγωγοι καὶ δυσηνιόχητοι καὶ τῷ ἰατρῷ ἐπισφαλεῖς καὶ τῇ θεραπείᾳ δυσκαταγώνιστοι.

Legendum videtur ἀβελτερίαν. Paucis interjectis pergit auctor, ὅταν γοῦν πολλάκις ποιήσωμεν ἤδη πλησίον γενέσθαι τοῦ τέλους καὶ ἐλπίσωμεν, ἐμπεσόν τι μικρὸν ἁμάρτημα, — ἅπαντα ἀνέτρεψε, κτέ. Pro ΠΟΙΗCΩΜΕΝ lege ΟΙΗΘΩΜΕΝ.

Ib. p. 466. fin. *Imaginum.*

καὶ φιλομειδῆ δὲ Ὅμηρος ποιήσει καὶ λευκώλενον καὶ ῥοδοδάκτυλον, καὶ ὅλως τῇ χρυσῇ Ἀφρο-

δίτῃ εἰκάσει πολὺ δικαιότερον ἢ τὴν τοῦ Βρισέως.

Ex Homero pro *τοῦ Βρισέως* legendum videtur *Τυνδάρεως* cf. Iliad. Γ. vs. 121. 158.

Ib. p. 569. ***Asini.***

Μεῖνόν με, ἔφη, αὐτοῦ, καὶ τὴν θύραν συγκλείσασα ᾤχετο εἴσω πάλιν· καί ποτε ἐξελθοῦσα κελεύει ἡμᾶς εἰσελθεῖν.

Lege *καὶ ἤδη ποτέ.*

Ib. p. 570. fin. τὸ δὲ δεῖπνον οὐ σφόδρα λιτόν· ὁ δ' οἶνος ἡδὺς καὶ παλαιὸς ἦν.

Lege *τὸ δὲ δ. ἦν σφόδρα λιτόν· ὁ δ' οἶνος ἡδὺς καὶ παλαιός.*

T. III. p. 271. fin. ***Libri qui inscr. Navigium seu Vota.***

ΣΑΜ. Ἔτι γὰρ Ἀθήνησιν, ὦ μακάριε, εἶναι δοκεῖς, ὃς ἀμφὶ Βαβυλῶνα ἐν τῷ πεδίῳ πρὸ τῶν τειχῶν ἐν τοσούτοις στρατιώταις κάθησαι περὶ τοῦ πολέμου διασκοπούμενος;

Λυκ. Ὑπέμνησας. ἐγὼ δὲ νήφειν ᾤμην καὶ σὺ παρὰ τὸ φανεῖσθαι τὴν γνώμην.

Pro *ὑπέμνησας* lege: *Εὖ γ' ὑπέμνησας*, dein ex unciali scriptura ΚΑΙΣΤΠΑΡΑΤΟΦΑΝΕΙΣΘΑΙ, *ἐγὼ δὲ νήφειν ᾤμην καὶ ὕπαρ ἀποφαίνεσθαι τὴν γνώμην.*

Ibid. p. 396. fin. ***Libri qui inscr. Cronosolon.***

Πρὸ πολλοῦ τῆς ἑορτῆς οἱ πλούσιοι γραφόντων μὲν ἐς πινάκιον ἑκάστου τῶν φίλων τοὔνομα, ἐχόντων δὲ καὶ ἀργύριον ἕτοιμον — καὶ ἐσθῆτα τῆς οὔσης τὴν περιττὴν καὶ ὅση παχυτέρα ἢ κατ' αὐτοὺς κατασκευή, καὶ τῶν ἀργυρῶν οὐκ ὀλίγα.

Lege *καὶ τὴν ἐσθῆτα τὴν περιττὴν καὶ ὅση παχυτέρα ἢ κατ' αὐτούς, καὶ τῶν ἀργυρωμάτων οὐκ ὀλίγα.* Cf. p. 411. ubi legitur, *ἐκέλευόν με ἀναγκάσαι ὑμᾶς ἐσθήτων τε ὧν ἔχετε μεταδοῦναι αὐτοῖς, εἴ τινες περιτταὶ καὶ παχύτεραι ἢ καθ' ὑμᾶς.* Cf. Menandri fragm. *ἐξ* ΥΜΝΙΔΟΣ, *ἀλλὰ τἀργυρώματα ἥκω λαβεῖν βουλόμενος*: apud Athenaeum L. VI. p. 231. a.

Ibid. p. 413. ***Epistolarum Saturnalium.***

ἰδόντων οὖν πολλοὶ καὶ θαυμασάντων ὑμῶν τὸν ἄργυρον καὶ τὰς τραπέζας καὶ προπινόντων φιλοτησίας, (*καὶ* adde) *μεταξὺ πίνοντες περισκοπούντων τὸ ἔκπωμα καὶ τὸ βάρος ἱστάντων αὐτοὶ διαβαστάσαντες καὶ τῆς ἱστορίας τὸ ἀκριβὲς καὶ τὸν χρυσὸν ὅσος, ὃς ἐπανθεῖ τῇ τέχνῃ.*

Si bene memini alicubi legi a viro erudito jam emendatum *τορείας* pro *ἱστορίας*. Quod sequitur *τὸν χρ.* etc. corruptum, nec fere aliud quid sequi potest praeter *τὴν χάριν ἣ ἐπ. τῇ τέχνῃ*. Cf. T. II. p. 466 fin. T. III. p. 72. fin. Sed et alia excidisse videntur.

Ibid. p. 548. fin. *Cynici.*

εἰ μὲν δεῖ ἑνὸς ἰδίου σχήματος τοῖς ἀγαθοῖς, τί πρέποι ἂν μᾶλλον ἢ τοῦθ' ὅπερ ἀναιδέστατον τοῖς ἀκολάστοις ἐστὶ, καὶ ὅπερ ἀπεύξαιντ' ἂν οὗτοι μάλιστ' ἔχειν;

Leg. videtur *ἀηδέστατον*.

ANNOTATIONES CRITICAE

IN

ARISTOPHANEM ET XENOPHONTEM.

SCRIPSIT

R. B. HIRSCHIG.

ANNOTATIONES CRITICAE

IN

ARISTOPHANEM.

ALTERUM SPECIMEN EMENDATIONUM IN ARISTOPHANIS VESPIS.

85 sqq.

ἄλλως φλυαρεῖτ'· οὐ γὰρ ἐξευρήσετε.
εἰ δὴ 'πιθυμεῖτ' εἰδέναι, σιγᾶτέ νυν·
[φράσω γὰρ ἤδη τὴν νόσον τοῦ δεσπότου.]
φιληλιαστής ἐστιν ὡς οὐδεὶς ἀνήρ,
ἐρᾷ τε τούτου κτέ.

at non est dominus, qui aegrotat, νόσον γὰρ ὁ πατὴρ ἀλλόκοτον αὐτοῦ νοσεῖ (vs. 71), uti modo spectatoribus narraverat Xanthias. Sed et hic in argumenti enarratione et dein per totam fabulam filius dicitur ὁ δεσπότης. Itaque tertium versum reddendum interpolatori judicamus. Si interpolator scripsisset, vel potius, si salvo metro scribere potuisset τοῦ πατρὸς aut γέροντος, fortasse semper latuisset. Nunc autem, semel eo indicato, nemo non videt versu, de quo agitur, nihil indigere seriem orationis. Post verba enim σιγᾶτέ νυν nullis aliis opus est, quibus denuo transitus fiat ad morbi descriptionem. Atque hoc nunc alterum est argumentum, quod superiori accedit. Caeterum metrum quidem nihil habet quod reprehendas, nisi quod omni pedum varietate careat comico senario propria. Est vero versus hic inter senarios qualis quartus horum inter anapaestos Nub. 331. sqq.

οὐ γὰρ μὰ Δί' οἶσθ' ὁτιὴ πλείστους αὗται βόσκουσι σοφιστάς,
θουριομάντεις, ἰατροτέχνας, σφραγιδονυχαργοκομήτας,
κυκλίων τε χορῶν ᾀσματοκάμπτας, ἄνδρας μετεωροφένακας,

[οὐδὲν δρῶντας βόσκουσ' ἀργοὺς, ὅτι ταύτας μουσοποιοῦσιν.]

in quo οὐδὲν δρῶντας βόσκουσ' post αὗται βόσκουσι σοφιστὰς efficiunt constructionem non ferendam: tum ἀργοὺς οὐδὲν δρῶντας imitatorem produnt quam maxime sinistrum versus 116, et pro ταύτας debebat αὐτὰς: tum illud μουσοποιοῦσιν non bene excipitur Strepsiadis verbis ταῦτ' ἄρ' ἐποίουν, qua formula ταῦτ' ἄρα dicturi quod subito novum in mentem venit utuntur, uti docent versus 353 et 394. Neque igitur hic versus est Aristophanis. In iisdem anapaestis paullo superius vs. 263. legitur καὶ τῆς εὐχῆς ὑπακούειν et in 274 ἐπακούσατε δεξάμεναι θυσίαν: in illo autem ἐπακούειν scribendum esse genitivus τῆς εὐχῆς, et in hoc ὑπακούσατε chori responsum ad Socratis preces jubet, quod legitur vs. 360. χαῖρ', ὦ πρεσβῦτα —

φράζε πρὸς ἡμᾶς ὅ τι χρῄζεις·
οὐ γὰρ ἂν ἄλλῳ γ' ὑπακούσαιμεν τῶν νῦν μετεωροσοφιστῶν.

136 sq.

ΒΔ. ὦ Ξανθία καὶ Σωσία, καθεύδετε;
ΞΑ. οἴμοι. ΣΩ. τί ἐστι; ΞΑ. Βδελυκλέων ἀνίσταται.

nisi luditur in voce, uti in nomine proprio Δῆμος saepissime fit in Equitibus, nunquam quod sciam apud Aristophanem, solum nomen domini absentis nedum praesentis a servis appellatur. In versibus proxime praecedentibus poëta sub persona Xanthiae fabulae argumento spectatoribus enarrato tandem nomina subjicit primas partes agentium, patris et filii. Sciolus igitur aliquis bene observasse sibi visus filium esse, de quo sermo est in versu secundo, ejus nomen Βδελυκλέων reposuit pro ὁ δεσπότης: deinde metri caussa ἐσθ' mutatum in ἐστι. Sic enim secundus versus scribendus:

ΞΑ. οἴμοι. ΣΩ. τί ἐσθ'; ΞΑ. ὁ δεσπότης ἀνίσταται.

186. Οὔτις μὰ τὸν Δί' οὔ τι χαιρήσων γ' ἔσει.

pro γ' ἔσει in cod. Rav. est γέ σύ, in Ven. γε σὺ ἔσει. Scytha in Thesm. 1094 nimis lacessitus dicit οὐ καιρήσεις, quod est graviter minitantis. Vide Eqq. 235.

οὔ τοι μὰ τοὺς δώδεκα θεοὺς χαιρήσετον,
ὅτιὴ 'πὶ τῷ δήμῳ ξυνόμνυτον πάλαι.

et 128.ejusdem fabulae.

οὐ χαιρήσεις, ἀλλά σε κλέπτονθ'
αἱρήσω 'γὼ τρεῖς μυριάδας.

et Plut. 64.

οὔ τοι μὰ τὴν Δήμητρα χαιρήσεις ἔτι.

Itaque recepto γὲ, quod salvum in codicibus, corrige: χαιρήσεις γ' ἔτι, uti clamant haec exempla. Tum eodem modo in ultimo exemplo inter χαιρήσεις et ἔτι insere γὲ fidum sodalem τοῦ μὰ τὸν — vel μὰ τὴν —.

233 sqq.

ὦ Στρυμόδωρε Κονθυλεῦ, βέλτιστε συνδικαστῶν,
Εὐεργίδης ἆρ' ἐστί που 'νταῦθ' ἢ Χάβης ὁ Φλυεύς;
πάρεσθ', ὃ δὴ λοιπὸν ἔτ' ἐστιν, ἀππαπαῖ, παπαιάξ,
ἥβης ἐκείνης, ἡνίκ' ἐν Βυζαντίῳ ξυνῆμεν κτέ.

tertii versus metrum laborat in vocibus λοιπὸν ἔτ'. Nonnulli legunt λοιπόν γ' ἔτ'. At levissima ratione illi medeatur transpositis sic vocibus: ὃ δὴ 'τι λοιπόν ἐστιν.

395.

ΒΔ. οὗτος, ἐγείρου. ΣΩ. τί τὸ πρᾶγμ'; ΒΔ. ὥσπερ
φωνή μέ τις ἐγκεκύκλωται.

με saepius post ὥσπερ ponitur, ubi non exspectaras: at sic positum inter φωνὴ et τις nunquam vidi. Quare facillima opera transponens voces emendo: φωνή τίς μ' ἐγκεκύκλωται.

444. καὶ νῦν γε τούτῳ τὸν παλαιὸν δεσπότην —
χειροῦσιν οὐδὲν τῶν πάλαι μεμνημένοι
διφθερῶν κἀξωμίδων, ἃς οὗτος αὐτοῖς ἠμπόλα.

idem mendum supra jam exemtum e versu 907 ubi pro ἧς ἐγραψάμην in codd. est ἣν ἐγρ.: nempe post κἀξωμίδων excidit ὧν et dein ἃς repositum, quo facto male disjunctus versus. Itaque lego, sublato commate, κἀξωμίδων ὧν οὗτος κτέ.

482 sq.

ἀλλὰ νῦν μὲν οὐδὲν ἀλγεῖς· ἀλλ' ὅταν ξυνήγορος
ταὐτὰ ταῦτά σου καταντλῇ καὶ ξυνωμότην καλῇ.

vox ξυνήγορος sine articulo stare non potest. Scribendum ὁ συνήγορος. Si cui sic minus numerosus videatur versus, comparet is versum 495, vel 511 qui sic se habet:

ἀλλ' ἥδιον ἂν
δικίδιον σμικρὸν φάγοιμ' ἂν ἐν λοπάδι πεπνιγμένον.

quamquam fatemur hunc vel minus numerose sonare quam quem correximus. Caeterum de ξυνωμότην pro ξυνωμότας alibi diximus.

605 sq.

ὃ δέ γ' ἥδιστον τούτων ἐστὶν πάντων, οὗ 'γὼ 'πιλελήσμην.
ὅταν οἴκαδ' ἴω τὸν μισθὸν ἔχων, κᾆπειθ' ἥκονθ' ἅμα πάντες
ἀσπάζωνται διὰ τἀργύριον.

illud ἥκονθ' absurdum. In Ven. legitur κᾆθ' εἰσήκονθ', unde fac κᾆτ' εἰσελθόνθ'. Hoc demum est, quod requiritur. Confer versum 560. εἶτ' εἰσελθὼν ἀντιβοληθεὶς κτὲ. et 500 et 579. In versu 614. scribatur ἀλλ' ἤν μοι μὴ ταχὺ μάξῃ. Vide versum 616 μοι μή.

608 sq.

(ὅταν) ἡ θυγάτηρ με
ἀπονίζῃ καὶ τὼ πόδ' ἀλείφῃ καὶ προσκύψασα φιλήσῃ,
καὶ παππίζουσ' ἅμα τῇ γλώττῃ τὸ τριώβολον ἐκκαλαμᾶται.

quomodo filia expiscetur triobolum παππίζουσα fateor me non intelligere. Praeterea aoristus φιλήσῃ hic aliquid incommodi habet. Lege conjunctim: φιλοῦσα καὶ παππίζουσ' ἅμα rel., et nihil supererit difficultatis. Participia similiter cumulata habet versus 560:

εἶτ' εἰσελθὼν ἀντιβοληθεὶς καὶ τὴν ὀργὴν ἀπομορχθείς.

item versus 684 et 685.

650 sq.

χαλεπὸν μὲν καὶ δεινῆς γνώμης καὶ μείζονος ἢ 'πὶ τρυγῳδοῖς,
ἰάσασθαι νόσον ἀρχαίαν ἐν τῇ πόλει ἐντετοκυῖαν.

pro ἐν τῇ πόλει ἐντετοκυῖαν fortasse scriptum fuit οὕτω πολλὴν γεγονυῖαν: quae saltem quod ad litterarum ductus non dissimilia. Sic διαβολὴ apud Platonem Apol. Socr. 24 A. dicitur πολλὴ γεγονυῖα: utrum tamen bene idem de morbo dicatur affirmare nondum ausim. Addam ejusdem generis duas conjecturas. Tmesin habet duriorem versus 437.

εἰ δὲ μὴ τοῦτον μεθήσεις, ἕν τί σοι παγήσεται.

quare pro ultimis verbis scripserim κέντρα σοὐμπαγήσεται. Si enim ις jungis cum ἕν τί habes κέντι et illud οὐ saepissime periit. Sic etiam in versu 1029.

οὐδ' ὅτε πρῶτόν γ' ἦρξε διδάσκειν, ἀνθρωπίσκοις ἐπιθέσθαι.

legerim γ' ἤρξατο ποιεῖν, in cujus locum venerit γ' ἦρξε διδάσκειν, quod antiquum fortasse glossema. Vide Thesm. 173.

παῦσαι βαΰζων· καὶ γὰρ ἐγὼ τοιοῦτος ἦ
ὢν τηλικοῦτος, ἡνίκ' ἠρχόμην ποιεῖν.

682 sq.

οὐ γὰρ μεγάλη δουλεία 'στὶν τούτους μὲν ἅπαντας ἐν ἀρχαῖς
αὐτούς τ' εἶναι καὶ τοὺς κόλακας τοὺς τούτων μισθοφοροῦντας;

μισθοφορεῖν construitur aut cum παρά τινι aut cum παρά τινος: itaque τούτων referendum ad κόλακας et transpositis vocibus corrigendum καὶ τοὺς κόλακας τούτων τοὺς μισθοφοροῦντας;

893.

ΦΙ. τίς ἆρ' ὁ φεύγων οὗτος; ὅσον ἁλώσεται.

hoc est: *quis est ille, qui reus est?* Quaerere autem debet Philocleon: *quis est reus?* Itaque distingue sic:

ΦΙ. τίς ἆρ' ὁ φεύγων; ΒΔ. οὗτος. ΦΙ. ὅσον ἁλώσεται.

vide exemplum in versu 991:

ΦΙ. ὅδ' ἐσθ' ὁ πρότερος; ΒΔ. οὗτος. ΦΙ. αὕτη 'νταῦθ' ἔνι.

deinde in versu 895 scribatur Κύων Κυδαθηναιεύς, ut nomen proprium pro κύων Κ., hoc est Κλέων Κ.

973.

ΦΙ. αἰβοῖ. τί κακόν πότ' ἐσθ' ὅτῳ μαλάττομαι;

verba τί κακόν πότ' ἐσθ' significant: *quid est id, quod* κακὸν *dicitur*, uti apud Platonem Theaet. 151 D. τί ποτ' ἐστὶν ἐπιστήμη. Pro τί repone τὸ et insere τί ante πότ' hoc modo:

ΦΙ. αἰβοῖ. τὸ κακὸν τί πότ' ἐσθ' ὅτῳ μαλάττομαι;

confer versum 1136 hujus comoediae:

τουτὶ τὸ κακὸν τί ἐστι πρὸς πάντων θεῶν;

1016 sq.

ἀδικεῖσθαι γάρ φησιν πρότερος πόλλ' αὐτοὺς εὖ πεποιηκὼς,
τὰ μὲν οὐ φανερῶς, ἀλλ' ἐπικουρῶν κρύβδην ἑτέροισι ποιηταῖς.

Sosias et Xanthias somniis usi alter alteri dicit ἀτὰρ σὺ λέξον πρότερος vs. 15, non vero πρότερον, quoniam alter post hunc dicturus est. Quem locum si comparas cum vs. 1127.

καὶ γὰρ πρότερον ἐπανθρακίδων ἐμπλήμενος
ἀπέδωκ' ὀφείλων τῷ γναφεῖ τριώβολον.

apparet πρότερον significare *antea* et neque hic neque in versu, de quo agitur, de altero quodam cogitandum esse. Quae cum ita sint pro πρότερος reponimus π ρ ό τ ε ρ ο ν et delemus comma post πεποιηκὼς.

1084 sq. (ἐμαχόμεσθ' αὐτοῖσι)

ὑπὸ δὲ τῶν τοξευμάτων οὐκ ἦν ἰδεῖν τὸν οὐρανόν·
ἀλλ' ὅμως ἀπεωσάμεσθα ξὺν θεοῖς πρὸς ἑσπέραν.

ex variis codicum lectionibus R ἐπαυσάμεσθα et V ἐσωζόμεσθα apparet scribas de suo metrum supplere conatos esse: quod sentiens corrector recentiorum nescio quis et metro et sensui occursurus dedit illud ἀπεωσάμεσθα. Sic vero hallucinantes veram lectionem fere ἀπεώσαντο. Nam ἐτρεψάμεσθα unica vox est quae stare hic potest, uti bonae Graecitatis monumenta docent quotiescunque fere pugna in iis describitur. Itaque secundus versus constituatur hac ratione:

ἀλλ' ὅμως ἐ τ ρ ε ψ ά μ ε σ θ α ξὺν θεοῖς πρὸς ἑσπέραν.

1107 sq.

ξυλλεγέντες γὰρ καθ' ἑσμοὺς ὡσπερεὶ τἀνθρήνια
οἱ μὲν ἡμῶν, οὗπερ ἄρχων, οἱ δὲ παρὰ τοὺς ἕνδεκα
οἱ δ' ἐν ᾠδείῳ δικάζουσ' κτὲ.

inter οὗπερ ἄρχων et οἱ δ' ἐν ᾠδείῳ ferri non potest π α ρ ὰ τ ο ὺ ς ἕνδεκα, sed quantocius dativus reponatur παρὰ τοῖς ἕνδεκα.

1133 sq.

ἔπειτα παῖδας χρὴ φυτεύειν καὶ τρέφειν

ὅθ' οὑτοσί με νῦν ἀποπνῖξαι βούλεται;

scripsi in annotationibus meis ad Vespas *fortasse praestat* εἶθ' οὑτοσί με. At postea comperi haec esse quam sanissima. Vid. Ran. 21. sq.

εἶτ' οὐχ ὕβρις ταῦτ' ἐστὶ καὶ πολλὴ τρυφή,
ὅτ' ἐγὼ μὲν ὢν Διόνυσος, υἱὸς Σταμνίου,
αὐτὸς βαδίζω καὶ πονῶ τοῦτον δ' ὀχῶ.

1167. ΦΙ. *κακοδαίμων ἐγὼ,*
ὅστις ἐπὶ γήρᾳ χίμετλον οὐδὲν λήψομαι.

pro ἐπὶ γήρᾳ Cod. V sec. C. habet ἐπιγήρω, in quo inest manifestissimum verae lectionis vestigium, hujus ἐπὶ γήρως. Similiter eodem sensu passim obvium ἐπὶ τοῦ βίου, ἐφ' ἥβης, ἐπὶ νεότητος. Vide versus 1197 sqq.

ἀλλ' ἕτερον εἰπέ μοι· παρ' ἀνδράσι ξένοις
πίνων σεαυτοῦ ποῖον ἂν λέξαι δοκεῖς
ἐπὶ νεότητος ἔργον ἀνδρικώτατον;

et Eqq. 521. sqq.

πάσας δ' ὑμῖν φωνὰς ἱεὶς καὶ ψάλλων καὶ πτερυγίζων
καὶ λυδίζων καὶ ψηνίζων καὶ βαπτόμενος βατραχείοις
οὐκ ἐξήρκεσεν, ἀλλὰ τελευτῶν ἐπὶ γήρως, οὐ γὰρ ἐφ' ἥβης,
ἐξεβλήθη πρεσβύτης ὤν, ὅτι τοῦ σκώπτειν ἀπελείφθη.

Caeterum in versu 1305 scribendum esse ἐνήλλετ', cuique apparet.

1331 sqq. ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.
ἦ μὴν σὺ δώσεις αὔριον τούτων δίκην
ἡμῖν ἅπασι, κεἰ σφόδρ' εἶ νεανίας·
ἀθρόοι γὰρ ἥξομέν σε προσκαλούμενοι.

haec Bdelycleoni tribuere absurdum. Sunt ΚΑΤΗΓΟΡΟΙ, qui hic loquuntur.

1350.
πολλοῖς γὰρ ἤδη χἀτέροις αὔτ' εἰργάσω.

pro dativis πολλοῖς et χἀτέροις constans usus requirit accusativos πολλοὺς et χἀτέρους. Sexcenta occurrent lectori exempla.

1423 sqq.
ἀλλ' ἐλθὲ δευρί· πότερον ἐπιτρέπεις ἐμοί,

ὅ τι χρή μ' ἀποτίσαντ' ἀργύριον τοῦ πράγματος
εἶναι φίλον τὸ λοιπὸν, ἢ σύ μοι φράσεις;

In editione mea Vesparum punctum posui post δευρὶ et pro πρότερον reposui πότερον. Nunc autem liquet mihi, jam Dawesium eodem modo haec correxisse et Brunckium jam voluisse in 970 οἰκουρεῖν et Porsonum in 1062 ἀλκιμώτατοι et Reiskium in 1418 καλέσῃ. Quod si censor in diariis Gottingensibus m. Febr. a. 1848. exploravisset et monuisset, hoc demum jure ac merito mihi vitio vertere potuisset atque hactenus saltem bene rem gessisset. Nam vix dubito, quin censor ille idemque auctor conjecturae ad Vesp. 94. τὴν ψῆφον δέφειν, aliarumque similium, festinantius censoris munere functum se esse professurus sit, si exempli gratia in versu Vesp. 968. attenderit ad repetitum καὶ, aut in annotatione ad Thesmoph. 509. ad verba *prorsus damnandum censeo*, suppleverit verba sponte intelligenda *in senariis non tragicis*, aut Pac. 644. ἐτύπτεθ' viderit accipiendum esse pro ἐ τ ύ π τ ε τ ε uti clamat praecedens ἐσπαράττετε, non vero pro ἐτύπτετο, et sic porro. Quae pace criticorum hoc loco dicta sunto. Transeo ad Xenophontem. Quum autem longum sit tota ejus opera percurrere, nunc speciminis tantum ergo locos quosdam expediam, alias plura daturus. Ab Hellenicis initium faciamus.

EMENDATIONUM SPECIMEN IN XENOPHONTE.

HELLENICA.

LIB. VI. CAP. III.

§. 4. Ὦ ἄνδρες Λακεδαιμόνιοι, τὴν μὲν προξενίαν ὑμῶν οὐκ ἐγὼ μόνος, ἀλλὰ καὶ πατρὸς πατὴρ πατρῴαν ἔχων παρεδίδου τῷ γένει.

post verba τὴν μὲν προξενίαν ὑμῶν οὐκ ἐγὼ μόνος, si supples ἔχων παραδίδωμι adhibendo ellipsin inusitatam, nullum tamen commodum efficies sensum. Excidisse censeo ἔχω post μόνος et auctorem scripsisse — οὐκ ἐγὼ μόνος ἔχω, ἀλλὰ κτέ.

§. 5. καὶ σωφρόνων μὲν δήπου ἐστὶ, μηδὲ, εἰ μικρὰ τὰ διαφέροντα εἴη, πόλεμον ἀναιρεῖσθαι.

in quibusdam editionibus legitur μηδὲ εἰ μὴ μικρὰ τὰ, quae est lectio quorumdam codicum. Ex qua ob orationem indirectam retine illud μὴ et repone μεγάλα pro μικρὰ, rejecto hoc ut additamento. Memor. 2; 3, 5. ἀλλ' εἰ μὲν, ὦ Σώκρατες, μὴ μέγα εἴη τὸ διάφορον, ἴσως ἂν δέοι φέρειν τὸν ἀδελφὸν καὶ μὴ μικρῶν ἕνεκα φεύγειν: in quo loco scribe τὸ διαφέρον pro τὸ διάφορον.

§. 6. εἰ δ' ἄρ' ἐκ θεῶν πεπρωμένον ἐστὶ πολέμους ἐν ἀνθρώποις γίγνεσθαι, ἡμᾶς δὴ χρὴ ἄρχεσθαι μὲν αὐτοῦ ὡς σχολαίτατα· ὅταν δὲ γένηται, καταλύεσθαι ᾗ δυνατὸν τάχιστα.

post καταλύεσθαι per ellipsin usitatissimam intelligendum esse αὐτὸν nempe πόλεμον clamat constructio et sensus. At §. 15. ὅτι μὲν πόλεμοι — καταλύονται passive usurpatur καταλύεσθαι, cujus activum legitur apud Aristophanem Lys. 112.

ἐθέλοιτ' ἂν οὖν, εἰ μηχανὴν εὕροιμ' ἐγώ,
μετ' ἐμοῦ καταλῦσαι τὸν πόλεμον;

Anab. 5; 7, 27. al. Itaque corrigendum καταλῦσαι.

§. 8. καὶ τούτων τῶν ἀρχόντων ἐπιμελεῖσθε, οὐχ ὅπως νομίμως ἄρχωσιν, ἀλλ' ὅπως δύνωνται βίᾳ κατέχειν τὰς πόλεις· ὥστ' ἐοίκατε τυραννίσι μᾶλλον ἢ πολιτείαις ἡδόμενοι.

ἔοικα construitur aut cum infinitivo Memor. 4; 3, 12. παντάπασιν ἐοίκασιν, ὦ Σώκρατες, οἱ θεοὶ πολλὴν τῶν ἀνθρώπων ἐπιμέλειαν ποιεῖσθαι, aut cum dativo participii. Ibid. §. 8. νὴ τὸν Δί', ἔφη, καὶ ταῦτα παντάπασιν ἔοικεν ἀνθρώπων ἕνεκα γιγνομένοις. Cum autem tertia constructio non detur et haec requiratur, scribatur ἡδομένοις. Eadem occurrit Cyrop. 3; 1, 14. et passim apud Xenophontem.

§. 9. ἐπεὶ δὲ παρελάβετε τὴν Καδμείαν, οὐδ' αὐτοῖς Θηβαίοις ἐπετρέπετ' αὐτονόμους εἶναι.

sed Καδμεία dicitur §. 11. καταληφθεῖσα et 5; 2, 35. τοῖς Λακεδαιμονίοις ἔδοξε τὴν ἀκρόπολιν, ὥσπερ κατείληπτο, φυλάττειν. Itaque scribendum κατελάβετε: a παραλαβεῖν enim omnis vis et dolus abest.

§. 10. οὐ μέντοι οὕτω γιγνώσκω, ὡς τοῖς ἁμαρτάνουσιν οὐδέποτ' ἔτι χρηστέον.

id est *non tamen ita censeo, numquam amplius utendum esse iis, qui peccaverunt:* nempe si restitueris ἁμαρτοῦσιν.

§. 11. ὧν ἦν καὶ ἡ καταληφθεῖσα ἐν Θήβαις Καδμεία.

rejice voces ἐν Θήβαις. Si deinde alibi facta enumerabantur, fortasse ferri poterant.

§. 13. τί μήν ἐστιν; εὔδηλον, ὅτι τῶν συμμάχων τινὲς οὐκ ἀρεστὰ πράττουσιν ἡμῖν, ἢ ὑμῖν ἀρεστά.

interpungo τί μήν; ἐστὶν κτἑ. quamquam reliqua non intelligere me fateor neque expedire posse.

§. 14. εἰ οὖν ἡμεῖς φίλοι γενοίμεθα, πόθεν ἂν εἰκότως

χαλεπόν τι προσδοκήσαιμεν; καὶ γὰρ δὴ κατὰ γῆν μὲν τίς ἂν, ὑμῶν φίλων ὄντων, ἱκανὸς γένοιτο ἡμᾶς λυπῆσαι; κατὰ θάλαττάν γε μὴν τίς ἂν ὑμᾶς βλάψαι τι, ἡμῶν ὑμῖν ἐπιτηδείων ὄντων;

inserendum ἡμῖν inter ὑμῶν et φίλων ὄντων cuique monito luce clarius apparet.

§. 15. τί οὖν δεῖ ἐκεῖνον τὸν χρόνον ἀναμένειν, ἕως ἂν ὑπὸ πλήθους κακῶν ἀπείπωπεν μᾶλλον, ἢ οὐχ ὡς τάχιστα πρίν τι ἀνήκεστον κακὸν γενέσθαι, τὴν εἰρήνην ποιήσασθαι;

μᾶλλον ad ἀπείπωπεν referri nequit et vetant quae praecedunt §. 13. haec ὅτι μὲν οὐκ ἀποροῦντες, γνοίητ' ἂν, εἰ μὲν βούλεσθε, πρὸς τὰ κατὰ θάλατταν ἰδόντες, εἰ δὲ βούλεσθε, πρὸς τὰ κατὰ γῆν ἐν τῷ παρόντι. Verum μᾶλλον cum ἢ ad τί δεῖ ἀναμένειν referendum est. Scilicet pessumdata est concinnitas Attica, quae postulat ἀλλ' οὐχ pro μᾶλλον ἢ οὐχ. Semel facto μᾶλλον ex ἀλλ' dein additum ἤ. Accedant exempla manifestissima 7; 4, 25. τί δεῖ ἡμᾶς, ὦ ἄνδρες, μάχεσθαι ἀλλ' οὐ σπεισαμένους διαλυθῆναι; Anab. 2; 1, 10. θαυμάζω πότερα ὡς κρατῶν βασιλεὺς αἰτεῖ τὰ ὅπλα ἢ ὡς διὰ φιλίαν δῶρα· εἰ μὲν γὰρ ὡς κρατῶν, τί δεῖ αὐτὸν αἰτεῖν ἀλλ' οὐ λαβεῖν ἐλθόντα; et Cyrop. 2; 2, 19. καὶ τί δεῖ, ἔφη ὁ Χρυσάντας, ἐμβαλεῖν λόγον περὶ τούτου ἀλλ' οὐχὶ προειπεῖν, ὅτι οὕτω ποιήσεις;

§. 16. ἀλλὰ μὴν οὐδ' ἐκείνους ἔγωγ' ἐπαινῶ, οἵτινες, — οὐδέ γε τῶν κυβευτῶν, οἵτινες αὖ, ἐὰν ἕν τι ἐπιτύχωσι, περὶ διπλασίων κυβεύουσιν.

illud ἐπιτύχωσι in recentioribus editionibus receptum video pro ἀποτύχωσι. Illo autem recepto bis idem dicit Callistratus, nempe: *non laudo eos, qui in certaminibus gloriam consecuti non contenti sunt, neque eos, qui in alea lucrati* — debet vero *neque eos, qui, cum in alea perdiderint — non cavent ne plura vel potius omnia amittant.* Sed quid multa? τὸ πρᾶγμα φανερόν ἐστιν, αὐτὸ γὰρ βοᾷ. Itaque ἀποτύχωσι recuperet locum suum.

§. 17. ἃ χρὴ καὶ ἡμᾶς ὁρῶντας εἰς μὲν τοιοῦτον ἀγῶνα

μηδέποτε καταστῆναι ὥστ' ἢ πάντα λαβεῖν ἢ πάντ' ἀποβαλεῖν.

scribendum ὥστ' ἢ pro ὥστε: nam pariter improbatur utrumque extremum ac nimium. Ἀλλ' οὐδὲν οἷόν ἐστ' ἀκοῦσαι Graecum id ipsum fere docentem, quod volumus. Herod. 7, 11. οὔκουν ἐξαναχωρέειν οὐδετέροισι δυνατῶς ἔχει, ἀλλ' ἢ (pro solo ἀλλὰ) ποιέειν ἢ παθέειν προκέεται ἀγών· ἵνα ἢ τάδε πάντα ὑπὸ Ἕλλησι ἢ ἐκεῖνα πάντα ὑπὸ Πέρσῃσι γένηται. Sed videamus de Anabasi. Hujus vero operis non unum caput tractabo sed ex prioribus libris sparsim nonnulla annotabo, ut cujusvis fere generis menda ostendam et eluam.

ANABASIS.

LIB. I. CAP. I.

§. 6. ὧδε οὖν ἐποιεῖτο τὴν συλλογήν· ὁπόσας εἶχε φυλακὰς ἐν ταῖς πόλεσι, παρήγγειλε τοῖς φρουράρχοις ἑκάστοις λαμβάνειν ἄνδρας Πελοποννησίους ὅτι πλείστους καὶ βελτίστους.

corruptum ἑκάστοις ex ἕκαστον. Cujusque φυλακῆς vel φρουρίου unus erat φρούραρχος: tum post παραγγέλλειν si additur ἕκαστος, hoc in accusativo ponitur. Infra hujus libri cap. 8, 3. τοῖς τ' ἄλλοις πᾶσι παρήγγελλεν ἐξοπλίζεσθαι καὶ καθίστασθαι εἰς τὴν ἑαυτοῦ τάξιν ἕκαστον. Salvum ἕκαστον et intactum a librariorum manibus, quod longius distaret a dativo τοῖς ἄλλοις πᾶσι: idem salvum Cyrop. 6; 3, 3, ἐπετέτακτο γὰρ πᾶσι τοῖς σκευοφόροις κατὰ τὴν ἑαυτῶν ἕκαστον τάξιν ἰέναι, sed pro absurdo, ἑαυτῶν Altorf. optimam lectionem habet ἑαυτοῦ, quod etiam mox §. 4. reponendum in verbis σημεῖον δ' ἔχων — ὁ σκευοφόρος ἡγεῖτο γνωστὸν τοῖς τῆς ἑαυτῶν τάξεως. Paullo inferius ibid. §. 27. σὺ δὲ — παράγγελλε τοῖς ἑαυτοῦ ἐφορᾶν θ' ἑκάστῳ τοὺς καθ' αὑτὸν καὶ κτἑ. contra αὑτὸν salvum, pro ἑκάστῳ vero ἕκαστον scribendum. Et sic porro ubique haec menda eximantur.

§. 7. *ἐν Μιλήτῳ δὲ Τισσαφέρνης προαισθόμενος ταὐτὰ ταῦτα βουλευομένους, ἀποστῆναι πρὸς Κῦρον, τοὺς μὲν αὐτῶν ἀπέκτεινε, τοὺς δὲ κτἑ.*

si quid aliud, illud ἀποστῆναι πρὸς Κῦρον est additamentum explicationis causa τῷ ταὐτὰ ταῦτα adscriptum. Jam alii hoc viderunt, attamen nemo delere ausus est. Ut igitur in posterum non amplius tales sordes typis mandent editores, satis multis, spero, exemplis atque argumentis proxima annotatio cuique persuadebit.

§. 9. *Κλέαρχος Λακεδαιμόνιος φυγὰς ἦν· τούτῳ συγγενόμενος ὁ Κῦρος ἠγάσθη τ' αὐτὸν καὶ δίδωσιν αὐτῷ μυρίους δαρεικούς. ὁ δὲ λαβὼν τὸ χρυσίον στράτευμα συνέλεξεν ἀπὸ τούτων τῶν χρημάτων.*

ejiciendum τὸ χρυσίον. Vix in alio quodam libello Graeco tot taliaque indicari possunt additamenta. Ex quibus comparatis hunc Xenophontis libellum jam olim discipulis a magistris traditum esse unde discerent Atticam linguam, manifestissime apparebit. Interpolationes enim hae non sunt ortae ex observatione vel sententia vel sententiae explicatione a lectore quodam adscripta, quales passim in scriptoribus Graecis deprehenduntur: sed unum vulgo vocabulum insertum est mediae orationi, quod omittere solet Atticus sermo ita ut hoc omisso nitor ac concinnitas ei accedat, recepto vero pessumdetur saepe vis vocis alicujus, saepe constructio, saepe sensus. Semel enim inserto vocabulo reliqua deinde nonnunquam conformanda erant et complananda. Interdum vero vel ipsi magistri non intelligentes locum dein male expleverunt. Additamenta autem illa linguae Atticae plane rudium gratia apposita esse, ut facilius sententiam quamdam e verbis expiscari ac conjicere possent, ipsa exempla optime docebunt. Quod ut eo clarius appareat, deinceps nonnullos locos ex priori hujus libelli parte depromam et seorsim tractabo. Redeamus igitur ad exemplum supra scriptum. Diximus τὸ χρυσίον delendum esse. Nimirum illud λαβὼν objecto carens ansam dedit interpolationi. Vix alia quaedam vocabula facilius pro additamento agnosci possent quam τὸ χρυσίον, ob sequentia ἀπὸ τούτων τῶν χρημάτων, qualium sic se invicem sequentium

frustra alterum quaesieris exemplum. Tum, quamquam revera tale quid cogitatione explendum est quale adscriptum est, in hujusmodi tamen constructione constans ac frequens usus participii λαβὼν sine adscripto objecto ex proxime vero praecedentibus intelligendo etiam hic illud retinere vetat. Passim sunt obvia exempla v. c. infra 6, 3. ταύτην τὴν ἐπιστολὴν δίδωσι πιστῷ ἀνδρὶ, ὡς ᾤετο· ὁ δὲ λαβὼν Κύρῳ δίδωσιν. et 5; 3, 7. ἀφικνεῖται Μεγάβυζος εἰς Ὀλυμπίαν θεωρήσων, καὶ ἀποδίδωσι τὴν παρακαταθήκην αὐτῷ· Ξενοφῶν δὲ λαβὼν χωρίον ὠνεῖται τῇ θεῷ ὅπου ἀνεῖλεν ὁ θεός. et Arist. Thesm. 212.

τοῦτον μὲν μακρὰ
κλάειν κέλευ᾽, ἐμοὶ δ᾽ ὅ τι βούλει χρῶ λαβών.

unum autem simillimum vide infra 2; 6, 5. δίδωσι δ᾽ αὐτῷ Κῦρος μυρίους δαρεικούς· ὁ δὲ λαβὼν οὐκ ἐπὶ ῥᾳθυμίαν ἐτράπετο, ἀλλ᾽ ἀπὸ τούτων τῶν χρημάτων συλλέξας στράτευμα ἐπολέμει. pro puncto enim post δαρεικοὺς potius semicolon ponatur. Itaque olim etiam recte correxi Anacreontis nomine carminum quae feruntur versus 5 et 6. carminis 45 metrum restituens hoc modo:

ἀκίδας δ᾽ ἔβαπτε Κύπρις
μέλιτι γλυκεῖ λαβοῦσα.

recepto μέλιτι γλυκεῖ pro μέλι τὸ γλυκὺ, quod per se jam ne Graecum quidem est.

CAP. 2. §. 11. οὐ γὰρ ἦν πρὸς τοῦ Κύρου τρόπου ἔχοντα μὴ ἀποδιδόναι.

quisque monitus facile sentiet, τρόπου additum esse a magistro docente vim particulae πρὸς sic positae.

§. 17. ἐκ δὲ τούτου — δρόμος ἐγένετο τοῖς στρατιώταις ἐπὶ τὰς σκηνὰς, τῶν δὲ βαρβάρων φόβος πολὺς καὶ ἄλλοις καὶ ἥ τε Κίλισσα ἔφυγεν ἐκ τῆς ἁρμαμάξης καὶ οἱ ἐκ τῆς ἀγορᾶς καταλιπόντες τὰ ὤνια ἔφυγον.

dele postremum ἔφυγον. Proprium est Attici sermonis, non repetere verbum in altero orationis membro, in proximo jam expressum, si nihil periclitatur perspicuitas. Quomodo autem in textum venerit ἔφυγον nihil est manifestius. Interpreteris modo sic scriptum καὶ ἥ τε Κίλισσα ἔφυγεν — καὶ οἱ ἐκ τῆς ἀγορᾶς καταλιπόντες τὰ

ὤνια, et nihil linguae rudem magis adjuvabit quam subjunctum ἔφυγον. Infra capitis tertii §. 6. καὶ σὺν ὑμῖν μὲν ἂν οἶμαι εἶναι τίμιος, ὅπου ἂν ὦ, ὑμῶν δ' ἔρημος ὢν οὐκ ἂν ἱκανὸς εἶναι οἶμαι οὔτ' ἂν φίλον ὠφελῆσαι οὔτ' ἂν ἐχθρὸν ἀλέξασθαι. recte Bornemannus postremum οἶμαι delet, quod est prorsus ejusdem generis mendum: de caeteris in hoc loco corrigendis mox videbimus.

§. 26. Κῦρος δὲ, ἐπεὶ εἰσήλασεν εἰς τὴν πόλιν, μετεπέμπετο τὸν Συέννεσιν πρὸς ἑαυτόν.

apage quantocius ista πρὸς ἑαυτόν. Ne puer quidem hodie, opinor, linguae Graecae primordiis imbutus vim verbi medii μεταπέμπεσθαι ignorat, ita ut monitus additamentum istud non respuere non possit. Exempla sint quicunque loci, in quibus hoc verbum usurpatur.

CAP. 3. §. 15. ἵν' εἰδῆθ' ὅτι καὶ ἄρχεσθαι ἐπίσταμαι ὥς τις καὶ ἄλλος μάλιστα ἀνθρώπων.

posteriora μάλιστα ἀνθρώπων languidam esse interpretationem ac repetitionem venustae et multo plus valentis formulae Atticae ὥς τις καὶ ἄλλος, quis est qui non sentiat monitus, istasque sordes cum caeteris hujusmodi abjicere dubitet?

CAP. 5. §. 2. τὰ δὲ κρέα τῶν ἁλισκομένων ἦν παραπλήσια τοῖς ἐλαφείοις, ἁπαλώτερα δέ.

quasi vero carnes τῶν οὐχ ἁλισκομένων dissimiles esse carnibus τῶν ἁλισκομένων censuerint. Quod cum sit absurdum, dele ἁλισκομένων: quo adscripto, τοῦ αὐτῶν prior syllaba absorpta est. Itaque legendum τὰ δὲ κρέα αὐτῶν ἦν π. κτἑ. Cf. Bastii Comm. Pal. Tab. I, 3.: praecedit enim α, qua bis scripta, habes κρέα αὐτῶν. Et vide infra §. 3. τὰ δὲ κρέα αὐτῶν ἥδιστα ἦν.

CAP. 7. §. 19. ἐπεὶ δ' ἐπὶ τῇ τάφρῳ οὐκ ἐκώλυε βασιλεὺς τὸ Κύρου στράτευμα διαβαίνειν, ἔδοξε καὶ Κύρῳ καὶ τοῖς ἄλλοις ἀπεγνωκέναι τοῦ μάχεσθαι.

magistellus quidam dormitans male explevit hunc locum inserendo διαβαίνειν. Nam πάροδον στενὴν, quae erat μεταξὺ τοῦ ποταμοῦ καὶ τῆς τάφρου Cyri exercitus narratur παρελθεῖν, vide §. 15. et 16. De παρόδῳ autem si sermo est, bona Graecitas postulat παριέ-

ναι, non vero διαβαίνειν. Neque potuit Cyrus cogitare de vallo trajiciendo sine navigiis, cujus τὸ βάθος ὀργυιαὶ τρεῖς §. 14. Itaque manifestissimo indicio deprehendimus interpolatorem, arbitratum τῷ ἐκώλυε additum requiri infinitivum quemdam. Caeterum corrige etiam τὸ pro τοῦ post ἀπεγνωκέναι. Vide v. c. Hell. 7; 5, 7. ἐπεὶ μέντοι ὁ Ἐπαμεινώνδας ἤκουσε, τοὺς Ἀθηναίους τὸ μὲν κατὰ γῆν πορεύεσθαι ἀπεγνωκέναι, κατὰ θάλατταν δὲ κτέ.

Lib. II. Cap. 3. §. 7. ὁ δ' ἠρώτα εἰ αὐτοῖς τοῖς ἀνδράσι σπένδοιτο ἰοῦσι καὶ ἀπιοῦσιν ἢ καὶ τοῖς ἄλλοις ἔσοιντο σπονδαί.

recte laudat Krugerus locum Thucyd. IV. 118. κήρυκι δὲ καὶ πρεσβείᾳ καὶ ἀκολούθοις — σπονδὰς εἶναι ἰοῦσι καὶ ἀπιοῦσι, unde innotescit formula σπονδὰς εἶναι ἰοῦσι καὶ ἀπιοῦσι: attamen ineptit corrumpens eam in loco Xenophonteo, addendo articulum ante ἰοῦσι et ante σπονδαί. Sed nihil mirum. Neque antiqui enim magistelli eam intellexerunt: neque tamen manus abstinuerunt, sed faciliorem reddere conati locum supplendo τὸ σπένδοιτο totum depravarunt. Praedicatum ἔσοιντο σπονδαὶ referendum tam ad καὶ τοῖς ἄλλοις quam ad τοῖς ἀνδράσιν ἰοῦσι καὶ ἀπιοῦσι. Tum absurdum Clearchum facere quaerentem *ipsene inducias faceret.* Quare ejiciendo σπένδοιτο omnia sanentur. Clearchus simpliciter et prudenter quaerit, *solisne viris commeantibus an etiam reliquis induciae futurae sint.*

CAP. 4. §. 15. et 16. μετὰ δὲ τὸ δεῖπνον ἔτυχον ἐν περιπάτῳ ὄντες πρὸ τῶν ὅπλων Πρόξενος καὶ Ξενοφῶν· καὶ προσελθὼν ἄνθρωπός τις ἠρώτησε τοὺς προφύλακας ποῦ ἂν ἴδοι Πρόξενον ἢ Κλέαρχον — ἐπεὶ δὲ Πρόξενος εἶπεν ὅτι αὐτός εἰμι ὃν ζητεῖς, εἶπεν ὁ ἄνθρωπος τάδε· ἔπεμψέ με Ἀριαῖος κτέ.

scripsit Xenophon ἄνθρωπός τις ἠρώτησεν αὐτοὺς ποῦ κτέ. postea aliquis post αὐτοὺς, fortasse secundum 2; 3, 2., adscripsit προφύλακας, quo facto αὐτοὺς abiit in τοὺς. Quod enim respondet Proxenus *ipse sum quem quaeris* prorsus nullum habet sensum, nisi homo ille allocutus est Proxenum ignorans ipsum esse quem volebat. Perverse igitur intellectus et expletus est locus, cum per αὐτοὺς intelligendi sint Proxenus et Xenophon. Simillimam interpolationem vi-

dimus 1; 5, 2. Et sic porro per totum hoc Xenophontis opus aliena intersita sunt, quibus foedissime commaculatus est eximii auctoris hujus Attici sermo et saepe penitus periit ejus sententia. Hoc autem hujus generis specimen sufficiat. Redeamus unde devertimus diversique generis alia inde ab initio denuo expediamus.

LIB. I. CAP. I.

§. 9. ὁ δὲ — ἐπολέμει ἐκ Χερρονήσου ὁρμώμενος τοῖς Θρᾳξὶ τοῖς ὑπὲρ Ἑλλήσποντον οἰκοῦσι.

ne dubites scribere genitivum Ἑλλησπόντου. Sic etiam stereotypae quae dicuntur editiones habent §. 5. ἀφικνεῖτο pro ἀφικνοῖτο, quod recte in nonnullis codicibus. Dein etiam corrige in eadem paragrapho εἶεν, pro quo vulgo male editur εἴησαν. Talia quamquam minoris pretii esse videntur, linguam discentibus tamen quam maxime obsunt.

CAP. II.

§. 1. καὶ παραγγέλλει τῷ τε Κλεάρχῳ λαβόντι ἥκειν —, καὶ τῷ Ἀριστίππῳ συναλλαγέντι — ἀποπέμψαι —, καὶ Ξενίᾳ τῷ Ἀρκάδι, ὃς αὐτῷ προειστήκει τοῦ ἐν ταῖς πόλεσι ξενικοῦ, ἥκειν παραγγέλλει λάβόντα τοὺς ἄνδρας.

pro posteriore παραγγέλλει Krugerus e codicibus recte recepit παρήγγειλε. Tum interpone δὲ inter Ξενίᾳ et τῷ Ἀρκάδι: uti docet capitis primi §. 2. ἧς αὐτὸν σατράπην ἐποίησε, καὶ στρατηγὸν δὲ — ἀπέδειξε et ἀναβαίνει οὖν ὁ Κῦρος —, καὶ τῶν Ἑλλήνων δὲ — ἀνέβη. De dativis λαβόντι, συναλλαγέντι, adhuc dubito.

§. 2. ἐκάλεσε δὲ καὶ τοὺς Μίλητον πολιορκοῦντας, καὶ τοὺς φυγάδας ἐκέλευσε σὺν αὐτῷ στρατεύεσθαι, ὑποσχόμενος αὐτοῖς, εἰ καλῶς καταπράξειεν ἐφ' ἃ ἐστρατεύετο, μὴ πρόσθεν παύσασθαι πρὶν αὐτοὺς καταγάγοι οἴκαδε.

scribendum παύσεσθαι. Compara 7; 2, 25. αὖθις ἦλθε Μηδοσάδης οὗτος, ἐπεὶ ἐγὼ διέβην πάλιν ἐπὶ τὸ στράτευμα ἐκ Παρίου, ὑπ-

ισχνούμενος, εἰ ἄγοιμι τὸ στράτευμα πρὸς σὲ, τἆλλά τέ σε φίλῳ μοι χρήσεσθαι καὶ ἀδελφῷ καὶ τὰ ἐπὶ θαλάττῃ μοι χωρία ὧν σὺ κρατεῖς ἔσεσθαι παρὰ σοῦ. uti illic παύσασθαι, sic hic χρήσασθαι praebent codices, non vero ἔσασθαι: quippe ex illis et reliquis similibus formis infinitivi futuri una littera mutata facillime aoristi infinitivi formae fiunt, ex hoc vero et similibus ne Graecae quidem formae fierent: itaque ab his abstinuerunt librarii. Unde conficitur illas formas in quibus discrepant codices conformandas esse ad has in quibus discrepare non possunt, praeterquam quod per se ferri non potest infinitivi aoristus post verbum ὑπισχνεῖσθαι. Caeterum in hoc exemplo εἰ ἄγοιμι τὸ στράτευμα πρὸς σὲ pro absurdo ἄγοιμι repone ἀγάγοιμι. Vide paullo superius §. 24. ὑπισχνούμενός μοι, εἰ ταῦτα πράξαιμι, εὖ ποιήσειν et prioris loci, qui est caput hujus annotationis, verba εἰ καλῶς καταπράξειεν ἐφ' ἃ ἐστρατεύετο.

§. 7. ἐνταῦθα Κύρῳ βασίλεια ἦν καὶ παράδεισος μέγας, ἀγρίων θηρίων πλήρης.

scribendum Κύρου. Non enumerat auctor Cyri possessiones, sed solummodo ἐν παρόδῳ narrat cujusque regionis, quam pervadit exercitus, τὰ ἀξιομνημόνευτα. Ubi autem hic est sensus, dativus absit. Vide §. 8. ἔστι δὲ καὶ μεγάλου βασιλέως βασίλεια ἐν Κελαιναῖς et 23. ἐνταῦθα ἦν (sic lege pro ἦσαν) τὰ Συεννέσιος βασίλεια τοῦ Κιλίκων βασιλέως.

§. 21. ἐντεῦθεν ἐπειρῶντο εἰσβάλλειν εἰς τὴν Κιλικίαν· ἡ δ' εἰσβολὴ ἦν ὁδὸς ἁμαξιτὸς ὀρθία ἰσχυρῶς καὶ ἀμήχανος εἰσελθεῖν στρατεύματι, εἴ τις ἐκώλυεν.

optime Schneiderus ἀμήχανον ex codicibus recepit. Non enim est εἰσβολὴ, sed Κιλικία, in quam per εἰσβολὴν εἰσελθεῖν conabantur. Quare posuerim comma post ἰσχυρῶς.

CAP. III.

§. 5. ἐπειδὴ δὲ Κῦρος ἐκάλει, λαβὼν ὑμᾶς ἐπορευόμην, ἵνα, εἴ τι δέοιτο, ὠφελοίην αὐτὸν ἀνθ' ὧν εὖ ἔπαθον ὑπ' ἐκείνου. ἐπεὶ δ' ὑμεῖς οὐ βού-

λεσθε συμπορεύεσθαι, ἀνάγκη δέ μοι ἢ ὑμᾶς προδόντα τῇ Κύρου φιλίᾳ χρῆσθαι ἢ πρὸς ἐκεῖνον ψευσάμενον μεθ' ὑμῶν ἰέναι.

recte Zeunius e codicibus recepit δή μοι. Deinde dele πρός. Interest fere inter ψεύδεσθαι πρός τινα et ψεύδεσθαί τινα quantum inter λέγειν πρός τινα et λέγειν τινά (accedente huc adverbio aut nomine): nimirum illud cum πρός de eo dicitur, quod fit inter praesentes. Hic autem requiritur verbum ψεύδεσθαι prorsus eadem vi qua occurrit saepissime alibi v. c. mox §. 10. ὅτι μέντοι ἀδικεῖσθαι νομίζει ὑφ' ἡμῶν οἶδα, ὥστε καὶ μεταπεμπομένου αὐτοῦ οὐκ ἐθέλω ἐλθεῖν, τὸ μὲν μέγιστον αἰσχυνόμενος ὅτι σύνοιδα ἐμαυτῷ πάντα ἐψευσμένος αὐτὸν ἔπειτα δὲ κτἑ.

§. 6. νομίζω γὰρ ὑμᾶς ἐμοὶ εἶναι καὶ πατρίδα καὶ φίλους καὶ συμμάχους, καὶ σὺν ὑμῖν μὲν ἂν οἶμαι εἶναι τίμιος ὅπου ἂν ὦ, ὑμῶν δ' ἔρημος ὢν οὐκ ἂν ἱκανὸς εἶναι οἶμαι οὔτ' ἂν φίλον ὠφελῆσαι οὔτ' ἂν ἐχθρὸν ἀλέξασθαι.

primum ἐγκλιτικῶς lege ὑμᾶς μοι, uti §. 5. ἀνάγκη δή μοι. Tum in καὶ σὺν ὑμῖν μὲν ἂν οἶμαι εἶναι τίμιος. transpone ἂν post οἶμαι et insere ὢν post μὲν hoc modo: καὶ σὺν ὑμῖν μὲν ὢν οἶμαι ἂν εἶναι τίμιος. Nam τῷ ὑμῶν δ' ἔρημος ὢν opponitur τὸ σὺν ὑμῖν μὲν ὤν, et quod attinet ad positionem τοῦ ἂν vide 2; 1, 12. ὅπλα μὲν οὖν ἔχοντες οἰόμεθ' ἂν καὶ τῇ ἀρετῇ χρῆσθαι. De delendo autem altero οἶμαι jam vidimus in annotatione ad capitis secundi §. 17. Caeterum non scripsimus δὲ ἔρημος neque οἰόμεθα ἄν, quales hiatus non magis ferri possunt quam hi οὔτε ἂν aut μετὰ ὑμῶν similesve. Qua in re ne quis putet me temere hallucinari, occasione data de hoc orthographiae loco quid statuam paucis dicam sperans, firmam et certam rationem indicando eamque stabili fundamento innixam, inconstantiae ac varietati, crux quae sunt editorum et lectorum et quibus usque adhuc, exceptis poeticis monumentis, ad unam omnes Atticorum auctorum editiones turpissime foedantur, finem imponere. Xenophontis igitur hunc vel alium quemdam libellum editurus diu frustra firmam quamdam normam quaesivi, tandem vero hanc inveni, ad quam haec orthographiae pars sit exigenda. Bonum factum, quod Isocratis oratoris tot scripta ad nos pervenerunt, unde haec quaestio

fere tota ad liquidum perduci potest. Constat enim Isocratem hiatus τὶ καὶ σμικρὸν quam maxime evitasse, sed etiam constat Graecos vocabula syllabasque scripsisse quemadmodum omissis mutatisve litteris singula pronuntiare solebant: quod utrumque tum quam manifestissime ex ipsius hujus oratoris scriptis apparet, tum etiam aliunde et imprimis quod attinet ad scriptionem ex poetarum monumentis et ex voluminibus Herculanensibus. Quas igitur nobis servarunt hujus auctoris codices crases et elisiones, quae dicuntur, easdem reliquis Atticis tam dicentibus quam scribentibus usurpatas fuisse iisque restituendas esse contendimus: nam Isocratem aliumve quempiam suo jure atque arbitrio iis usum esse, aut insuetas ac novas adhibuisse, prorsus absurdum. Quamquam enim magnum ac vel nimium Isocratis studium omnes hiatus evitandi etiam tales, quales a reliquis usurpati neminem offendebant, ei laudi verti non potest, quum ejus oratio hinc quoque artificiosi quid contraxerit, huic ipsi tamen ejus studio debetur idque eo lucrati sumus, quod quo major ejus μισοχασμωδία fuit, eo frequentius crases et elisiones in ejus scriptis occurrunt eoque constantius eaedem recurrunt et eo certius faciliusque internoscuntur: nam, paucis exceptis de quibus mox videbimus, ubicunque manifesto non evitavit hiatum, crasis sit aut elisio necesse est. Quod autem quae apud Isocratem fere intacta sunt in hoc genere, eadem apud reliquos omnibus modis mutata sunt, nemo miretur. Isocratis enim codices omnium minime corrupti sunt. Accedit, quod librarii ejus μισοχασμωδίας ignari esse non potuerunt, in caeterorum autem cujusque scriptis describendis nequaquam eadem lege obstricti esse sibi visi non magis huic quam ulli alii orthographiae parti parcendum sibi esse putarunt. Quae cum sic se habeant, hic orthographiae locus certo constituitur auctoresque Attici hac parte certissima ratione in integrum restituendi sunt. Modo codicum Isocrateorum varietas, quae admodum exigua est in hoc genere, tollatur: hoc est, Isocrates secundum Isocratem corrigatur reddendo ei ubique omnia hujus generis sua, adque Isocratem sic emendatum reliqui auctores Attici corrigantur. Quod vero ut bene fiat duo haec tenenda sunt. Primum abstinendum ab hiatu quem usus vindicat aut novum orationis membrum tollit. Secundo donec certa analogia inventa erit non nisi illae elisiones aut crases etiam in reliquos Atticos transferantur, quarum exempla prostant apud Isocratem indubitata, quamquam apud reliquos rarius in codicibus

servata sunt. Non difficile autem est ad dignoscendum quae et qualia sint illa nova orationis membra, quibus hiatus quasi tollitur: tum tanta est copia illorum cujusque generis exemplorum eorumdemque sexcenties recurrentium, ut jam, corrigendo reliquos Atticos ad haec, cujusvis paginae nitor atque omnino Attici sermonis splendor augeri necesse sit. Hoc nunc de his sufficiat: alias fortasse ad haec redibo. Hanc enim rationem, qualem jam explicuimus, sequentes errare non poterimus. Quodsi forte dictis quid deëst luminis id exempla afferant. Itaque ferri non possunt τὸ αὐτὸν, τὰ αὐτὰ quamquam in reliquorum Atticorum codicibus saepius tantum occurrunt, quia Isocrates nunquam iis usus est nisi per crasin. Ob eandem causam καὶ ἐκεῖνο, καὶ ἐκεῖθεν, καὶ ἂν et similia exsulent ex Atticorum editionibus. Neque amplius aures oculosque offendant qualia ἡγοῖτο ἂν, οἰόμεθα ἂν, βούλοιντο ἂν, ἄριστα ἂν, μάλιστα ἂν, τάχιστα ἂν: neque qualia ἀπὸ ἵππου, ἐπὶ αἷς, παρὰ ἑκόντων, caeteraque quorum prior vox est praepositio praeter περὶ et πρὸ: neque δὲ αὐτὸν, μηδὲ ἐν, οἷόν τέ ἐστι, μήτε αἱ, ὥστε οὐ, πότε αὐτῇ, αἵ γε ἐμπειρίαι caeteraque omnia quorum prior vox desinit in eadem haec δε, τε et γε: neque, ut his defungar, qualia τὸ ἀληθὲς, τὸ ἀκριβὲς, τὸ ἐναντίον, τὸ ἐμὸν. Quae omnia recte scribere sine hiatu docemur ex reliquorum Atticorum codicibus dubitanter quidem, ex Isocrate vero prorsus indubitanter. Caeteroquin non est quod moneamus, cum hiatu scribenda esse indubitanter sic scripta ab omnibus, quamquam ab illo partim evitari potuerunt, partim non potuerunt, qualia τὶ ἀγαθὸν, ὅτι ἂν, πολὺ ἂν, ὃ ἂν, ὅσῳ ἂν, καὶ ὅτι, παντὶ ἐλαττούμενος, πεντήκοντα καὶ ἑκατὸν, similia. Quare recte se habet initium Cyropaediae Ἔννοιά ποθ᾽ ἡμῖν ἐγένετο. non vero Oeconomici Ἤκουσα δέ ποτε αὐτοῦ καὶ περὶ οἰκονομίας τοιάδε διαλεγομένου. ubi recte περὶ οἰκονομίας, quia neque apud Isocratem neque apud alium quemdam aliter scriptum invenitur, male autem ποτε αὐτοῦ, quia hoc non usus esset ille, si consuetudo non tulisset elisionem τοῦ ε, quam praeterea varia scriptio codicum apud reliquos jam partim vindicat, uti docet ποθ᾽ ἡμῖν illic innumerisque aliis locis obvium. Demosth. in Androt. in. Ὅπερ Εὐκτήμων, ὦ ἄνδρες δικασταί, παθὼν ὑπ᾽ Ἀνδροτίωνος κακῶς ἅμα τῇ τε πόλει βοηθεῖν οἴεται δεῖν καὶ δίκην ὑπὲρ αὐτοῦ λαβεῖν, τοῦτο κἀγὼ πειράσομαι ποιεῖν, ἐὰν ἄρα οἷός τε ὦ.

συμβέβηκε δὲ πολλὰ καὶ δεινὰ καὶ παρὰ πάντας τοὺς νόμους Εὐκτήμονος ὑβρισμένου ἐλάττω ταῦτ' εἶναι τῶν ἐμοὶ γεγενημένων δι' Ἀνδροτίωνος πραγμάτων. recte ὑπ', κἀγὼ, ταῦτ', δι'. sed pessime ἐὰν ἄρα οἷός τε ὦ, quia ex Isocrate discimus usum loquendi et scribendi requirere ἐὰν ἄρ' οἷός τ' ὦ, qualia apud reliquos saepius quidem corrupta sunt a librariis, apud illum autem corrumpi non potuerunt. Restat ὑβρισμένου ἐλάττω, sed nihil mutandum, quia de hujusmodi hiatu utrum ferri possit necne nihil liquet ex ullo auctore: ex ipso autem eo, quod Isocrates talia manifesto data opera evitavit, certo conficitur, hiatum ferri non posse in reliquis, quorum exempla supra scripsimus et quae quavis pagina apud eum sunt obvia. Jam vero satis, puto, cuique apparet, quid de hoc orthographiae loco statuam. — Cum haec scriberem, Xenophonteorum nondum aliquid typis mandatum erat. Edenda igitur omnia ad hanc normam curabo.

§. 14. εἷς δὲ δὴ εἶπε —, στρατηγοὺς μὲν ἑλέσθαι —, τὰ δ' ἐπιτήδεια ἀγοράζεσθαι —, ἐλθόντας δὲ Κῦρον αἰτεῖν πλοῖα, ὡς ἀποπλέοιεν.

nempe ὡς ἀποπλέοιεν non soli illi qui Cyrum adirent, sed nos omnes ὡς ἀποπλέοιμεν: quod itaque repone. Ob eandem causam dicitur in fine hujus oratiunculae ὧν — ἔχομεν ἀνηρπακότες, non vero ἔχουσιν. Sed haec hactenus, ut etiam in sequentibus capitibus quaedam expediamus.

CAP. VI.

§. 2. οὗτος Κύρῳ εἶπεν, εἰ αὐτῷ δοίη ἱππέας χιλίους, ὅτι τοὺς προκατακαίοντας ἱππέας ἢ κατακάνοι ἂν ἐνεδρεύσας ἢ ζῶντας πολλοὺς αὐτῶν ἕλοι καὶ κωλύσειε τοῦ καίειν ἐπιόντας.

lege προιόντας. Orontes equites petebat, ut assequeretur equites, qui προιόντες ἔκαιον §. 1. Similiter infra 8, 18. ὡς δὲ πορευομένων ἐξεκύμαινέ τι τῆς φάλαγγος, τὸ ἐπιλειπόμενον ἤρξατο δρόμῳ θεῖν. corrige ὑπολειπόμενον. Qui enim posterior incedit aut relinquitur, is ὑπολείπεσθαι Graece dicitur. Tironum gratia adscribam locum simillimum 5; 4, 22. ἐπορεύοντο τοὺς τοξότας μεταξὺ τῶν λόχων ὀρθίων ὄντων ἔχοντες ὑπολειπομένους δὲ μικρὸν τοῦ στόματος τῶν ὁπλιτῶν. Eodem modo 2; 3, 3. ἐκάλεσε (Κλέ-

αρχος) τοὺς ἀγγέλους καὶ αὐτός τε προῆλθε τούς τ' εὐοπλοτάτους ἔχων καὶ εὐειδεστάτους τῶν αὐτοῦ στρατιωτῶν καὶ τοῖς ἄλλοις στρατηγοῖς ταῦτα ἔφρασεν. imo προσῆλθε: nam deinde, postquam Clearchus erat πρὸς τοῖς ἀγγέλοις, ἀνηρώτα τί βούλοιντο. Et sic porro saepius praepositio mutata.

CAP. IX.

§. 7. στρατηγὸς δὲ καὶ πάντων ἀπεδείχθη, οἷς καθήκει εἰς Καστωλοῦ πεδίον ἀθροίζεσθαι.

pro οἷς repone ὅσοις, uti 1; 1, 2. καὶ στρατηγὸν δ' αὐτὸν ἀπέδειξε πάντων, ὅσοι εἰς Καστωλοῦ πεδίον ἀθροίζονται et Arist. Vesp. 856.

κάλλιστα τοίνυν· πάντα γὰρ πάρεστι νῷν,
ὅσων δεόμεθα.

§. 19. εἰ δέ τινα ὁρῴη δεινὸν ὄντ' οἰκονόμον ἐκ τοῦ δικαίου καὶ κατασκευάζοντα θ' ἧς ἄρχοι χώρας καὶ προσόδους ποιοῦντα, οὐδένα ἂν πώποτ' ἀφείλετο, ἀλλ' ἀεὶ πλείω προσεδίδου.

verba δεινὸν ὄντ' οἰκονόμον vertunt *rem familiarem administrandi peritum*. Recte, si modo Graeca reddideris illa legendo οἰκονομεῖν pro οἰκονόμον. Facultatem, qua quis δεινὸς εἶναι dicitur, semper exprimit verbo in infinitivo. Unum instar omnium sit exemplum 4; 6, 16. ἀλλὰ μέντοι, ἔφη ὁ Χειρίσοφος, κἀγὼ ὑμᾶς τοὺς Ἀθηναίους ἀκούω δεινοὺς εἶναι κλέπτειν τὰ δημόσια καὶ μάλα ὄντος δεινοῦ τοῦ κινδύνου τῷ κλέπτοντι, καὶ τοὺς κρατίστους μέντοι μάλιστα, εἴπερ ὑμῖν οἱ κράτιστοι ἄρχειν ἀξιοῦνται· ὥσθ' ὥρα καὶ σοὶ ἐπιδείκνυσθαι τὴν παιδείαν. quae omnia sana praeter εἴπερ ὑμῖν, quamquam recte iterum vertunt *si apud vos:* id enim Graece dicitur εἰ παρ' ὑμῖν. Vide περ pro παρ scriptum apud Aristophanem Vesp. 1049 sq.

ὁ δὲ ποιητὴς οὐδὲν χείρων παρὰ τοῖσι σοφοῖς νενόμισται,
εἰ παρελαύνων τοὺς ἀντιπάλους τὴν ἐπίνοιαν ξυνέτριψεν.

ubi codices habent εἴπερ ἐλαύνων. Caeterum in loco, unde devertimus, post οὐδένα inserendum esse οὐδὲν jam Bornemannus recte monuit.

LIB. II. CAP. V.

§. 5. καὶ γὰρ οἶδα ἤδη ἀνθρώπους τοὺς μὲν ἐκ δια-

βολῆς τοὺς δὲ καὶ ἐξ ὑποψίας, οἳ φοβηθέντες ἀλλήλους, φθάσαι βουλόμενοι πρὶν παθεῖν, ἐποίησαν ἀνήκεστα κακὰ τοὺς οὔτε μέλλοντας οὔτ' αὖ βουλομένους τοιοῦτον οὐδέν.

quid sibi vult illud ἀνθρώπους? quasi vero etiam de aliis animantibus sermo esset. Quae difficultas ut tollatur insere πολλοὺς post οἶδα. Quo autem melius sentias, quid velim, compara hunc locum: Cyrop. 6; 1, 36. ἐγὼ γὰρ θεούς τ' ἀκούω ἔρωτος ἡττῆσθαι, ἀνθρώπους τ' οἶδα καὶ μάλα δοκοῦντας φρονίμους εἶναι οἷα πεπόνθασιν ὑπ' ἔρωτος. ubi bene ἀνθρώπους solum ob θεούς. cum Isocr. Nicocl. 34. b. εἰδὼς γὰρ ἅπαντας ἀνθρώπους — ὀργιζομένους —, καὶ πολλοὺς ἤδη — ἀπολομένους κτέ. ubi, ut ubique in simili, bene πολλοὺς ἤδη, cum nulla insit antithesis, qualis in illo exemplo. Similiter fere Cyrop. 5; 3, 29. ὁ δὲ Κῦρος συνεκάλεσε πάντας τοὺς ἄρχοντας τῶν συμμάχων· καὶ ἤδη πολλοί τ' ἐδόκουν καὶ καλοὶ κἀγαθοὶ παρεῖναι· ἐν οἷς δὴ λέγει ὁ Κῦρος ταῦτα. ad quae corrigenda Platonis Apol. Socr. 28. A. ὃ δὴ πολλοὺς καὶ ἄλλους καὶ ἀγαθοὺς ἄνδρας ᾕρηκεν, οἶμαι δὲ καὶ αἱρήσειν. sic: ὃ δὴ πολλοὺς καὶ καλοὺς κἀγαθοὺς κτέ.

LIB. III. CAP. I.

§. 18. ἆρ' οὐκ ἂν ἐπὶ πᾶν ἔλθοι, ὡς ἡμᾶς τὰ ἔσχατα αἰκισάμενος πᾶσιν ἀνθρώποις φόβον παράσχοι τοῦ στρατεῦσαί ποτε ἐπ' αὐτόν; ἀλλ' ὅπως τοι μὴ ἐπ' ἐκείνῳ γενησόμεθα πάντα ποιητέον.

illud ποτε in codicibus aut post ἐπ' αὐτὸν legitur, aut prorsus omittitur: unde jam apparet aliquid corruptionis hic latere. Contendimus autem illud stare non posse ubi nunc est, secundum 2; 4, 3. τί μένομεν; ἢ οὐκ ἐπιστάμεθ' ὅτι βασιλεὺς ἡμᾶς ἀπολέσαι ἂν περὶ παντὸς ποιήσαιτο, ἵνα καὶ τοῖς ἄλλοις Ἕλλησι φόβος εἴη (recte Born. pro ᾖ, quod tamen habent recentiores editiones) ἐπὶ βασιλέα μέγαν στατεύειν; sed in alienum locum migrasse a suo μὴ quod mox, secundum 1; 1, 4. βουλεύεται ὅπως μήποτ' ἔτι ἔσται ἐπὶ τῷ ἀδελφῷ, 3; 2, 3. ὅμως δὲ δεῖ — μὴ ὑφίεσθαι, ἀλλὰ πειρᾶσθαι, ὅπως ἢν μὲν δυνώμεθα, νικῶντες σωζώμεθα· εἰ δὲ μή, ἀλλὰ καλῶς γ' ἀποθνήσκωμεν, ὑποχείριοι δὲ μήποτε γενώμεθα

ζῶντες τοῖς πολεμίοις. et 3; 1, 35. ἡμῖν δέ γ' οἶμαι πάντα ποιητέα, ὡς μήποτ' ἐπὶ τοῖς βαρβάροις γενώμεθα. Etc.

IBID. CAP. V.

§. 3. ἐνταῦθα Τισσαφέρνης καὶ οἱ σὺν αὐτῷ καίειν ἐπεχείρησαν τὰς κώμας. καὶ τῶν Ἑλλήνων μάλα ἠθύμησάν τινες, ἐννοούμενοι μὴ τἀπιτήδεια, εἰ καίοιεν, οὐκ ἔχοιεν ὁπόθεν λαμβάνοιεν.

pro καίοιεν in codd. nonnullis καύσοιεν, unde in editt. καύσειεν: melius καυθεῖεν. Infra §. 7. edendum οἱ δὲ στρατηγοὶ καὶ λοχαγοὶ pro στρατηγοὶ δὲ καὶ λ. secundum §. 14. et omnem Graecitatem. — Et sic porro et infra et adhuc supra innumera emendanda supersunt.

CYROPAEDIA.

LIB. I. CAP. I.

§. 1. πολλοὺς δ' ἐδοκοῦμεν καταμεμαθηκέναι — τοὺς μὲν — τοὺς δὲ (ἔχοντας) καὶ πάνυ ὀλίγους (οἰκέτας), καὶ ὅμως οὐδὲ τοῖς ὀλίγοις τούτοις πάνυ τι δυναμένους χρῆσθαι πειθομένοις τοὺς δεσπότας.

domini nonne sunt οἱ ἔχοντες οἰκέτας? Ergo Xenophon scripserit τοὺς δὲ (i. e. δεσπότας) οὐ πάνυ τι δυναμένους (τοῖς ὀλίγοις οἰκέταις) χρῆσθαι πειθομένοις τοὺς δεσπότας. Ferat qui velit. Ego τοὺς δεσπότας expungenda esse censeo. Similes sordes eluendae sunt:

§. 3. Κύρῳ γοῦν ἴσμεν ἐθελήσαντας πείθεσθαι τοὺς μὲν ἀπέχοντας παμπόλλων ἡμερῶν ὁδὸν —, τοὺς δὲ καὶ εὖ εἰδότας, ὅτι οὐδ' ἂν ἴδοιεν, καὶ ὅμως ἤθελον αὐτῷ ὑπακούειν.

accusativus τοὺς μὲν — τοὺς δὲ referendus ad ἴσμεν: ita ut poste-

riora sic explenda sint τοὺς δὲ (ἴσμεν ἐθελήσαντας πείθεσθαι) καὶ εὖ εἰδότας, ὅτι οὐδ' ἂν ἴδοιεν et deinde delenda sit languida repetitio καὶ ὅμως ἤθελον αὐτῷ ὑπακούειν, qualis longiori periodo saepius subjungitur, attamen non fracta constructione uti hic.

Ibid. CAP. VI.

§. 10. τόδε δὲ πάντων μάλιστά μοι μέμνησο, μηδέποτ' ἀναμένειν τὸ πορίζεσθαι τἀπιτήδεια, ἔστ' ἂν ἡ χρεία σε ἀναγκάσῃ· ἀλλ' ὅταν μάλιστ' εὐπορῇς τότε, πρὸ τῆς ἀπορίας, μηχανῶ.

compara §. 3. μέμνημαι γὰρ ἀκούσας ποτέ σου, ὅτι εἰκότως ἂν — πρακτικώτερος εἴη —, ὅστις μὴ, ὁπότ' ἐν ἀπόροις εἴη, τότε κολακεύοι, ἀλλ' ὅτ' ἄριστα πράττοι, τότε μάλιστα τῶν θεῶν μεμνῷτο. et vide sis nunc, quam pessumdaretur orationis concinnitas et propria cuique vocabulo vis, et quam inane onus esset ad verba ὅτ' ἄριστα πράττοι τότε additum hoc πρὸ τῆς εὐτυχίας. Quod quis est qui non videat monitus? Quare ejiciatur illud πρὸ τῆς ἀπορίας. Et sic porro quaevis fere pagina interpolata est, quin etiam quibusvis maculis inquinata magnam tamen partem evidentissime emendandis, uti jam ostendimus totum caput Hellenicorum tractantes. Quod vero ut clarissime appareat, hujus quoque operis medium quoddam caput percurramus.

LIB. V. CAP. III.

§. 2. ἆρ' ἄν, ἔφη, καλὸν ποιήσαιμεν τῷ εὐθὺς φανεροὶ εἶναι, ὅτι καὶ τοὺς εὖ ποιοῦντας πειρώμεθα νικᾶν εὖ ποιοῦντες.

optime jam Stephanus correxit καλόν τι π. Sic §. 31. νῦν οὖν, ὦ ἄνδρες, καλόν τι ἄν μοι δοκοῦμεν ποιῆσαι.

§. 6. ὁ δ' αὐτῷ ἐξέπεμψεν ἀποκρινούμενον τοιάδε· δεσπότης ὁ σὸς λέγει, ὦ Γωβρύα.

recte apud Zonaram: ὁ δεσπότης ὁ σός.

§. 9. ἐὰν γνῷς αὐτὸν φίλον ἡμῶν βουλόμενον εἶναι τοῦτο δεῖ μηχανᾶσθαι, ὅπως λάθῃ φίλος ὢν ἡμῖν.

pro ἡμῶν lege ἡμῖν, uti docent postrema verba. Idem mendum exime ex Memor. 2; 6, 33. καὶ ἐπιθυμεῖς φίλος αὐτοῦ εἶναι, scribens αὐτῷ.

§. 11. τὸ Φρούριον — ὅ φατε — τῇδε τῇ χώρᾳ πρόβολον εἶναι τοῦ πολέμου.

dele articulum τοῦ, secundum §. 23. ὅπως αὐτοῖς μὲν πρόβολος εἴη πολέμου.

§. 12. καὶ οἱ μὲν ληφθέντες λέγοιεν, ὅτι ἐπὶ στράτευμα ἀπέρχονται, καὶ κλίμακας ὡς εἰς τὸ Φρούριον ἄξοντες.

sciolus aliquis ex §. 16. huc invexit καὶ κλίμακας, sed non attendit ad vocem κομίζοιεν: nam κλίμακας κομίζουσι, non ἄγουσι, deletisque illis vocibus omnia optime se habent.

§. 13. σαφῶς οἶδ' ὅτι — δέοιτό γ' ἂν αὐτοῦ μένειν ἕως ἀπέλθοις.

recte in nonnullis codicibus est σὺ post ἕως et a Schneidero receptum; sed et addendum in §. 27. ἕως ἔτι πρόσω δοκεῖς ἀπεῖναι. In talibus mutatio personae requirit additum pronomen.

§. 17. τέλος δὲ πιστευθεὶς ὡς βοηθὸς εἰσέρχεται εἰς τὸ Φρούριον· καὶ τέως μὲν συμπαρεσκεύαζεν ὅ τι δύναιτο τῷ Φρουράρχῳ.

quamquam haec me non intelligere fateor, tamen optativum ὅ τι δύναιτο solummodo retineri posse judico, si reliqua oratio etiam esset obliqua. Itaque scribo ὅ τι ἠδύνατο, quod in nonnullis codicibus.

§. 18. ἐπεὶ δὲ τοῦτ' ἐγένετο εὐθὺς Γαδάτας ὁ εὐνοῦχος τὰ ἔνδον καταστήσας ἐξῆλθε.

in reliquis scribitur aut Γαδάτας aut ὁ εὐνοῦχος. Recte igitur Muretus haec pro glossemate habuit. Retine tamen ὁ Γαδάτας, quod solum in libro Altorf.

§. 19. εὖ γὰρ ἴσθι, ἔφη, ὅτι ἐγὼ μέγα ποιοῦμαι φίλιον τοῦτο τὸ χωρίον τοῖς ἐνθάδε συμμάχοις καταλείπων.

uti περὶ πολλοῦ ποιεῖσθαι sic etiam μέγα ποιεῖσθαι cum infinitivo construitur. Itaque recte Zeunius voluit καταλιπεῖν pro καταλιπών, quod in Cod. Guelferbytano.

§. 20. ἐν δὲ τούτῳ ὁ Ὑρκάνιος — προσθεῖ τῷ Κύρῳ καὶ λαβὼν τὴν δεξιὰν αὐτοῦ εἶπεν.

neque formula δοῦναι καὶ λαβεῖν τὴν δεξιὰν hic aliquid lucis affert neque illud est Atticum λαβὼν quod cum verbo finito eidem objecto junctum Atticis quam frequentissime usurpatur. Quid ergo? periit genuina lectio haec: λαβόμενος τῆς δεξιᾶς αὐτοῦ, quam repone. Vide annotationem sequentem et Cyrop. 6; 1, 48. ubi prorsus in eadem re: καὶ ὡς εἶδεν αὐτὸν, λαβόμενος τῆς δεξιᾶς αὐτοῦ εἶπεν. et Arist. Vesp. 1236.

τί δ', ὅταν Θέωρος πρὸς ποδῶν κατακείμενος
ᾄδῃ Κλέωνος λαβόμενος τῆς δεξιᾶς.

§. 21. ἴθι νῦν — καὶ λαβὼν τὸ χωρίον — διατίθει αὐτὸ οὕτως, ὡς ἂν τῷ ὑμετέρῳ φύλῳ πλείστου ἄξιον ᾖ — μάλιστα δὲ, ἔφη, Γαδάτᾳ τούτῳ, ὃς ἡμῖν αὐτὸ λαβὼν παραδίδωσι.

hic habes exemplum τοῦ λαβὼν, quod modo volebam. Ceterum corrige τουτῳὶ pro τούτῳ, uti αὑτηὶ pro αὕτη in Memor. 2; 1, 29. ἐννοεῖς, ὦ Ἡράκλεις, ὡς χαλεπὴν καὶ μακρὰν ὁδὸν ἐπὶ τὰς εὐφροσύνας ἡ γυνή σοι αὕτη διηγεῖται; nam nisi haec pronomina ita intelligis, ut iis quasi digito monstrentur praesentes, prorsus supervacua sunt.

§. 23. ἐβουλεύσαντο κοινῇ φυλάττειν — ὅπως αὐτοῖς μὲν πρόβολος εἴη πολέμου, τοῖς δ' Ἀσσυρίοις ἐπιτετειχισμένον εἴη.

posterius εἴη recte in nonnullis codicibus abest.

§. 32. εἰ γὰρ πᾶσι φαινοίμεθα τοὺς μὲν κακῶς ποιοῦντας νικᾶν πειρώμενοι κτέ.

lege εἰ μὲν γὰρ: duplex enim est argumentatio, cujus altera pars est in initio §. 33. εἰ δ' ἀμελῆσαι δόξαιμεν Γαδάτου κτέ. quae semper jungitur per εἰ μὲν γὰρ — εἰ δὲ. Male igitur nova paragraphus disjungit et frangit orationem.

§. 33. εἰ δ' ἀμελῆσαι δόξαιμεν Γαδάτου, πρὸς τῶν θεῶν, ποίοις λόγοις ἂν ἄλλον πείθοιμεν χαρίζεσθαί τι ἡμῖν; — πῶς δ' ἂν ἀντιβλέψαι τις ἡμῶν δύναιτο Γαδάτᾳ, εἰ ἡττῴμεθ' αὐτοῦ εὖ ποιοῦντος τοσοῦτοι ὄντες κτὲ.

uti post adverbium sic etiam semper post adjectivum ponitur ἂν: quare scribendum ποίοις ἂν λόγοις ἄλλον. Cave tamen verbi causa §. 31. δίκαια ποιοῖμεν ἂν huc trahas, quoniam contrarium τοῦ ἀδικεῖν Graece dicitur duobus vocabulis his δίκαια ποιεῖν, quae ideo disjungi non possunt, quippe unum verbum valentia. Eadem opera τῷ ἂν redde suum locum in Arist. Eqq. 13. τί οὖν γένοιτ' ἄν; λέγε σύ. reponendo τίς ἂν οὖν γένοιτο; κτὲ. partim enim jam recte a Dindorfio scriptum τίς. Vide Vesp. 348 τίς ἂν οὖν εἴη; ζητεῖθ' ὑμεῖς et passim. Cujus fabulae in versu 72.

νόσον γὰρ ὁ πατὴρ ἀλλόκοτον αὐτοῦ νοσεῖ,
ἣν οὐδ' ἂν εἷς γνοίη ποτ', οὐδ' ἂν ξυμβάλοι.

alterum ἂν abundat: itaque scribatur οὐδὲ ξυμβάλοι. Tum pro εὖ ποιοῦντος repone εὖ ποιοῦντες. Sic enim semper construunt νικῶ τινὰ εὖ ποιῶν et ἡττῶμαί τινος εὖ ποιῶν. Vesp. Arist. 523.

ἢν γὰρ ἡττηθῶ λέγων σου, περιπεσοῦμαι τῷ ξίφει.

Caeterum observa usum τοῦ δύνασθαι ἀντιβλέψαι, quod dicitur de eo, qui *non impeditur pudore ac metu, quominus aliquem intueatur.* Vide Arist. Acharn. 290. ἀναίσχυντος εἶ —, ὅστις ἡμῶν μόνος σπεισάμενος εἶτα δύνασαι πρὸς ἔμ' ἀποβλέπειν.

§. 36. νῦν δὲ, ἔφη, πορευώμεθ' ὧδε· πρῶτον μὲν ἄγε σὺ, Χρυσάντα, τοὺς θωρακοφόρους ἔχων ἐν μετώπῳ πάντας.

primum lege πρώτους μὲν, deinde insere ὦ post σύ. Vide annotationem in Memor. 3; 1, 8.

§. 37. τούτου δ' ἕνεκα, ἔφη, κελεύω τοὺς θωρακοφόρους ἡγεῖσθαι, ὅτι τοῦτο βαρύτατόν ἐστι τοῦ στρατεύματος· τοῦ δὲ βαρυτάτου ἡγουμένου, ἀνάγκη ῥαδίως ἕπεσθαι πάντα τὰ θᾶττον ἰόντα· ὅταν δὲ τὸ τάχιστον ἡγῆται ἐν νυκτὶ,

13

οὐδέν ἐστι θαυμαστὸν καὶ διασπᾶσθαι τὰ στρατεύματα.

confer Anab. 7; 3, 37. νύκτωρ δὲ νόμος τοῖς Ἕλλησιν ἡγεῖσθαί ἐστι τὸ βραδύτατον· οὕτω γὰρ ἥκιστα διασπᾶται τὰ στρατεύματα: unde liquet scribendum esse βραδύτατον et βραδυτάτου. Quod mendum neminem latere potest attendentem ad illa θᾶττον et τὸ τάχιστον, et quod recte sic tolli praeterea neminem dubitare sinit locus allatus.

§. 42. ἔσχατοι δ' ὥςπερ ἦλθον, Καδούσιοι ἀγόντων τὸ στράτευμα· Ἀλκεύνα, σὺ δὲ, ὁ ἄγων αὐτοὺς ἐπιμελοῦ κτέ.

multo melius jam Zeunius, qui voluit ἰόντων pro ἀγόντων τὸ στράτευμα, et σὺ δὲ, Ἀλκεύνα, ὁ ἄγων, sed inseratur ὦ post δέ.

§. 45. ὑμεῖς δ' ἔχοντες ἃ δεῖ ἕκαστοι πάρεστε.

sensus est: *vos cum iis quae quemque habere oportet adeste.* Itaque scribe ἕκαστον. Sic 6; 3, 27. σὺ δὲ — παράγγελλε τοῖς ἑαυτοῦ ἐφορᾶν θ' ἑκάστῳ τοὺς καθ' αὑτὸν requiritur ἕκαστον quo referendum αὑτὸν, et persaepe eadem haec vox a librariis mutata est.

§. 52. Κῦρος δ' εἰπὼν τῷ Χρυσάντᾳ, ὅτι ἐπὶ τῇ ὁδῷ ὑπομένοι δὴ ἐν τῷ πρόσθεν τοῦ στρατεύματος, ἐξῄει λαβὼν τοὺς ἀμφ' αὐτὸν ὑπηρέτας· βραχεῖ δὲ χρόνῳ ὕστερον Χρυσάντας παρῆν ἄγων τοὺς θωρακοφόρους.

Cyrus dixerat, se ὑπομενεῖν ἐπὶ τῇ ὁδῷ κτέ., quod in Atticam constructionem versum sic se habet: ὅτι ἐπὶ τῇ ὁδῷ ΥΠΟΜΕΝΟΙΗ ἐν κτέ. Raram autem formam emendare volens inscium scribarum agmen occoecavit totum locum, qui certe desperatus esset, nisi eadem haec futuri forma alibi, nescio qua forte, ab istis intacta superesset, exempli gratia 3; 1, 14. καὶ ὁ Κῦρος ἠσθημένος, ὅτε συνεθήρα αὐτῷ ὁ Τιγράνης, σοφιστήν τινα αὐτῷ συνόντα καὶ θαυμαζόμενον ὑπὸ τοῦ Τιγράνου, πάνυ ἐπεθύμει αὐτοῦ ἀκοῦσαι ὅ τι ποτ' ἐροίη. Nimirum ὑπομένοι iis videbatur jam satis bona vox Graeca esse: itaque post ὑπομένοι ex Η aliquod vocabulum Graecum efficiendum esse rati scripserunt δή. In quo δή cum verae

lectionis insit vestigium, apparet quam stolide hoc delendum esse censuerit recentiorum criticaster nescio quis. Similiter in capitis sequentis §. 26. πάντ' ἐποίουν πείθοντες τὸν βασιλέα συγχωρῆσαι ταῦτα καὶ OTICMIKPOTATON τοῦ πολέμου λιπεῖν. ex C a sequente voce avulso fecerunt voculam εἰς, quae est in codice Guelferbytano. Quod vero de una littera, idem saepe de vocabulo factum: pro sua scilicet intelligentia atque elegantia aliud reponebant. Exempla sint de multis §. 37. ubi βαρύτατον pro βραδύτατον et praecedentis capitis §. 34. ἐκ πολλῶν μὲν γὰρ καὶ κακῶν λόγων ηὐξημένος (ὁ φόβος) αὐτοῖς πάρεστιν ἐκ πολλῶν δὲ καὶ πονηρῶν *χρωμάτων*, ἐκ πολλῶν δὲ καὶ δυσθύμων τε καὶ ἐξεστηκότων προσώπων ἤθροισται. Illa πονηρὰ χρώματα quid sibi volunt? Sic fere δὶς ταὐτὸν ἡμῖν εἶπεν ὁ σοφὸς ξυγγραφεύς: sed potius nihil significant. Sensus requirit voces quae sonant *trepidantium habitus ac gestus*, uti quivis monitus sentit et assentiet nobis, lecto ejusdem auctoris loco, qui est 6; 4, 20. καὶ ἕκαστος ὑμῶν ὑπομιμνησκέτω τοὺς μεθ' αὐτοῦ ἅπερ ἐγὼ ὑμᾶς, καὶ ἐπιδεικνύτω τις τοῖς ἀρχομένοις ἑαυτὸν ἄξιον ἀρχῆς, ἄφοβον δεικνὺς καὶ *σχῆμα* καὶ πρόσωπον καὶ λόγους. Redde igitur et *ὑπομένοι δὴ* et *χρωμάτων* fatuis sciolis et repone Xenophontea *ὑπομενοίη* et *σχημάτων*. Operae pretium est hic conferre emendationem, quam frater meus supra pag. 65. exhibuit, in Luciani Navig. 35. ubi σὺ ex Υ et deinde ex reliquis omnia alia facta sunt.

§. 53. τούτῳ μὲν οὖν ὁ Κῦρος δοὺς τοὺς ἡγεμόνας τῆς ὁδοῦ πορεύεσθαι ἐκέλευεν ἡσύχως, ἕως ἄγγελος ἔλθοι· *οὐ γάρ πω ἐν ὁδῷ πάντες ἦσαν.*

primum lege ἐκέλευσεν: deinde dele postrema οὐ γάρ πω κτὲ. quae ex sequentibus huc invecta et quorum importunitatem interpretes sensisse videntur vertentes *omnes in via esse.* Receptis enim iis tum insulsam habes observationem, *postquam Chrysantas solus venisset, omnes nondum in via esse*, tum cum proxime sequentibus ἐπεὶ δὲ πάντες ἐν ὁδῷ ἦσαν — ὅτι ἐν ὁδῷ ἤδη πάντες ter eadem: qualia Atticus noster vitat ὥς τις καὶ ἄλλος.

Ibid. αὐτὸς δ' ἑστηκὼς ἐν τῇ ὁδῷ τὸν μὲν προσιόντα προὔπέμπετο ἐν τάξει, ἐπὶ δὲ τὸν ὑστερίζοντα *ἔπεμπε καλῶν.*

vide Anab. 1; 1. 8. πρὸς δὲ βασιλέα π έ μ π ω ν ἠξίου ἀδελφὸς ὢν αὐτοῦ δοθῆναί οἱ κτέ. 3; 1, 27. ἐν ταύτῳ γε μέντοι ᾔσθα τούτοις, ὅτι βασιλεὺς —, π έ μ π ω ν ἐ κ έ λ ε υ ε παραδιδόναι τὰ ὅπλα. et Cyrop. 8; 3, 20. ὁ δὲ Κῦρος, οὓς ἐβούλετο μάλιστα θεραπεύεσθαι τῶν φίλων ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων τούτους π έ μ π ω ν τινὰ πρὸς αὐτὸν ἐ κ ά λ ε ι καθ' ἕνα ἕκαστον κτέ. Itaque scribo πέμπων ἐκάλει, donec receptam probam esse quis contra probaverit exemplis.

§. 54. ἐπεὶ δὲ πάντες ἐν ὁδῷ ἦσαν, π ρ ὸ ς μ ὲ ν Χρυσάνταν ἱππέας ἔπεμψεν ἐροῦντας ὅτι ἐν ὁδῷ ἤδη πάντες· ἄγε οὖν ἤδη θᾶττον· (55.) α ὐ τ ὸ ς δ ὲ παρελαύνων τὸν ἵππον εἰς τὸ πρόσθεν ἥσυχος κατεθεᾶτο τὰς τάξεις· καὶ οὓς μὲν ἴδοι εὐτάκτως καὶ σιωπῇ ἰόντας προσελαύνων αὐτοῖς τίνες τ' εἶεν ἤ ρ ε τ ο, καὶ ἐπεὶ πύθοιτο, ἐπῄνει.

primum πρὸς μὲν Χρυσάνταν — αὐτὸς δὲ — divelli non posse quisque videt: tum delendum esse τ ὸ ν ἵ π π ο ν vel ex hujus capitis reliqua parte tribus probatur exemplis, tum uti παρελαύνων ἐφ' ἅρματος, sic etiam dicendum erat παρελαύνων ἐφ' ἵππου, vide Anab. 1; 2, 16. et 3; 4, 46. et tandem ἠρώτα, quod in nonnullis codicibus, receptum oportuisse pro ἤρετο ne tirones quidem fugere potest vim aoristi tenentes et attendentes ad imperfecta ἐπῄνει et ἐπειρᾶτο.

§. 57. τοὺς δ' ἄλλους εἰς τὸ πρόσθεν παρελαύνειν ἐκέλευσεν — ὅπως, εἴ τέ τί που ἐναντιοῖτο αὐτῷ, ἀ π α ν τ ῴ η ἔχων τὴν ἰσχὺν ἐν τάξει καὶ μάχοιτο, εἴ τέ τί που κτέ.

scribendum ὑ π α ν τ ῴ η: nempe ὑ π α ν τ ᾶ ν significat *obviam facto alicui adversum ire*. Hoc demum unum bene habet editio Didotiana. Reliqua haec omnia partim barbara partim absurda et haec habet et reliquae, quae in omnium manibus sunt. Permulta autem similia his addi posse, non est quod moneam. Transimus ad Memorabilia, ex cujus operis duobus posterioribus libris sparsim iterum nonnulla expromemus.

MEMORABILIA.

LIB. III. CAP. I.

§. 8. καὶ γὰρ ἐν τῷ πολέμῳ τούς τε πρώτους ἀρίστους δεῖ τάττειν καὶ τοὺς τελευταίους, ἐν μέσῳ δὲ τοὺς χειρίστους, ἵν' ὑπὸ μὲν τῶν ἄγωνται ὑπὸ δὲ τῶν ὠθῶνται.

paullo inferius §. 9. οὐδὲ γὰρ, εἴ σε ἀργύριον ἐκέλευσε πρῶτον μὲν καὶ τελευταῖον τὸ κάλλιστον τάττειν, ἐν μέσῳ δὲ τὸ χείριστον, μὴ διδάξας κτἑ. recte κάλλιστον cum articulo, πρῶτον vero et τελευταῖον sine eo scribitur, quoniam haec duo adjectiva ad verbum referenda sunt. Quare in §. 8. corrige: πρώτους μὲν τοὺς ἀρίστους δεῖ τάττειν καὶ τελευταίους, insertis μὲν τοὺς ante ἀρίστους et rejectis τούς τε et τοὺς, quod ante τελευταίους. Eandem regulam observa §. 10. τοὺς φιλαργυρωτάτους πρώτους καθιστάναι et quavis fere pagina. Corrige etiam articulum 2; 3, 18. scribendo: ἐπὶ τῷ συλλαμβάνειν tum etiam: ἐπὶ τῷ συνεργεῖν. nam πρὸς τὸ factum ad paullo superius.

IBID. CAP. III.

§. 9. ἐκεῖνο μὲν δήπου οἶσθ' ὅτι ἐν παντὶ πράγματι οἱ ἄνθρωποι τούτοις μάλιστ' ἐθέλουσι πείθεσθαι, οὓς ἂν ἡγῶνται βελτίστους εἶναι· καὶ γὰρ ἐν νόσῳ ὃν ἂν ἡγῶνται ἰατρικώτατον, τούτῳ μάλιστα πείθονται, καὶ ἐν πλοίῳ οἱ πλέοντες ὃν ἂν κυβερνητικώτατον, καὶ ἐν γεωργίᾳ ὃν ἂν γεωργικώτατον.

uti (οἱ) ἐν νόσῳ idem est quod οἱ νοσοῦντες sic etiam οἱ ἐν πλοίῳ idem quod οἱ πλέοντες. Itaque hoc abjiciendum. Eodem modo 3; 5, 6. legitur οἱ ἐν ταῖς ναυσὶν, non vero cum inani additamento οἱ πλέοντες.

IBID. CAP. VI.

§. 8. οὐκοῦν, ἔφη, τόν γε βουλευσόμενον πρὸς οὔσ-

τινας δεῖ πολεμεῖν, τήν τε τῆς πόλεως δύναμιν καὶ τὴν τῶν ἐναντίων εἰδέναι δεῖ, ἵνα, ἐὰν μὲν ἡ τῆς πόλεως κρείττων ᾖ, συμβουλεύῃ ἐπιχειρεῖν τῷ πολέμῳ, ἐὰν δ' ἥττων τῶν ἐναντίων, εὐλαβεῖσθαι πείθῃ.

inter ἥττων et τῶν a nonnullis ex manuscripto ab Is. Vossio collato receptum τῆς, quod vero mihi ab aliquo profectum videtur, qui conatus est locum in integrum restituere. Sed frustra. Sic enim eum restituendum esse flagitat Attica constructio, ττων rejecto τοῦ ἥττων: ἐὰν δ' ἡ τῶν ἐναντίων, εὐλαβεῖσθαι πείθῃ. Si enim retinere velles ἐὰν δ' ἥττων, inde ab ἵνα necessario hujusmodi constructio requireretur: ἵνα, ἐὰν μὲν κρείττων ᾖ ἡ τῆς πόλεως, συμβουλεύῃ ἐπιχειρεῖν τῷ πολέμῳ, ἐὰν δ' ἥττων, εὐλαβεῖσθαι πείθῃ, omisso τῶν ἐναντίων. At ne vestigium quidem hujus constructionis in textu videre licet. Una opera in proximis §. 9. constructionem restitue legendo τήν τε τῆς πόλεως πεζικὴν καὶ ναυτικὴν δύναμιν pro τῆς πόλεως τήν τε πεζικὴν καὶ τὴν ν. δ.

IBID. CAP. XI.

§. 8. ὅτι δὲ μεθ' ἡμέραν ἀποδιδράσκουσιν, ἄλλας κτῶνται κύνας, αἵτινες ᾗ ἂν ἐκ τῆς νομῆς εἰς τὴν εὐνὴν ἀπέλθωσι τῇ ὀσμῇ αἰσθανόμεναι εὑρίσκουσιν αὐτούς.

εὑρίσκει qui *forte* invenit, ἀνευρίσκει qui *data opera*. Compara Cyrop. 1; 6, 40, et hinc corrige ἀνευρίσκουσιν. In quo Cyropaediae loco male legitur τὴν δ' ἡμέραν ἀποδιδράσκει: nam τῷ τῆς νυκτὸς sive ἐν σκότῳ oppositum est τὸ μεθ' ἡμέραν: quare lege μεθ' ἡμέραν δ' ἀποδ. Caeterum in §. 4. ὁ Σωκράτης ὁρῶν αὐτήν τε — καὶ μητέρα παροῦσαν αὐτῇ κτέ. adde τὴν ante μητέρα et in §. 7. οὐ γὰρ δή, ἔφη, οὕτω γ' ἀτέχνως οἴεσθαι χρὴ τὸ πλείστου ἄξιον ἄγρευμα φίλους θηράσειν, omissum est τοὺς ante φίλους, uti docent proxima haec τὸ μικροῦ ἄξιον (ἄγρευμα) τοὺς λαγώς.

IBID. CAP. XII.

§. 6. ἐπεὶ καὶ ἐν ᾧ δοκεῖς ἐλαχίστην σώματος χρείαν εἶναι ἐν τῷ διανοεῖσθαι, τίς οὐκ οἶδεν

ὅτι καὶ ἐν τούτῳ πολλοὶ μεγάλα σφάλλονται διὰ τὸ μὴ ὑγιαίνειν τὸ σῶμα;

sequente τίς οὐκ οἶδεν, secunda persona δοκεῖς retineri non potest. Scribendum: ἐπεὶ καὶ ἐν ᾧ δοκεῖ ἐλαχίστη τοῦ σώματος χρεία εἶναι, recepto τοῦ ante σώματος.

LIB. IV. CAP. IV.

§. 11. δῆλος εἶ, ἔφη, ὦ Σώκρατες, καὶ νῦν διαφεύγειν ἐγχειρῶν τὸ ἀποδείκνυσθαι γνώμην ὅ τι νομίζεις τὸ δίκαιον· οὐ γὰρ ἃ πράττουσιν οἱ δίκαιοι, ἀλλ' ἃ μὴ πράττουσι, ταῦτα λέγεις.

aut dicendum est δῆλος εἶ — διαφ. ἐγχ. τὸ ἀποδείκνυσθαι γνώμην aut δῆλος εἶ — διαφ. ἐγχ. τὸ ἀποδείκνυσθαι ὅ τι νομίζεις τὸ δίκαιον (εἶναι): itaque horum alterutrum supervacuum et posterius ὅ τι νομίζεις τὸ δίκαιον delendum utpote huc invectum ex §. 9. ubi πρίν γ' ἂν αὐτὸς ἀποφήνῃ ὅ τι νομίζεις τὸ δίκαιον εἶναι. nam τὸ ἀποδείκνυσθαι γνώμην prorsus idem τῷ ἀποφαίνεσθαι γνώμην. Paullo inferius §. 13. οὐ γὰρ αἰσθάνομαί σου ὁποῖον νόμιμον ἢ ποῖον δίκαιον λέγεις, scribendum ποῖον νόμιμον καὶ ποῖον δίκαιον: sic enim semper in talibus dicit ποῖον — καὶ ποῖον.

IBID. CAP. VI.

§. 5. ἀνθρώποις δ' ἆρ' ἔξεστιν ὃν ἄν τις τρόπον βούληται χρῆσθαι; οὔκ· ἀλλὰ καὶ περὶ τούτους ὁ εἰδὼς ἅ ἐστι νόμιμα καθ' ἃ δεῖ πως ἀλλήλοις χρῆσθαι, νόμιμος ἂν εἴη. οὐκοῦν οἱ κατὰ ταῦτα χρώμενοι ἀλλήλοις ὡς δεῖ χρῶνται; πῶς γὰρ οὔ;

verba ὁ εἰδὼς ἃ et πως et νόμιμος ἂν εἴη ex superius et inferius scriptis huc invecta sunt. Cum iis fere conclusionem habes, quales §. 4. ὁ ἄρα τὰ περὶ τοὺς θεοὺς νόμιμα εἰδὼς νομίμως ἂν τοὺς θεοὺς τιμῴη et §. 6. ὀρθῶς — ὁριζόμενοι δικαίους εἶναι τοὺς εἰδότας τὰ περὶ ἀνθρώπους νόμιμα, tum quae deinde dicit Socrates οὐκοῦν οἱ κατὰ ταῦτα κτέ. sunt ἀπροσδιόνυσα: sine iis vero habes id ipsum quod datur et unde disputatio proficisci debet, nempe ἐστὶ νόμιμα περὶ ἀνθρώπους, uti docet prius Socraticae dialectices exemplum, in quo hoc datur §. 2. εἰσὶ νόμοι περὶ θεούς, tum etiam

sequentia οὐκοῦν κτἑ. recte his respondent. Quare illa deleantur. Una opera expedi §. 3. ἆρ' οὖν ὁ εἰδὼς τοὺς θεοὺς τιμᾶν οὐκ ἄλλως οἴεται δεῖν τοῦτο ποιεῖν ἢ ὡς οἶδεν; sed contra nihil delendo, verum interponendo ὡς δεῖ inter εἰδὼς et τούς. Syllabarum ειδωςωςδει alterum par simillimum omissum esse nihil mirum. Caeterum compara §. 6. εἰδότας δ' ἃ δεῖ ποιεῖν οἴει τινὰς οἴεσθαι δεῖν μὴ ποιεῖν ταῦτα; et cave aut hic ἃ δεῖ aut illic ὡς δεῖ salva disputationis serie omitti posse putes. Talibus omnis generis corruptionibus sordent apis Atticae monumenta, plurimis vero hoc. Sed haec nunc sufficiant speciminis tantum caussa expromta, ut etiam in Symposio et Apologia aliquid persequamur.

SYMPOSIUM.

CAP. VI.

§. 6. ἆρα σὺ, ὦ Σώκρατες, ὁ φροντιστὴς ἐπικαλούμενος; οὐκοῦν κάλλιον, ἔφη, ἢ εἰ ἀφρόντιστος ἐκαλούμην. εἰ μή γ' ἐδόκεις τῶν μετεώρων φροντιστὴς εἶναι. οἶσθ' οὖν, ἔφη ὁ Σωκράτης, μετεωρότερόν τι τῶν θεῶν; ἀλλ' οὐ μὰ Δί', ἔφη, οὐ τούτων σὲ λέγουσιν ἐπιμελεῖσθαι, ἀλλὰ τῶν ἀνωφελεστάτων. οὐκοῦν καὶ οὕτως ἂν, ἔφη, θεῶν ἐπιμελοίμην· ἄνωθεν μέν γε ὄντες ὠφελοῦσιν, ἄνωθεν δὲ φῶς παρέχουσιν.

in verbis ἄνωθεν μέν γε ὄντες ὠφελοῦσιν omnino nullus inest sensus. Alterum est quod juxta φῶς a diis profectum summo usui est. Quod ut ex inanibus illis vocibus integrum emergat, unam insere litteram υ ante ὄντες et scribe ἄνωθεν μὲν γὰρ ὕοντες ὠφελοῦσιν. tum constructio requirit παρέχοντες pro παρέχουσιν. Mirum videatur neminem criticorum haec correxisse ad Memor. 4; 3. ubi Socrates de diis bonorum auctoribus loquens eadem haec duo inter prima recenset atque copiose enucleat. In cujus capitis §. 8. καὶ (τὸ) ἐνταῦθα τοῦ οὐρανοῦ ἀναστρέφεσθαι (τὸν ἥλιον) ἔνθα μάλιστ' ἂν ἡμᾶς ὠφελοίη. ad exemplum τοῦ ἄνωθεν μὲν γὰρ ὕοντες ὠφελοῦσιν. corrigatur ἔνθεν μάλιστ' ἂν κτἑ. At video Dindorfium tamen jam partim recte illud edendum curasse.

APOLOGIA.

§. 16. *σοφὸν δὲ πῶς οὐκ ἄν τις εἰκότως ἄνδρα φήσειεν εἶναι, ὃς ἐξ ὅτουπερ ξυνιέναι τὰ λεγόμενα ἠρξάμην οὐ πώποτε διέλιπον καὶ ζητῶν καὶ μανθάνων ὅ τι ἐδυνάμην ἀγαθόν;*

paullo superius legitur ὃς παρ' οὐδενὸς — δέχομαι idque praecedente pronomine ἐμοῦ. Eodem modo, sequente ὃς — ἠρξάμην, ejusdem personae pronomen praecedat necesse est. Tum illud ἄνδρα prorsus supervacuum est in hujusmodi sententia: itaque reponendum esse ἐμὲ pro ἄνδρα apparet. Ut autem etiam in hoc opusculo interpolatorem indicemus, de multis sit exemplum §. 13. ἀλλ' οἱ μὲν οἰωνούς τε καὶ φήμας καὶ συμβόλους τε καὶ μάντεις ὀνομάζουσι τοὺς προσημαίνοντας εἶναι. Quid enim interest, inter ὀνομάζουσι — εἶναι et ὀνομάζουσι — φλαττοθράτ? Succurrit Jesu dictum foedatum et prorsus pessumdatum glossemate, quod item nescio unde originem traxerit. Evang. Marci 10; 29. sq. ἀμὴν λέγω ὑμῖν, οὐδείς ἐστιν ὃς ἀφῆκεν οἰκίαν, ἢ ἀδελφοὺς ἢ ἀδελφὰς, ἢ πατέρα ἢ μητέρα, ἢ γυναῖκα ἢ τέκνα, ἢ ἀγροὺς ἕνεκεν ἐμοῦ καὶ ἕνεκεν τοῦ εὐαγγελίου, ἐὰν μὴ λάβῃ ἑκατονταπλασίονα νῦν ἐν τῷ καιρῷ τούτῳ, οἰκίας, καὶ ἀδελφοὺς καὶ ἀδελφὰς, καὶ μητέρας καὶ τέκνα, καὶ ἀγροὺς μετὰ διωγμῶν, καὶ ἐν τῷ αἰῶνι τῷ ἐρχομένῳ ζωὴν αἰώνιον. Conf. Matth. 19; 29. et Luc. 18; 30. Quid sibi volunt ἀγροὶ μετὰ διωγμῶν? Dele hic μετὰ διωγμῶν et in illo loco εἶναι: quo facto omnia perfecta et plana erunt. Sed haec hactenus.

INDEX.

